

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 17

Dimecres, 26 de juny de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 17, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

del Pla estadístic de Catalunya 1996-1999

Projecte de llei

d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

Proposició de llei

de regulació de l'etiquetatge en català dels productes del tabac (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es retira la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada davant el Congrés dels Diputats

Interpellació

al Consell Executiu sobre els motius, el sentit i l'abast del recent canvi de Govern

Interpellació

al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional

Interpellació

al Consell Executiu sobre la cultura tradicional i popular de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre els parcs naturals

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD)

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

El president saluda el nou diputat del G. P. Popular, Sr. Antoni Aige i Sánchez. 876

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 1996-1999 (Tram. 200-00001/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia Finances. 877

Votació: aprovat per unanimitat.

<pag>878

Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 878

Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Puigcercós i Boixassa. 879

Explicació de vot del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 880

Explicació de vot del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal. 880

Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 881

2. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (Tram. 200-00004/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència. 882

ARTICLE 4, APARTAT 1

— Esmena del G. P. Popular (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: Sr. Ros i Casas. 883

ARTICLE 5, APARTAT 3

— Esmena del G. Socialista (núm. 2, de supressió)

El Sr. Mir i Bagó n'anuncia la retirada. 883

— Text del Dictamen

Votació dels articles 1, 2 i 3: aprovats per unanimitat. 883

Votació de l'esmena núm. 1: aprovada per unanimitat. 883

— Text del Dictamen

Votació dels articles 4 i 5: aprovats per unanimitat. 883

ARTICLE 6

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3, de supressió)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart, juntament amb les esmenes núm. 4 i 5. Tot seguit, n'anuncia la retirada. 883

ARTICLE 7, APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3)

ARTICLE 8, APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3)

— Text del Dictamen

Votació dels articles 6, 7, 8 i 9 i de les disposicions addicionals: aprovats per unanimitat. 884

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA PRIMERA, ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 884

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

— Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó. 885

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per posicionar-se sobre les esmenes presentades. 885

El president anuncia la presentació d'una esmena tècnica a la disposició final primera i el secretari primer la llegeix. 885

— Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria primera, amb l'esmena núm. 6 incorporada; de les disposicions transitòries segona, tercera i quarta; de l'esmena núm. 7, i de les disposicions finals, amb l'esmena tècnica incorporada: aprovades per unanimitat. 886

EXPOSICIÓ DE MOTIUS	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 8 i 9, de modificació)	
<i>El Sr. Fuentes i Navarro n'anuncia la retirada.</i>	886
— Text del Dictamen	
<i>Votació: aprovada per unanimitat.</i>	886
TÍTOL DE LA LLEI	
— Text del Dictamen	
<i>Votació: aprovat per unanimitat.</i>	886
<i>Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.</i>	886
<i>Explicació de vot del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.</i>	887
<i>Explicació de vot del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó.</i>	888
<i>Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.</i>	889
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts tercer i quart, la qual és aprovada per assentiment.</i>	889
3. Presa en consideració de la Proposició de llei de regulació de l'etiquetatge en català dels productes del tabac (Tram. 202-00040/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC).</i>	890
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.</i>	891
<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.</i>	892
<i>Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta.</i>	892
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt.</i>	893
<i>Posició del Grup presentant: Sr. Ferrer i Gironès (ERC).</i>	894
<i>Votació: aprovada per 104 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.</i>	894
4. Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada davant el Congrés dels Diputats (Tram. 270-00003/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)	
<i>El president en llegeix el text i anuncia que es passarà directament a la votació, atès que els grups han renunciat a fixar llur posició.</i>	
<i>Votació: aprovada per unanimitat.</i>	894
5. Interpellació al Consell Executiu sobre els motius, el sentit i l'abast del recent canvi de Govern (Tram. 301-00016/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).</i>	895
<i>Resposta: conseller de la Presidència.</i>	896
<i>Rèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).</i>	897
<i>Contrarèplica: conseller de la Presidència.</i>	898
6. Interpellació al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional (Tram. 301-00017/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC).</i>	899
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la cultura tradicional i popular de Catalunya (Tram. 301-00089/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació: Sr. Salvatella i Suñer (CiU).</i>	900
<i>Resposta conjunta: conseller de Cultura.</i>	901
<i>Rèplica: Sr. Bargalló i Valls (ERC).</i>	902
<i>Rèplica: Sr. Salvatella i Suñer (CiU).</i>	903
<i>Contrarèplica conjunta: conseller de Cultura.</i>	904
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president anuncia la posposició de les interpellacions corresponents als punts desè i onzè de l'ordre del dia.</i>	905
8. Interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals (Tram. 300-00047/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació: Sr. Benach i Pascual (ERC).</i>	905

<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	907
<i>Rèplica:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	908
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	908

La sessió se suspèn a tres quarts de dues de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts.

9. Preguntes (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible repercussió en els ingressos de la Generalitat, en la creació d'ocupació i en la progressivitat fiscal, de les mesures fiscals adoptades pel Govern de l'Estat (Tram. 317-00086/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	909
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	909
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	909
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	910

Pregunta al president de la Generalitat sobre la resolució del Parlament de Catalunya en relació amb el traçat de l'autovia entre Cervera (Segarra) i Igualada (Anoia) (Tram. 317-00087/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	910
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	910
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	910
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	911

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible repercussió en l'adequació de les despeses empresarials de la rebaixa de l'IVA en els preus de peatge de les autopistes (Tram. 317-00091/05)

<i>Formulació:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	911
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	911
<i>Repregunta:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	912
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	912

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius del traspàs de la Direcció General d'Atenció a la Infància a la Conselleria de Justícia (Tram. 317-00093/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	912
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	913
<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	913
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	913

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals l'empresa Erkimia no ha gestionat correctament els residus que genera (Tram. 310-00067/05) i sobre el control de gestió dut a terme per la Junta de Residus a l'empresa Erkimia (Tram. 310-00068/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	914
<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	914
<i>Repregunta:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	914
<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	915
<i>El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per contradiccions.</i>	915

Pregunta al Consell Executiu sobre la malura que afecta determinades espècies arbòries de la comarca d'Osona (Tram. 310-00135/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	915
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	916

Preguntes al Consell Executiu sobre els plans de prevenció d'incendis previstos per al tram de l'Eix Transversal entre Vic (Osona) i Vilobí d'Onyar (Selva) (Tram. 310-00136/05) i sobre els plans de prevenció d'incendis previstos per a les zones de grans forests que travessa l'Eix Transversal entre Vic (Osona) i Santa Coloma de Farners (Selva) (Tram. 310-00136/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	916
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	917
<i>Repregunta:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	917
<i>Segona resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	917

—	Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment dels compromisos pressupostaris adquirits per l'Administració de la Generalitat amb l'Ajuntament de Badia (Vallès Occidental), tal com ho estableix la Llei de creació d'aquest municipi (Tram. 310-00099/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bustos i Garrido (S).	917
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	918
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bustos i Garrido (S).	918
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la possible adscripció de la Junta d'Aigües al Departament de Medi Ambient (Tram. 310-00100/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	918
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	918
	<i>Repregunta:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	919
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	919
—	Preguntes al Consell Executiu sobre l'evolució de les despeses de funcionament dels centres docents (Tram. 310-00103/05) i sobre l'establiment de les despeses de funcionament dels centres docents per al curs 1996-1997 (Tram. 310-00104/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Duch i Plana (S).	919
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	920
	<i>Repregunta:</i> Sra. Duch i Plana (S).	920
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	920
—	10. Interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals (Tram. 300-00097/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	921
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	922
	<i>Rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	924
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	925
—	11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració (Tram. 300-00071/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	926
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	928
	<i>Rèplica:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	929
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	930
—	12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers (Tram. 302-00028/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	931
	— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)	
	<i>Torn a favor:</i> Sra. Pallé i Torres.	932
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Riera i Gassiot.	934
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	934
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Vilalta i Oliva.	935
	<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	936
	<i>Votació del punt 1:</i> aprovat per unanimitat.	936
	<i>Votació del punt 2:</i> aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.	936
—	13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres (Tram. 302-00029/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	936
	— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de modificació; 2, de modificació i de supressió, i 3, 4 i 5, de supressió)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Codina i Castillo.	937
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	938
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	939

<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Curto i Casadó.	939
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Mir i Bagó (S), que proposa un text transaccional.	940
<i>Posició del Grup esmenant:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	940
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional.</i>	940
<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	941

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari (Tram. 302-00030/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	941
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	941
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	942
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	943
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Fernàndez i Burgui, que anuncia la presentació d'una esmena tècnica.	943
<i>El secretari primer llegeix l'esmena tècnica.</i>	944
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	944
<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	944

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD) (Tram. 302-00033/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	944
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	945
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	946
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Herranz i Masó	946
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Codina i Castillo.	947
<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	947

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 17.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, el lletrat Sr. Sol i Ordis, la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 1996-1999. 200-00001/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de llei d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. 200-00004/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable. 200-00011/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

4. Projecte de llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996. 200-00016/05. Departament d'Economia i Finances. Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de llei de Pressupostos.

5. Proposició de llei de regulació de l'etiquetatge en català dels productes del tabac. 202-00040/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb quatre altres diputats, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada davant el Congrés dels Diputats. 270-00003/05. Junta de Portaveus. Debat i votació.

7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els motius, el sentit i l'abast del recent canvi de Govern. 301-00016/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la cultura popular i tradicional. 301-00017/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la cultura tradicional i popular de Catalunya. 300-00089/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català. 300-00098/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya. 300-00086/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals. 300-00047/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals. 300-00097/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb un altre diputat, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració. 300-00071/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers. 302-00028/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres. 302-00029/05. Sr. Josep Mir i Bagó, juntament amb dos altres diputats, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari. 302-00030/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. 302-00031/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística. 302-00032/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD). 302-00033/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària. 302-00034/05. Sr. Antoni Dalmau i Ribalta, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys. 302-00035/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

23. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, aquesta presidència es complau a saludar molt cordialment el nou diputat del Grup Popular, il·lustre senyor Antoni Aige Sánchez, que substitueix per renúncia l'illustíssim senyor Joan Barios Ortiz.

Es fa avinent també que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les

preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores i els senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda tot seguit, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 1996-1999

Anem pel primer punt de l'ordre del dia, el punt número 1, Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya, debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, comença el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu. Vol prendre la paraula el senyor conseller? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor conseller Macià Alavedra, per un temps màxim de quinze minuts.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, és un motiu de satisfacció presentar el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 97-2000. És una satisfacció, en primer lloc, perquè tanca l'etapa de constitució del sistema estadístic de Catalunya que es va iniciar amb l'aprovació per part d'aquest Parlament de la primera Llei del Pla estadístic de Catalunya per al període 92-95, i, en segon lloc, perquè la presentació del Projecte de llei del Pla estadístic 97-2000 obre una nova etapa que haurà de consolidar la feina feta durant aquests darrers quatre anys per institucionalitzar, ordenar i harmonitzar l'activitat estadística de Catalunya.

La Llei del Pla estadístic que presentem avui..., no, l'anterior, perdó, del 92 al 95, acaba la seva vigència amb un balanç positiu: fa quatre anys aquesta cambra aprovava amb un ampli consens una llei innovadora, amb l'objectiu d'institucionalitzar l'activitat estadística catalana i construir el sistema estadístic de Catalunya. L'avaluació dels programes anuals d'actuació estadística, que han servit per a desenvolupar la Llei del Pla estadístic 92-95, ofereix uns resultats positius: en quatre anys s'ha aconseguit augmentar la xifra d'activitats estadístiques realitzades; s'ha passat de les 169 activitats elaborades l'any 1992 a les 206 activitats estadístiques realitzades l'any 95. D'aquestes 206 activitats executades l'any passat, 191 són portades a terme per la Generalitat de Catalunya, 136 són realitzades directament pels departaments, i 55 per part de l'Institut d'Estadística de Catalunya; la resta d'activitats estadístiques són realitzades per les entitats territorials, que compten amb la col·laboració i l'assistència tècnica estadística de l'Institut d'Estadística de Catalunya. D'altra banda, caldria assenyalar que, de les 206 activitats assolides l'any passat, 180 són activitats estadístiques en curs, l'actualització de les quals permet l'elaboració de sèries estadístiques i disposar de dades ac-

tualitzades. I, finalment, un altre indicador positiu del grau de compliment de la Llei del Pla 92-95 és la constatació que s'han executat 34 de les 35 activitats en projecte previstes l'any 92. Això significa un bon nivell d'encert en la previsió i en la planificació de les estadístiques a realitzar en quatre anys i una demostració del bon funcionament dels criteris de prioritització i dels mecanismes i regles de decisió previstos a la Llei.

En segon lloc, la Llei del Pla estadístic 92-95 instava que la construcció del sistema estadístic de Catalunya es fes a partir de la col·laboració amb institucions catalanes, estatals o europees i internacionals. En aquest sentit, l'Institut d'Estadística ha impulsat la firma de convenis amb entitats territorials i productors d'estadístiques catalans, per aconseguir que tots els productors realitzin dades estadístiques comparables, útils per als agents socials i les institucions públiques, al mínim cost possible i respectant la normativa legal vigent. A nivell estatal, s'ha col·laborat amb l'Institut Nacional de Estadística en nombrosos temes, com el metodològic, el tècnic i l'operatiu, en importants operacions estadístiques per al nostre país. La col·laboració de l'Institut d'Estadística amb l'INE ha evitat una rivalitat inútil entre productors estadístics, i que, consegüentment, es produeixin duplicitats estadístiques costoses i inútils. Paralelament, també s'han dut a terme col·laboracions amb altres productors estadístics europeus. L'Institut d'Estadística ha col·laborat amb els instituts d'estadística francesos de l'euroregió que formen Catalunya - Midi Pyrénées i Languedoc - Roussillon, amb l'objectiu d'harmonitzar la producció estadística de realitats econòmiques, socials i demogràfiques molt semblants entre si. Finalment, s'ha col·laborat amb organismes estadístics supranacionals, amb l'objectiu principal d'integrar el sistema estadístic de Catalunya en el teixit estadístic europeu, a través de l'apropament tècnic i metodològic amb organismes estadístics de la Unió Europea i amb entitats estadístiques internacionals.

Aquest és, a grans trets, el balanç de la primera Llei del Pla estadístic de Catalunya, que ha suposat un pas endavant però que avui cal reforçar i desenvolupar encara més. El Projecte de llei del Pla estadístic per al proper quadrienni, que en aquest moment presento —el quadrienni 97-2000—, afegeix als objectius principals de fa quatre anys noves finalitats per consolidar i refermar els resultats assolits en l'etapa anterior. En aquest sentit, l'objectiu central d'aquest Projecte es fa ressò dels progressos realitzats en l'etapa anterior i afegeix explícitament l'objectiu de desenvolupar i consolidar el sistema estadístic de Catalunya, i insta perquè sigui compatible amb els sistemes estadístics de l'entorn. A més de l'actualització del seu objectiu central, el Projecte de llei del Pla estadístic incorpora uns canvis en l'estructura del Pla estadístic per facilitar el desenvolupament del sistema estadístic integral de Catalunya.

Aquest Projecte de llei diferencia entre activitats estadístiques consolidades, estadístiques experimentals i estadístiques en projecte. Les estadístiques consolidades són aquelles activitats estadístiques que en successives realitzacions han mostrat la seva validesa i utilitat i que en l'actualitat són una activitat periòdica que produeix una sèrie i que constitueix el fons de la

Generalitat de Catalunya. Les activitats experimentals i les activitats en projecte són la materialització de la voluntat de fomentar la realització de noves activitats; les experimentals són estadístiques que ja s'estan iniciant actualment, i les activitats en projecte són el recull de propostes de noves activitats a realitzar durant els propers quatre anys, supeditades a la disponibilitat de recursos per a dur-les a terme.

Un altre objectiu que incorpora aquest Projecte és la potenciació de la difusió de resultats, mitjançant la millora de la comunicació als usuaris de l'estadística. El Projecte proposa que en el proper període de quatre anys l'Institut d'Estadística de Catalunya compti amb un nou instrument per a millorar la celeritat en la comunicació dels resultats estadístics. Es tracta del *Butlletí d'Actualitat Estadística*. A més, el Projecte contempla que els programes anuals d'actuació estadística també incorporin a partir d'enguany la data en què es podrà disposar dels resultats de cadascuna de les activitats.

Una altra nova finalitat que apareix en aquest Projecte és l'objectiu de fomentar l'actualitat de les dades estadístiques: la majoria de les demandes sobre estadística que es fan actualment són demandes de conjuntura, o sobre mesures de fenòmens recents. El Projecte introdueix mesures per a satisfer aquesta demanda i facilitar que s'obtinguin dades amb el mínim desfasament possible entre la seva recollecció i disponibilitat.

Finalment, el Projecte presenta una sèrie de mesures per a simplificar els tràmits i procediments relacionats amb la col·laboració institucional en matèria de producció estadística. D'una banda, simplifica el procés d'elaboració dels programes anuals d'actuació estadística, proposant que no sigui necessari incloure-hi les activitats estadístiques consolidades, que es proposa que siguin aprovades a través de l'aprovació d'aquest mateix Projecte. I, d'una altra banda, també es proposa simplificar el procediment per a establir convenis amb les entitats territorials i millorar el procediment per a l'aprovació i oficialització dels resultats estadístics, delimitant clarament les competències de les parts implicades.

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest Projecte de Llei representa un nou pas endavant en la consolidació i el desenvolupament del sistema estadístic integral de Catalunya. En la seva elaboració han participat la immensa majoria de les institucions i entitats implicades, a través de propostes i suggeriments, en un procés que ha cercat el màxim consens possible entre aquelles entitats que configuren el sistema estadístic de Catalunya. El Projecte es fa ressò també dels avenços aconseguits a través de la primera Llei, i n'amplia els objectius per tal d'adaptar-se a la situació actual de l'estadística a Catalunya i a les necessitats de la societat dels propers quatre anys. Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, demano, en nom del Govern, al Ple d'aquest Parlament l'aprovació d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per part de la Comissió, algun diputat vol prendre la paraula? (*Pausa.*) No essent així...

En aquest Projecte de Llei no hi ha vots particulars, ni s'han reservat esmenes per a defensar davant el Ple, per la qual cosa, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, es sotmet tot el Dictamen a votació.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les diputades i diputats que hi estiguin en contra?

El que s'abstinguin?

La Llei del Pla estadístic de Catalunya 1996-1999 ha quedat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats assistents en el Ple en aquest moment.

Els grups parlamentaris que ho desitgin poden fer explicació de vot. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, simplement per manifestar l'explicació del vot afirmatiu que ha fet el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a la Llei que se'ns presenta del Pla estadístic de Catalunya 1997-2000. Aquest Pla estadístic 1997-2000, es presenta aquesta Llei en funció de les obligacions que estableix la Llei 14 del 87, d'estadística de Catalunya, i intenta establir les línies genèriques, per cinc anys, del que seran les estadístiques al nostre país. En aquest sentit, el nostre Grup ha de manifestar, primer, que entenem que hi ha un avenç respecte a la Llei del Pla estadístic del 92 al 95, tant en el nombre d'estadístiques com en la mateixa estructuració del Pla. En segon lloc, entenem que l'establiment de les estadístiques en tres categories –consolidades, experimentals i en projecte– permet un més gran aclariment per a l'usuari d'estadístiques de Catalunya, i, per tant, ho trobem també d'interès.

Malgrat això, el nostre Grup va fer dos tipus d'esmenes. La primera: en el Projecte de Llei se'ns oferien 338 variables estadístiques, de les quals un 50% –169– eren estadístiques consolidades que entraven ja anualment, per aquest Projecte de Llei, a ser realitzades per l'Institut; i quedaven un 50% d'estadístiques que haurien de ser determinades amb el Pla estadístic que cada any hauria, per decret, d'establir el Govern, dividides en dos grups: les estadístiques experimentals, que ja es feien i estan en grau inicial, i les estadístiques en projecte, estadístiques que s'han de començar a fer, que venien a ser també un 25%. Per part del nostre Grup, vàrem entendre que fóra bo que les estadístiques experimentals passessin ja, com les consolidades, a ser acceptades pel Pla estadístic i que només quedessin per al pla anual les estadístiques en projecte. Després d'una negociació amb el Grup de la majoria per part de l'il·lustre diputat senyor Codina, se'ns va oferir tota una sèrie d'estadístiques experimentals que podia l'Institut

passar a considerar com a consolidades, i en aquest sentit vam entendre que part de la nostra demanda havia estat acceptada.

Així mateix, nosaltres vam establir algunes qüestions com són estadístiques concretes de distribució de la renda. Una reflexió que se'n fa als especialistes en economia és per què els governs no donen al ciutadans cada cert període estadístiques de la distribució de la renda. Doncs bé, senyores diputades, senyors diputats, a Espanya, l'Estat espanyol no subministra als seus ciutadans estadístiques sobre la distribució de la renda, com s'hauria de fer, cada quatre o cada cinc anys. La raó penso que no està en temes tècnics —és possible fer estadístiques de distribució de la renda fàcilment—, sinó que em temo jo que poden haver-hi motius d'altra índole, o, si ho volen vostès més clarament, motius polítics. El nostre Grup té interès que els ciutadans de Catalunya coneguin com es distribueix la renda personal cada quatre anys en aquest país. Sembla ser que finalment l'Institut ha acceptat aquesta proposta, i cada quatre anys hi haurà una estadística en projecte per iniciar un estudi sobre la distribució personal de la renda per decils i sobre les línies de pobresa. Ens sembla que aquests dos instruments són molt importants per conèixer la realitat social i política del país.

Van ser admeses aquestes esmenes, de la qual cosa nosaltres ens felicitem i, d'alguna manera, també felicitem el Grup de la majoria, que les va acceptar.

Finalment, dues o tres consideracions d'ordre genèric. Mirin, demanàrem a l'Institut d'Estadística de Catalunya que tinguí una cura especial en la publicitat, en la informació als ciutadans. Senyor conseller, li he de dir sincerament que l'Institut, doncs, serveix aquestes estadístiques quan se li demanen, però no sempre l'usuari les coneix; o sigui que demanaria, per favor, que hi hagi un esforç de passar a l'usuari les 338 variables que l'Institut ha de controlar. Segon —que ja ho vàrem discutir, i em sembla que en això també hi ha un cert consens—, que es cuidi la desagregació per sexes i territoris.

En definitiva, per acabar ja, penso que hem fet un pas endavant amb aquest nou Pla estadístic, en el sentit que tenim més estadístiques, que tenim més possibilitats, per tant, de coneixement... I permetin-me una cosa, senyores diputades i senyors diputats: no pensen vostès, com jo, que seria una cosa molt interessant per als diputats del Parlament de Catalunya el que passa a d'altres parlaments de l'Estat espanyol, parlaments de comunitats autònomes, que tots nosaltres tinguéssim una terminal amb les dades que ofereix l'Institut d'Estadística de Catalunya? Seria una qüestió a desitjar i que jo posaria a la consideració de la cambra.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Puigcercós, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president; de forma breu i concisa. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha votat favorablement aquesta Llei de planificació estadística any 1997-2000, que en definitiva ve a ser el desenvolupament natural de la Llei 14, del 87, que era el marc inicial, i la posterior del 91, que era la planificació pública de la Llei d'estadística. El Grup d'Esquerra Republicana hi ha votat favorablement perquè entenia que aquesta Llei ofereix tres avantatges, i, a més a més, fruit del debat en comissió, part de les incorporacions i de les esmenes fetes pel Grup d'Esquerra Republicana van ser assumides, en part, a la mateixa Ponència. Entenim que era necessari que aquesta Llei regulés, en definitiva, i fos més flexible i que fos capaç de consolidar activitats que fins aquest moment potser no estaven consolidades. Som conscients de la necessitat i les mancances del Govern de la Generalitat, del sostre competencial, i hem de ser conscients del sentit etimològic de la paraula «estadística». «Estadística» prové d'«estat», és l'eina que feien servir els estadistes, els caps d'estat, per a tenir informació, per a tabular la informació, per a poder fer comparacions, per a poder jugar amb els percentatges, i aquesta no és la situació de Catalunya; però és evident que sí que hi han una sèrie d'activitats, fruit dels traspassos, fruit, en definitiva, dels nous valors que es donen, que necessiten la capacitat de ser regulades, de ser estudiades i, en d'aquest cas, de ser tabulades, i donar xifres més entenedores i amb capacitat comparativa. És a partir d'aquí —entenem— que aquesta Llei ens dona —repetixo— la capacitat, la flexibilitat i la necessitat de consolidar noves activitats.

Les esmenes d'Esquerra Republicana anaven bàsicament en tres sentits: la necessitat d'integrar el món local en aquesta Llei, d'institucionalitzar el món local —queda prou reflectit i prou assumit amb les diferents esmenes que s'han acceptat—; en segon lloc, la necessitat de consolidar activitats que en aquests moments potser no tenien aquest grau i que en el futur seran necessàries —aspectes d'ordre públic, sobretot el tema de delinqüència i criminalitat, o altres aspectes també que poden fer referència al nou desplegament dels Mossos d'Esquadra—; la necessitat, també, de comptar —i aquesta potser fa ja la referència, moltes vegades, a la necessitat d'anar consolidant estructures polítiques a Catalunya—, de tenir un cens sobre els estrangers, els catalans residents a l'estranger, i un cens sobre els casals catalans, i després també, en definitiva, era la necessitat d'ampliar-ho també amb més activitats consolidades —també som conscients de les limitacions del Govern de la Generalitat, però sí que es desitjable que vagin augmentant. I sobretot, també, la Llei permet el que dèiem: flexibilitat per a buscar nous indicadors. Avui en dia, en economia, sobretot a l'hora d'estudiar la realitat social, hi ha indicadors que estan desfasats, estan depassats, i cal buscar nous indicadors que ens siguin més reals a l'hora de valorar la renda o els nivells de pobresa. Entenim que aquesta és una llei que permet, el fet de classificar les experimentals o els projectes..., que ens permetia, si més no, en aquests pròxims quatre anys, poder avançar en la consolidació de nous indicadors i que, en definitiva, tant el Parlament,

com el Govern, com les administracions locals, com les diferents administracions públiques o privades, o entitats privades que es poden beneficiar dels resultats d'aquest Projecte de Llei, podien, en definitiva, beneficiar-se d'aquests nous indicadors.

Per tant, el Grup d'Esquerra Republicana entenem que és una llei positiva, una llei que, en definitiva, encara té mancances, aquest Pla encara té mancances, cal consolidar més activitats, però que també..., siguem realistes, és a dir, tampoc és..., l'Administració que tenim no és una administració que assumeixi..., no és el cas de l'Administració de l'Estat; caldria encara molt més nivell competencial per assumir altres aspectes. Però sí que és important tenir aquesta informació de forma pròpia i disposar-ne. Entenem, doncs, que era aquesta la necessitat: càlculs de tipus econòmic, demogràfic, social, també d'aspectes culturals o d'ordre públic, són els que complementen i publiciten aquesta informació. És per aquesta raó que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha votat aquest Pla estadístic de Catalunya de l'any 1997 - any 2000.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular ha votat favorablement el Projecte de Llei del Pla estadístic 1997-2000, en primer lloc, perquè considerem que és una eina molt important per al futur de Catalunya, que s'han inclòs en aquest Projecte de Llei punts importants, com és el de completar el sistema estadístic integral de Catalunya, promoure la celeritat de la difusió dels resultats, fomentar l'actualitat de les dades estadístiques i simplificar els tràmits i procediments. Totes les raons que s'han anat exposant en les reunions de la Ponència i que avui feia esment especial de l'agraïment del Grup Popular el seu ponent, senyor Codina, de Convergència i Unió, han servit perquè totes les idees bàsiques de tots els partits, i en aquest cas també del Grup Popular, hagin sigut admeses en el tràmit corresponent.

Aquesta Llei, aquest Projecte de Llei que hem aprovat també serveix perquè el servei d'estadística de Catalunya sigui més eficaç, sigui més racional i sigui també amb un cost més barat. Per tant, el nostre vot en aquest Projecte de Llei ha sigut favorable, i pensem que això serà una eina important per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i V idal

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El control de la informació de les dades ha estat sempre una preocupació de tota societat i, per tant, també ha de ser i és una preocupació dels diferents governs. L'estadística, a part d'altres definicions més humorístiques, és una forma d'estructurar aquesta informació i de presentar-la per a la seva anàlisi i el seu estudi. Per tant, l'estadística ens permet veure com va evolucionant la nostra societat, i també ens permet d'alguna manera mesurar l'acció política del Govern.

Per tant, estem parlant d'una llei que essencialment el que diu és quines són les estadístiques que s'han de fer en el proper quadrienni i quina és la difusió dels resultats d'aquestes estadístiques. Això, en el conjunt, en el si d'un balanç global de l'Institut d'Estadística de Catalunya que podem considerar i el nostre Grup considera suficientment satisfactori en aquest període de temps. Per tant, a l'hora d'afrontar aquesta Llei, el nostre Grup va veure que hi havia dos grans grups de temes que li oferien dificultats: un primer era l'entramat, el complex entramat tècnic de la mateixa Llei, que obligava segurament a entrar en el detall d'un conjunt de temes que no serien propis –entenem nosaltres– d'un Parlament, sinó que s'han de fer sobre la base, segurament, d'una reglamentació, però que permetés deixar blanc sobre negre i ben clars els temes amb un caràcter de contingut més polític; i un segon tipus de problemes eren aquells que estaven relacionats amb la capacitat dels ajuntaments i, en general, de les corporacions locals o els ens territorials de fer estadística.

Aquestes dues preocupacions es van reflectir en un conjunt d'esmenes, que, a més a més, amb altres temes puntuals van portar el nostre Grup a presentar vint-i-tres esmenes a aquest Projecte de Llei. En el procés de ponència i de comissió va ser possible arribar a transaccionar totes aquelles esmenes que no van poder ser votades pel Grup de la majoria. En relació amb els dos temes que els plantejava, va haver-hi dos tipus de transaccions: una transacció que permet –que hi ha el compromís escrit, a més a més, en una disposició addicional de la Llei– que dintre l'any 97 el Govern presentaria una nova llei d'estadística, una nova llei d'estadística que permetrà, a partir de l'experiència de la llei anterior i de l'experiència posterior de l'Institut d'Estadística de Catalunya, reflectir en aquesta nova llei tot el conjunt d'elements de caràcter permanent que ha de tenir l'estadística a casa nostra, deixant per als plans estadístics i els programes estadístics aquells elements més conjunturals. I així mateix, a partir d'aquesta Llei –i no era possible abans– i de la transacció a partir d'una de les esmenes socialistes, els ens territorials, els ajuntaments, podran ja disposar de les dades de base que els permetin elaborar les seves pròpies estadístiques. L'Institut d'Estadística de Catalunya resta obligat a col·laborar..., es pot dir que en aquest moment ho podia fer voluntàriament, però a partir d'aquesta Llei resta obligat a col·laborar amb els ens territorials a partir d'unes determinades condicions.

Hi havia uns altres tipus d'esmenes, més puntuals, com la transparència en la informació; fins aquest moment, doncs, hi ha moltes estadístiques puntuals elaborades

per l'Institut que, si no coneixíem la seva existència, era difícil fer-ne consultes; a partir del *Butlletí d'Actualitat Estadística*, però també de la possibilitat de consultar aquest tipus d'estadístiques, ens permetrà que aquesta informació estigui a l'abast de tothom. L'existència d'un conjunt d'estadístiques de tipus social més avançat, que van ser també promogudes en algun tipus d'esmenes del nostre Grup, i l'adequació de la desagregació territorial, que des del nostre punt de vista era en aquest moment massa mimètica, en el sentit que era simplement una desagregació comarcal per a tots els casos, adequar aquesta desagregació al fenomen en estudi ens semblava que és un tema important i que també ha estat integrat en la Llei. I, finalment, la informació a aquesta cambra, que anirà des del fet que la informació que en aquest moment rebem de l'activitat de l'Institut es completi, sigui molt més àmplia, no solament que sapiguem quines estadístiques s'han fet, sinó quins resultats han donat aquestes estadístiques, fins i tot arribar, tal com es va comentar en el si de la Comissió, a elements de tipus tecnològic que ens permetessin una informació molt més ràpida. Tot això fa que el nostre Grup hagi vist, doncs, que les seves esmenes han estat acceptades, i aquelles que no han estat acceptades hagin pogut arribar a una transacció que hem considerat satisfactòria, i que, per tant, en aquest sentit hem pogut votar la Llei.

No em resta res més, senyor president, que agrair a les diferents persones que, entre totes, han fet possible que hi hagi aquesta transacció, als diferents ponents, especialment el de la majoria, al personal de l'Institut, i també al personal d'aquesta cambra, que entre tots hem aconseguit que aquesta Llei hagi estat aprovada per unanimitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, pujar a la tribuna, en aquest cas, en representació del Grup de Convergència i Unió, amb una llei que ha estat votada per unanimitat, que ha estat treballada des del primer dia amb l'encàrrec, per part meua, de la direcció de l'Institut d'Estadística de Catalunya i del mateix conseller Alavedra, de cercar el màxim consens possible, doncs, et dona una mica la sensació que tota la feina que s'ha fet, finalment, clou amb un acte molt senzill: gairebé que només resta l'agraïment a tothom que ho ha fet possible. Però per la importància de la mateixa Llei i perquè no quedés desvirtuat, precisament, aquest fet, d'una llei que és important, que s'hi van presentar setanta-una esmenes, i que arribem al Ple d'aquesta cambra –hi hem arribat i l'hem votat per unanimitat– sense cap esmena, podia donar la sensació que això era una llei senzilleta, que no tenia més importància, i, és clar, de vegades, sacrificar el que pot representar una intervenció en el conjunt dels membres d'aquesta cambra en un acte com aquest, no fos cas que poguéssim confondre-ho algú amb això, amb una falta de

reconeixement que el que estem fent en aquest moment i el que hem fet fa uns segons ha estat un acte molt important. Aprovar una llei que ha estat reconeguda –tant l'actual que acabem d'aprovar com l'anterior– com una acció important del Govern, pel que fa al Govern, i del Parlament en el moment que la va debatre, seria una qüestió senzillament, com deia abans, de no reconèixer quina havia estat la feina feta per tots i cadascun dels ponents, dels serveis de la cambra i, d'una forma molt especial, de l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Malgrat tot, deixi'm que faci un parell de pinzellades, perquè em sembla que és important fer-ho pel contingut de la mateixa Llei, en el sentit que s'ha incorporat, com deia el senyor Martí Carnicer, una llei –hi insistixo–, que va arribar..., que es va iniciar tot el procés amb setanta-una esmenes, hem arribat a assolir el compromís, sigui per retirada, sigui per transacció, sigui per acceptació de les mateixes esmenes, amb un text que el que ha fet ha sigut, òbviament, millorar, ampliar el que pretenia el Govern amb el seu Projecte. Queda clar que no és un projecte, el que surt, el que s'ha acabat, el que hem votat, gens diferent, en el seu conjunt filosòfic, del que es pretenia quan va entrar a la cambra; el que s'ha fet ha estat millorar-lo, ampliar-lo, fer concessions en aquells aspectes que l'Institut ja havia fet al llarg de la seva història d'una forma especial, fins i tot en l'àmbit internacional, recollir-ho, recollir la inquietud d'alguns grups, i en aquest cas concretament del Grup Socialista, que aquesta col·laboració es convertís en una realitat amb els ens municipals de Catalunya. Aquesta possibilitat de passar informació del mateix Institut cap als ajuntaments, i d'alguns dels ajuntaments importants també cap a l'Institut, és un avenç que ens sembla que és important i que no ens va doldre, en absolut, de recollir-ho, perquè tot plegat, com deia abans, millorava la Llei. I, per altra banda, un compromís important per part del Govern és que al llarg de l'any 97 hi haurà una nova llei que, en bona part, podrà recollir no només les aspiracions de tots els grups d'aquesta cambra, sinó que segurament racionalitzarà encara més, si cap, amb una llei d'aquestes característiques, quin és el context no d'aquesta llei només, sinó de l'anterior i, sobretot, la que serà en el futur.

Deia, doncs, amb aquesta breu intervenció..., voldria recordar les primeres paraules del conseller Alavedra quan deia –i feia referència a l'anterior llei– que havia estat aprovada per un ampli consens. Avui no hem de parlar d'un ampli consens, sinó que hem de parlar d'un consens total, absolut; tothom estem convençuts que aquest esforç que es fa quan es negocia, que vol dir renunciar a plantejaments d'uns i dels altres, però per trobar un punt comú, un punt de trobada, que ens motiva el fet d'aconseguir que les lleis puguin donar resposta a la majoria del poble, de les sensibilitats representades en aquest Parlament i, a la vegada, en representació del poble de Catalunya, em sembla que això avui ho hem fet, i tinc la sensació que ho hem fet bé.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Projecte de llei d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

Passarem ara al punt segon, el Projecte de llei d'organització dels serveis jurídics. D'acord amb l'article 101 del Reglament, es comença el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu. Té la paraula per fer la presentació del Projecte el conseller senyor Trias, per un temps màxim de quinze minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Govern de la Generalitat de Catalunya em correspon fer la presentació del Projecte de llei d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat. En primer lloc, cal dir que aquesta iniciativa legislativa respon a la voluntat política del Govern de la Generalitat de dotar-se d'una administració altament efectiva i de gran professionalització, per tal que l'interès públic que representa resulti plenament garantit i respectat.

Tot i que les diverses normes que regulen l'assessorament en dret i la defensa de l'Administració de la Generalitat ja determinen els òrgans competents encarregats d'exercir tals funcions, el Govern de la Generalitat presenta aquest Projecte de llei davant d'aquesta cambra amb dos objectius essencials: el primer d'ells és l'establiment d'una forma més integrada i amb una norma amb rang de llei que reguli els serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, que fins ara es trobaven regulats de forma dispersa. El segon objectiu és la creació del Cos d'Advocats de la Generalitat, als components del qual s'assignen les funcions d'assessorament en dret del Govern i de l'Administració de la Generalitat i la seva representació i defensa jurídica, fins a un màxim de cent.

Pel que fa al primer objectiu, és a dir, l'organització dels serveis jurídics, cal dir que existeixen nombrosos antecedents legislatius, tant a nivell estatal com autonòmic, que preveuen i configuren amb identitat pròpia i diferenciada la figura del lletrat o advocat de les comunitats autònomes; això no vol dir, però, que la Generalitat adopti de forma mimètica la fórmula de la qual s'han dotat altres administracions. En aquest sentit, l'organització dels serveis jurídics que es proposa parteix d'una realitat pròpia, configurada per les funcions que realitzen tant el Gabinet Jurídic Central com els serveis jurídics dels departaments, i s'inscriu en el marc de les competències del Govern de la Generalitat establertes per l'Estatut d'autonomia i per les previsions de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat.

Pel que fa al segon objectiu del Projecte de llei, és a dir, la creació del Cos, cal remetre's al marc normatiu regulador en matèria de funció pública, que es troba confi-

gurat per les mesures bàsiques sobre règim estatutari dels funcionaris públics, dictades per l'Estat, i per la legislació que ha aprovat la Generalitat de Catalunya en desenvolupament d'aquestes bases, per la qual cosa cal constatar que el Projecte de llei recull de forma rigorosa els requisits que resulten necessaris als efectes de crear un cos.

Amb aquest Projecte de llei es pretén, a més, enfortir l'assessorament i la defensa jurídica de la Generalitat davant els tribunals, intensificar la coordinació de tots els serveis jurídics i potenciar les funcions dels seus màxims responsables. Els objectius esmentats han de servir per arbitrar els mitjans de defensa dels drets de la Generalitat enfront d'altres poders i en les relacions amb els ciutadans, i també per possibilitar tant un sistema d'organització més racional i adequat al caràcter homogeni de les funcions que han de desenvolupar els advocats del Cos, com un mitjà de selecció de nous funcionaris altament qualificats. En definitiva, l'objectiu últim del Projecte que avui es presenta és garantir que l'Administració de la Generalitat serveixi amb objectivitat els interessos generals i alhora serveixi també per a garantir els drets dels ciutadans. El Projecte de llei preveu que els advocats del Cos d'Advocats de la Generalitat dependran, pel que afecta la direcció i coordinació jurídica, del director del Gabinet Jurídic de la Generalitat, i, quant a règim de prestació dels seus serveis, dels secretaris generals dels departaments als quals estiguin adscrits.

El sistema de futur ingrés serà el d'oposició, tot i que es preveu la reserva d'un torn de promoció interna i una autorització al Govern d'integració directa al Cos d'aquells funcionaris del grup A llicenciats en dret que acreditin un grau de coneixements i mèrits objectivament valorats, que es determinaran reglamentàriament.

El Projecte de llei també preveu –i aquesta crec que és una de les seves virtuts principals– que, sens perjudici d'una alta qualitat jurídica, els advocats de la Generalitat siguin alhora generalistes, de tal manera que tots els advocats, sigui quina sigui la seva forma d'ingrés, estiguin en condicions de desenvolupar qualsevol de les tasques que se'ls encomani.

Finalment, vull esmentar que el Projecte de llei consta d'una exposició de motius, tres capítols que contenen nou articles –organització, funcions d'assessoraments i funcions contencioses–, cinc disposicions addicionals, dues disposicions transitòries i tres disposicions finals.

Per a la millora que aquest Projecte de llei ha de representar en la qualitat de la defensa dels interessos de la Generalitat, demano, doncs, el vot favorable de les il·lustres senyores i senyors diputats a aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per part de la Comissió hi ha algun diputat que vulgui prendre la paraula? *(Pausa.)*

Comença el debat amb la discussió de les esmenes reservades. Tenim en primer lloc els articles 1, 2 i 3, que

no tenen esmenes. Aleshores podríem passar a la seva votació –estic tocant el timbre per cridar a votació.

En tot cas farem la votació després d'haver debatut l'esmena a l'article tercer –l'esmena número 1 del Dictamen, que és d'addició– del Grup Popular. Per defensar l'esmena, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ros i Casas

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular defensa una esmena que li ha quedat per a aquest Ple, que li ha quedat viva per a aquest Ple, que és d'addició d'una nova lletra entre les lletres k i l de l'article quart. És una esmena d'addició que diu: «la defensa jurídica de les competències de l'Administració de la Generalitat respecte a l'Estatut d'autonomia». El text del Projecte de llei d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya preveu que als advocats de la Generalitat els corresponen dos tipus de funcions. En primer lloc, les d'assessorament en dret sobre múltiples qüestions i, en segon lloc, les funcions contencioses de representació i defensa jurídica de la Generalitat davant els òrgans judicials i jurisdiccionals. Per la seva part, l'article quart del Projecte de llei conté una relació exhaustiva de les funcions d'assessorament, on es contemplen un conjunt de qüestions que han de ser objecte d'assessorament jurídic. Cal dir, però, que a aquesta relació de funcions és imprescindible afegir la funció de la defensa jurídica de les competències de l'Administració de la Generalitat respecte a l'Estatut d'autonomia, perquè en el món jurídic sovint el plantejament d'un supòsit concret de les qüestions que se susciten pot donar lloc al sorgiment de qüestions en aspectes competencials. Això és perfectament possible tenint en compte la creixent complexitat del dret, on per l'emissió d'un informe jurídic cal tenir present, conèixer i observar una pluralitat de disciplines jurídiques. Aquest caràcter pluridisciplinar de les relacions jurídiques afecta també les actuacions de la Generalitat, i es considera d'especial importància la defensa jurídica de les competències assolides en el marc de l'Estatut d'autonomia davant l'actuació d'altres administracions i poders. Tot això sense oblidar que el més desitjable des d'un punt de vista d'eficàcia és que tots els advocats de la Generalitat siguin generalistes i assolixin una formació integral, mitjançant el sistema de capacitació que es determina. En aquest sentit, defensem aquesta esmena, donem per defensada aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; esperant, evidentment, que la resta de grups donin suport a aquesta esmena.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena de supressió del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Mir, que ho fa, veig, des de l'escó.

El Sr. Mir i Bagó

Gràcies, senyor president. Només per anunciar la retirada d'aquesta esmena.

El president

Queda retirada.

Doncs, passarem a votar els articles números 1, 2, 3 i l'esmena del Grup Popular, i queda retirada l'esmena socialista.

Als tres primers articles no hi ha cap esmena presentada; per tant, proposo votar-los conjuntament.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor del text de la Ponència dels articles 1, 2, 3 del Projecte de llei, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 1, 2 i 3 han quedat aprovats per unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Anem a votar ara l'esmena presentada pel Grup Popular, d'addició, a l'article tercer.

Vots a favor de l'esmena presentada pel Grup Popular?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 1 del Dictamen, presentada pel Grup Popular, ha quedat aprovada també per unanimitat.

Retirada l'esmena 5, passarem a votació l'article 4. (*Remor de veus.*) No. Hi ha una esmena de supressió d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Ah, és el 6. Sí.

Als articles números 4 i 5; les diputades i diputats que estiguin a favor del text, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 4 i 5 han quedat aprovats per unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Per defensar l'esmena número 3 del Dictamen, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Senyor president, senyores i senyors diputats, les funcions atribuïdes al Gabinet Jurídic Central han experimentat els últims anys un increment molt notable derivat del creixement dels serveis i les activitats de l'Administració de la Generalitat. Aquesta situació, en allò referent a la configuració interna de l'actual Gabinet Jurídic, ha evolucionat també amb el progressiu desenvolupament de les previsions contingudes a l'Estatut i, en general, en l'augment de la complexitat de l'Administració i del dret propi de Catalunya, la qual cosa determina la necessitat de donar carta de naturalesa a una complexa organització interna inspirada en els principis d'eficiència i economia de mitjans que, en el seu disseny, es fa dependre tant de l'estructura de l'Administració de la Generalitat com dels òrgans judicials existents a Catalunya. Aquesta realitat ha comportat en la pràctica que el Gabinet Jurídic Central hagi anat projectant el seu àmbit de competències en diverses vessants: la consultiva o d'assessorament, tant en relació

amb el Govern de la Generalitat com amb la coordinació de les diferents assessories dels departaments, per tal d'unificar criteris d'actuació; i la de representació i defensa de l'Administració de la Generalitat davant els òrgans jurisdiccionals, així com també la d'intervenir en els procediments constitucionals que preveu la Llei 279, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.

Setze anys després de l'entrada en vigor de l'Estatut, cap ordre jurisdiccional no és estranya a l'activitat de la Generalitat; d'aquí que ens hagi semblat lògic que, en aquest context de creixement dels diversos serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, hagi calgut elaborar un projecte de llei que defineixi la seva organització i que té per objecte, en primera instància, l'adequació d'aquest servei al mateix marc normatiu vigent en l'actualitat a Catalunya, l'articulació d'una estructura organitzativa coherent i adequada a les funcions que exerceix, alhora que es pretén refondre i unificar en una disposició única, una norma de rang legal —com normes de rang legal són les que regulen aquesta matèria en l'àmbit de diverses comunitats autònomes de l'Estat, com Galícia, València, Castella - La Manxa, Múrcia, Extremadura i les Illes Balears—, les diverses normes existents actualment de naturalesa reglamentària a què es fa referència en la mateixa exposició de motius del Projecte. Al mateix temps, les successives modificacions introduïdes gradualment des de la seva promulgació en la legislació processal i administrativa, substancialment la reforma operada a partir de la Llei 30/92, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, justifiquen la necessitat d'oferir un tractament normatiu específic per a les funcions de representació i defensa en judici i d'assessorament jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Al mateix temps, mitjançant la constància deguda en una norma de rang legal, és necessari posar de manifest i aclarir que la Generalitat de Catalunya compareix en judici amb el mateix règim i amb les mateixes especialitats que l'Administració general de l'Estat, la qual cosa haurà d'inferir-se mentre no variïn els privilegis processals que la legislació adjectiva atribueix avui encara a l'Estat.

Per acabar amb el problema de la instrumentació jurídica de les qüestions que motiven el present Projecte, al nostre entendre la Ponència ha estat molt curosa a no excedir la competència material de la regulació establerta, per tal com entrar a normar en una matèria com la processal hauria donat lloc a eventuais recursos d'inconstitucionalitat, i no precisament per part de grups polítics del mateix signe que el nostre, el que en definitiva hauria posar obstacles *ab initio* en el mateix moment de la concepció de la llei que calia remoure.

El nostre Grup comparteix el plantejament de què ha partit el Projecte, així com la definició del model que se'ns proposa, quant a la seva denominació, la seva dependència i nivell orgànic, que en el nostre cas ja oferia un model molt desenvolupat en l'actualitat.

L'actual Projecte té la virtut de distingir amb claredat l'òrgan jurídic central dels desconcentrats en cada conselleria. Es diferencia sempre l'activitat consultiva, on prima la desconcentració encara que coordinada per

l'organ central. Un dels majors problemes suscitats pel Projecte de llei en la seva redacció inicial, i superat al nostre entendre en el tràmit de la Ponència, ha estat el de cercar la fórmula per a l'accés al Cos. El nostre criteri, acollit pel text del Projecte de llei que avui se'ns proposa, parteix que la Generalitat ha de cobrir les seves places d'advocat, primerament, mitjançant la convocatòria per a la seva provisió de les corresponents proves selectives, substancialment l'oposició, però també de promoció i, en aquest cas, fins al límit que autoritza la legislació vigent, autoritzant el Govern a integrar directament al Cos només aquells funcionaris del grup A, llicenciats en dret, que han acreditat amb la seva experiència, nivell i antiguitat la idoneïtat de la seva pertinença al referit Cos. En matèria d'incompatibilitats, on el nostre Grup ha fet aportacions que resten incorporades en el Projecte, l'opció presa pel Projecte, i que ens satisfà, és la de mostrar-nos bastant restrictius respecte a la possibilitat que els advocats de la Generalitat puguin exercir lliurement l'advocacia.

Per tot el que ha quedat exposat, el nostre Grup donarà suport a aquest Projecte de llei, i, reconeixent l'esforç d'integració i consens que s'ha fet, retirem totes les esmenes que havíem mantingut fins al present Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent estat retirades les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, les números 3, 4 i 5 del Dictamen, podem procedir a votar els articles 6, 7, 8, 9 i disposicions addicionals —tampoc tenen esmenes— conjuntament.

Les senyores i senyors diputats que estiguin a favor del text del Dictamen dels articles 6, 7, 8, 9 i disposicions addicionals, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 6, 7, 8, 9 i disposicions addicionals han quedat aprovats per unanimitat.

A les disposicions transitòries hi ha una esmena d'addició. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula per presentar i defensar l'esmena el diputat senyor Roc.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta esmena serà ara, en funció de les modificacions importants que s'han introduït a la Llei, a la disposició transitòria segona, i seria l'addició d'un apartat 4. Ho dic perquè, en funció de com ha quedat el text, realment aquest és un canvi absolutament imprescindible.

Bé, tal com s'ha dit ja per diputats que han intervingut anteriorment, en aquesta Llei es preveu, com és obvi, l'accés per la via de l'oposició, l'accés per a la promoció interna dins de la Generalitat, mitjançant concurs oposició, i també la integració directa dels advocats,

dels llicenciats en dret que reuneixin determinats requisits, en els quals ara no m'estendré però que expressa, efectivament, la disposició transitòria primera, essencialment.

Aleshores, la disposició transitòria segona parla, en concret, de la integració directa, i nosaltres pensem que és absolutament imprescindible, precisament per garantir la seguretat jurídica, establir que aquesta integració directa s'ha de fer mitjançant un procediment, un procediment que tindrà l'únic objectiu de proposar el nomenament dels aspirants a la integració que reuneixin els requisits establerts en la Llei, és a dir, la integració directa s'ha de fer forçosament convocant-la, perquè pot ser que hi hagi qui reuneixi els requisits i la Generalitat no ho conegui directament, i també pot ser qui, reunint els requisits, no s'hi vulgui integrar. Per tant, per garantir que això es fa amb les degudes garanties jurídiques, és necessari establir aquest procediment, que només tindria aquest objectiu.

I com que, efectivament, la nostra idea és que només tingui aquest objectiu, per això modificariem el text en una paraula, que seria «l'únic objectiu del qual consistirà a proposar el nomenament dels aspirants», etcètera. Per tant, hi afegiríem la paraula «únic»; pensem que ja quedava clar, però d'aquesta manera queda encara molt més net, molt més nítid en el text de l'esmena que presentem.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha una esmena també a les disposicions transitòries, la número 7, presentada pel Grup Socialista, d'addició. Per defensar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un dels dèficits importants que tenia aquest Projecte de llei, tal com el va presentar el Govern, era la manca d'un règim d'incompatibilitats per als futurs advocats de la Generalitat. Nosaltres creiem que aquest és un capítol important que s'havia de resoldre, i és important perquè aquelles persones que han d'exercir la funció molt transcendental de defensar els interessos de la Generalitat de Catalunya no poden, sota cap concepte, incórrer en la sospita, en la possible sospita, d'una manca de dedicació suficient a aquesta tasca fonamental seva.

D'aquí que el Grup Socialista, al seu moment, posés un especial èmfasi en la introducció d'aquest capítol, en la introducció d'un règim molt estricte d'incompatibilitats. I cal dir que en els treballs de la Ponència va prosperar aquest règim, recollint l'esmena del nostre Grup i transaccionant-la amb una altra esmena presentada també –tal com ha dit abans el diputat d'Esquerra Republicana– pel Grup d'Esquerra Republicana. I d'aquí que l'actual article 2, apartat sisè, del Projecte recull un règim estricte, gairebé modèlic, podríem dir, d'incompatibilitats.

El que passa és que la introducció d'aquest règim, si tenim en compte que molts dels futurs membres d'aquest Cos són persones que ja estan desenvolupant actualment les seves funcions d'assessor jurídic de la Generalitat, exigeix, evidentment, una previsió d'aplicació gradual en el temps, d'aplicació transitòria d'aquest règim rigorós d'incompatibilitats a les persones que accediran a la condició d'advocat de la Generalitat per la via de promoció interna o d'integració directa a partir dels actuals lletrats de la Generalitat.

I aquest és el motiu de l'esmena que encara es manté en el Ple, proposant aquesta nova disposició transitòria tercera, que té precisament com a únic objecte o com a principal objecte el de facilitar un termini raonable –al nostre entendre, d'un any–, durant el qual aquells lletrats que actualment treballen a la Generalitat i poden incórrer en algun motiu d'incompatibilitat sobre la base del nou article 2.6 d'aquesta Llei puguin durant el termini d'aquest any adaptar-se a la nova situació, al nou règim d'incompatibilitats previst per aquesta Llei, cessar pels motius d'incompatibilitats o replantejar-se la seva promoció a advocat de la Generalitat.

I és per aquest motiu que els demanem el seu vot per facilitar aquest règim transitori.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Exposades les esmenes a les disposicions transitòries, em demana la paraula per a torn en contra el diputat senyor Camps; té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. No és ben bé per un torn en contra, però s'acaben les esmenes, no en queda gairebé cap, i seria una frustració per al ponent de la majoria, de la majoria que dona suport al Govern, no poder intervenir.

Ho faria per dir que, naturalment, donarem suport també a les dues esmenes que s'han presentat i que interpretem que la inserció que fa el senyor Roc Fuentes sobre la paraula «únic» es tracta d'una esmena purament tècnica i, per tant, no cal –i ho dic per a aclariment de la Mesa– cap tipus de presentació com a esmena transaccional.

Per tant, acceptem –i ho dic a títol informatiu, però només era l'afegitó tècnic aquest– que la paraula «únic» s'interpreta no com a transaccional, sinó com a esmena tècnica, i així l'entenem i així la votarem, i també donarem suport a l'esmena socialista, amb la qual cosa haurem donat suport a totes les esmenes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de passar a votació les disposicions transitòries, i entrar després a l'exposició de motius de la Llei, hi ha una esmena tècnica, que seria a la final primera, que demano al primer secretari de la Mesa que hi doni lectura per a coneixement de la cambra.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Esmena tècnica que proposen els grups parlamentaris sotasignats a la disposició final primera del Projecte de llei d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Nova redacció de la disposició final primera: «La incorporació efectiva objecte de la integració a què fa referència la disposició transitòria segona s'ha de dur a terme d'acord amb les disponibilitats pressupostàries», i a continuació hi figura una explicació tècnica del perquè, però que ja no forma part de l'esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Procediríem a votar el conjunt de les disposicions transitòries, si ningú demana votació separada, amb l'esmena primera del Grup d'Iniciativa - Els Verds i la nova disposició addicional, del Grup Socialista, que pel Grup de la majoria, que dona recolzament al Govern, ha sigut acceptada. No hi ha inconvenient a votar-les conjuntament? (*Pausa.*)

Votaríem, per tant, la disposició primera amb un nou apartat, la disposició transitòria primera, la disposició transitòria segona, la disposició transitòria tercera, la disposició transitòria quarta i la nova disposició transitòria, esmena del Grup Socialista, i l'esmena tècnica de la disposició final primera, totes conjuntament. I totes les disposicions finals, naturalment, totes elles.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor del conjunt de disposicions transitòries i disposicions finals, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions transitòries i finals han sigut aprovades per unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Anem ara a l'exposició de motius de la Llei. Són dues esmenes a l'exposició de motius, presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds; té la paraula, per a la seva presentació i defensa, el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. No pas per defensar-les, sinó per retirar-les, perquè, amb el text que s'ha consensuat, aquestes esmenes..., o bé una d'elles ja no té cap sentit o l'altra ha quedat plenament integrada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, podem passar a la votació de l'exposició de motius de la Llei.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de l'exposició de motius, que es posin dempeus.

Abstencions?

Vots en contra?

L'exposició de motius ha estat aprovada per unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votem, finalment, el títol del Projecte, al qual tampoc hi ha esmenes presentades.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el títol de la Llei, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El títol de la Llei ha estat aprovat per unanimitat.

Els grups parlamentaris que ho desitgin poden fer explicació de vot per un temps límit de cinc minuts. Té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, quan vàrem rebre el Projecte de creació d'aquest Cos d'Advocats de la Generalitat de Catalunya, un cos que –utilitzant una expressió que ha popularitzat el senyor Dalmau– podríem dir que pretén ser del més alt nivell, nosaltres el primer que vàrem haver de considerar és si al cap de tots aquests anys de la nostra autonomia corresponia crear un cos *mutatis mutandis* equiparable al d'advocats de l'Estat o bé el criteri que havia mantingut el Govern fins ara, és a dir, de tenir no un cos específic d'advocats, sinó els serveis jurídics centrals dels diferents departaments, però sense aquesta consideració d'advocats, de lletrats generalistes, experts en principi en totes les branques del dret, però d'una alta qualificació, que s'encarreguessin de l'assessorament, de la representació i de la defensa dels interessos de la Generalitat.

Nosaltres, realment, vàrem pensar que aquesta no era una mala opció, que en qualsevol cas era una opció que podia fer i havia de fer el Govern, però que no era una mala opció. L'exemple d'altres cossos equivalents, semblants, equiparables, ens sembla que no és precisament negativa; totes les coses tenen normalment aspectes positius i negatius, avantatges i inconvenients, però nosaltres vàrem valorar que la creació d'aquest Cos podia ser positiva, i per aquest motiu, evidentment, nosaltres no vàrem presentar una esmena a la totalitat, de devolució, d'oposició a la creació d'aquest Cos.

El que nosaltres sí que vàrem pretendre va ser que la creació d'aquest Cos anés a complir, efectivament, aquests objectius, és a dir, que fos rigorosa, que fos rigorosa en la selecció, que fos rigorosa en el manteniment d'aquest Cos, en les capacitats, en els mecanismes d'accés, mantenint els principis de seguretat jurídica, de transparència i d'igualtat davant la Llei.

Per això nosaltres vàrem introduir un seguit d'esmenes que anaven a limitar la possibilitat de la promoció interna indiscriminada, també de l'accés per la via directa del nomenament indiscriminat, i, en definitiva, les nostres esmenes van anar en aquesta direcció de millorar

el text en aquesta via, en la via –tal com ha dit, precisament, el senyor conseller– d'introduir més elements de rigor, de seguretat jurídica, de transparència en aquest Projecte de llei.

Hem de dir que, d'esmenes d'altres grups..., aquí se n'ha citat una, però jo també hi vull fer referència, perquè crec que ha estat molt important per a aquest Projecte, com ha estat l'esmena que va presentar el Grup Socialista i l'esmena que va presentar Esquerra Republicana de Catalunya quant a establir un marc molt estricte d'incompatibilitats, també han contribuït, com altres, naturalment, a millorar substancialment aquest Projecte.

Crec, per tant, que el conjunt dels grups ha fet un esforç molt important per a millorar el Projecte, que l'han millorat, i jo crec que és de justícia assenyalar i agrair la tasca que han fet tots els ponents, que ha fet el senyor Ros, del Partit Popular; que ha fet el senyor Ridao –a qui permetin-me que li desitgi la màxima felicitat també en aquesta Ponència–; que ha fet el senyor Mir, del Grup Socialista; que ha fet –i també vull dir-ho, perquè crec que és de justícia reconèixer-ho– d'una manera especial el senyor Camps, des del Grup de la majoria, per recollir, per integrar el màxim d'aportacions en aquest Projecte de llei.

També hem comptat, com sempre, amb la col·laboració, molt valuosa, dels serveis de la cambra i, d'una manera especial, d'una manera molt especial, amb l'assessorament, el suport, el treball, l'ajut de la lletrada, la senyora Folchi. A tots ells –a tots ells–, jo vull donar les gràcies i vull explicar que el nostre Grup ha votat favorablement aquest Projecte de llei amb plena satisfacció, perquè finalment el text que ha sortit, el text que tots plegats hem aprovat, ens dona a nosaltres satisfacció i pensem que ha de ser un bon instrument per a millorar els serveis jurídics de la Generalitat, perquè l'assessorament, la representació i la defensa dels interessos públics es facin d'una manera molt millor a partir d'ara.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, no hi ha intervenció en l'explicació de vot?

El Sr. Tugues i Boliart

Des de l'escó. Hem fet l'explicació de vot abans, quan hem retirat les esmenes, president. Gràcies.

El president

D'acord. Pel Grup Popular, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la regulació de l'assessorament jurídic i defensa de l'Administració pública en un estat de dret és una qüestió de vital importància, que ha de basar-se en dos aspectes essencials: d'una part, un rigorós compliment

del principi constitucional de legalitat en tota l'activitat de l'Administració, i d'altra, la garantia i el respecte de l'interès públic en totes les seves actuacions. Per tant, aquest doble caràcter ha d'inspirar la regulació de l'organització dels serveis jurídics de la Generalitat de Catalunya, que a la vegada han de ser l'instrument idoni que permeti la defensa dels seus drets en les relacions amb altres administracions i també amb els particulars.

Conscient de la importància d'aquesta qüestió, el Grup Parlamentari Popular va formular un total de trenta-set esmenes al Projecte de llei presentat pel Govern, de les quals dir que la majoria d'elles han estat acceptades, unes íntegrament, altres transaccionades i altres, sobre la base de les transaccions amb altres grups parlamentaris, han comportat la retirada d'algunes esmenes, amb l'excepció només d'una esmena, la qual avui, aquí en el Ple, ha sigut votada favorablement per tots els grups parlamentaris.

El Grup Parlamentari Popular considera que el text final del Projecte de llei és respectuós amb els principis constitucionals i que l'actuació de l'Administració de la Generalitat ha de subjectar-se a la consecució de l'interès general i a la correlativa garantia dels drets dels ciutadans. El Projecte de llei definitiu que avui es presenta a aquesta cambra ha variat notablement respecte al presentat inicialment pel Govern, degut a l'acceptació i incorporació al mateix temps de les esmenes que han presentat els grups parlamentaris. El nostre Grup valora positivament les aportacions que s'han fet al Projecte, perquè entén que per la transcendència del tema que es regula requeria un plus de conscienciació de tots els grups i un rigor en l'anàlisi. Precisament, una visió global i responsable de la regulació dels serveis jurídics de la Generalitat ha fet que el Grup Parlamentari Popular només hagi mantingut una esmena per a la seva defensa en aquest Ple, però que crèiem indispensable que s'incorporés al text de la Llei per tal de millorar el servei d'assessorament i defensa i, per derivació, els drets també reconeguts de l'Administració de la Generalitat.

També creiem que el Projecte de llei que avui ens ocupa no només s'havia d'analitzar des d'un punt de vista institucional, sinó que es podia desconèixer la situació i l'estatus de les persones que faran possible l'exercici de la defensa i l'assessorament jurídic; amb la creació del Cos d'Advocats de la Generalitat de Catalunya en una norma amb rang de llei, la delimitació de les seves funcions, tant d'assessorament com de competències, i la regulació del sistema d'ingrés, entenem que es dona un compliment adequat a les disposicions legals i, a la vegada, es dissenya una carrera administrativa i un perfil professional idoni per als funcionaris que han de desenvolupar aquests llocs de treball.

El Grup Parlamentari Popular, però, vol fer èmfasi en dos aspectes que sota el nostre criteri són fonamentals en la regulació que preveu el Projecte de llei: en primer lloc, la determinació del sistema d'oposició lliure per al futur ingrés al Cos que avui es crea, que des d'una visió global de l'Estat de dret i per tal de donar compliment als principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat, es considera que és el sistema general més idoni per

a accedir al Cos d'Advocats de la Generalitat. Aquests principis són també els que inspiren la regulació de la reserva d'un torn de promoció interna, i és per això que es determina el sistema de concurs-oposició. L'objectivació de les condicions d'accés al lloc de treball suposa fins i tot que s'arribin a apuntar de forma general els mèrits que s'hauran d'acreditar en la fase de concurs –principalment, l'experiència prèvia– i que també es dissenyi l'estructura mínima de les proves de la fase d'oposició. El nostre Grup entén que la reserva d'un nombre determinat de places a la promoció interna i la determinació del concurs-oposició com a sistema de selecció per al torn restringit compleixen un doble objectiu: d'una part, donen un compliment estricte a la legalitat vigent en matèria de la funció pública, i d'altra, respecten plenament els drets dels funcionaris de carrera que amb anterioritat ja presten funcions d'assessorament i defensa jurídica en l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per tant, podem concloure en aquest aspecte dient que el text del Projecte de Llei no és insensible amb els funcionaris que amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei presten els seus serveis. En segon lloc, entenem que en fixar un nombre determinat de funcionaris de carrera que s'integren directament en el Cos d'Advocats de la Generalitat de Catalunya s'ha trobat un punt d'equilibri adequat a la pugna entre els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, que han d'inspirar l'accés a qualsevol lloc de la funció pública, i també el respecte i reconeixement a una trajectòria professional i l'experiència prèvia en l'assessorament jurídic desenvolupada durant anys. El Grup Parlamentari Popular entén que s'ha previst una regulació responsable i prudent amb la integració directa de funcionaris al Cos d'Advocats de la Generalitat, com un sistema excepcional d'ingrés, atenent en tot moment a criteris objectius, d'experiència prèvia acreditada i capacitat professional, descartant altres aspectes per no incórrer en subjectivitats.

Finalment, cal valorar positivament que la regulació dels serveis jurídics de la Generalitat es contingui en una norma amb rang de llei i d'una forma integrada, atès que aquesta matèria estava fins ara regulada en diverses disposicions. La valoració global de tots els aspectes exposats ha motivat el vot favorable al Projecte de Llei per part del Grup Parlamentari Popular.

I no voldria acabar sense fer esment –com ja ho ha fet algun il·lustre diputat que abans ha intervingut–, doncs, de les actuacions dintre de la Ponència, com també en la Comissió, dels treballs de tots els grups parlamentaris, en les persones de Josep Mir, de Joan Ridao, del Roc Fuentes i, d'una manera especial, del Jaume Camps, que amb el seu esperit de consens, com ens té acostumats als projectes de llei que porta, doncs, ha aconseguit un consens total també en aquest Projecte de llei, i, com no?, també l'estimable col·laboració en tots moments de la lletrada Imma Folchi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a explicació del vot, té la paraula el diputat del Grup Socialista senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, vull començar, tal com ha acabat el diputat senyor Ros, doncs, posant de manifest la satisfacció, la meua satisfacció de diputat novell, de participar en una ponència per primera vegada i de viure un clima extraordinàriament constructiu, una voluntat d'acord, de consens, que s'ha plasmat en les votacions que acabem de fer, al voltant d'una llei que, si bé és senzilla, no deixa de ser una llei realment important. M'abstindré potser de reiterar els noms singulars dels diversos membres de la Ponència, però poden estar convençuts que manifesto envers tots ells els mateixos sentiments, la mateixa expressió de reconeixement de què han fet esment els senyors Fuentes i Ros.

És una llei, acabo de dir-ho, una llei senzilla pel que fa al seu objecte, és una llei curta, una llei que regula un tema, doncs, menut, més o menys petit, d'organització; per tant, una llei lluny d'aquestes lleis complexes que entren a intentar regular importants conflictes socials. No és aquest el cas. Ara bé, hem de ser conscients també que no és una llei fàcil; és una llei que té, probablement, com a principal inconvenient, el fet d'arribar a aquesta cambra amb quinze anys de retard; és una llei que es posa a crear el cos de lletrats, el Cos d'Advocats de la Generalitat, quan, des de fa molts anys, la Generalitat té advocats, té serveis jurídics que funcionen, i, per tant, del que es tracta ara és d'intentar integrar en aquesta nova legislació, en aquesta nova estructura, uns serveis que ja vénen funcionant i que en molts casos, doncs, han posat palesament de manifest la seva eficiència. Per tant, aquí hi ha un problema important, és probablement el principal problema d'aquesta Llei: el d'integrar uns serveis que ja vénen funcionant a una estructura nova, integració que s'ha de fer sense ignorar l'existència d'uns professionals en molts casos valuosos, però també sense renúncia a uns límits –creiem nosaltres– importants, d'exigència formal per a l'accés al Cos. Els treballs de la Ponència han permès, doncs, per la via de l'objectivació dels mecanismes de promoció interna, per la via de la limitació de la integració directa, han permès trobar una solució molt equilibrada a aquesta problemàtica.

Hi ha un altre motiu de complexitat al voltant d'aquesta Llei, i és el fet de posar-nos ara, a les acaballes del segle XX, a crear un cos d'elit. Aquesta és una opció complicada. No podem ignorar que és una opció que es contradiu de forma bastant clara amb els corrents dominants, amb la cultura dominant en matèria de gestió i administració pública. No únicament a la Generalitat: a la majoria d'altres administracions públiques, als actuals responsables de l'organització de la gestió administrativa no els entusiasma parlar de cossos de funcionaris, ni tan sols de cossos d'elit. Per tant, l'opció de crear un cos ara és una opció que no és..., que no deixa de ser polèmica, és una opció que s'havia de meditar, i hem de ser conscients de la seva significació en el global de la cultura vigent en matèria de gestió pública.

En qualsevol cas, malgrat aquests problemes, alguns d'ells... –el primer que he assenyalat absolutament indefugible, perquè la Llei s'ha presentat ara i no fa quin-

ze anys; per tant, era un problema indefugible—, malgrat aquests problemes, dic, el Projecte presentat ha estat objecte d'una tramitació, com els anteriors diputats han posat de manifest, amb voluntat integradora, amb voluntat constructiva, amb voluntat de corregir tots aquells aspectes, doncs, que hem cregut que més ho mereixien, i el resultat final crec que és àmpliament satisfactori. Des del punt de vista del Grup Socialista, no vull deixar de posar de manifest que les esmenes presentades pel nostre Grup han estat àmpliament recollides; si no ho recordo malament..., no ho he puntejat, però, si no ho recordo malament, de catorze o quinze esmenes, crec que només n'hem retirat dues, i, per descomptat, totes aquelles que tenien un contingut d'una certa significació han estat incorporades. Per tant, no podem sinó tenir també satisfacció per aquest motiu.

Res més, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També per a explicació de vot, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Quan, de les vuitanta-una esmenes que hi havia en un projecte curt, d'una matèria potser no de gran profunditat, però realment difícil, com deia en Pep Mir, se'n retiren, transaccionen o s'accepten la totalitat i el text surt per unanimitat, el ponent que dóna directe suport al Govern té en principi una gran alegria i pot tenir la sensació que li han colat tots els gols del món, cosa no descartable en el cas que m'ocupa. Jo voldria creure, de tota manera —i amb això faig gràcia de tots els elogis que s'han fet—, que és gràcies a haver-se trobat, com passa sovint en aquesta cambra, amb uns companys ponents d'una absoluta flexibilitat, i jo, des d'aquí, els he d'agrair la seva tasca: només amb el suport i amb la comprensió, amb la flexibilitat que demostren, doncs, els vells amics, el Víctor Ros, o el Roc Fuentes, acompanyats pels nous, en Joan Ridaó, en Pep Mir, només amb aquesta col·laboració ha estat possible treure una llei per unanimitat; si no, era impossible.

I és una bona llei, i entenc que és una bona llei no pas pel consens —la unanimitat no porta sempre una bona llei. Crec que és una bona llei perquè un amic meu em deia: «Hi han tres maneres de destrossar una bona llei: una primera és destrossar-la mitjançant un reglament, un reglament que transformi la llei» —allò del Romanones: «Feu les lleis i deixeu-me a mi els reglaments»—, i aquesta Llei ha evitat això perquè, sense entrar en el «puntillisme» reglamentari, ha permès la possibilitat de marcar uns eixos, uns paràmetres, que no puguin fer desviar —eventual possibilitat del Govern— aquests eixos marcats per la Ponència i per aquesta cambra. Una segona manera de destrossar la llei —em deia aquest amic meu— és ofegar-la via pressupost; realment, no sembla que per via pressupostària es pugui destrossar aquesta Llei. I una tercera —i aquesta sí que era un autèntic perill— era posar-li plom a l'ala mitjan-

çant unes transitòries que ofeguessin la novetat o la possibilitat d'expansió d'aquesta Llei, i aquí crec que hem trobat, via incompatibilitats, via rigorós torn de promoció interna, escrupolós torn d'integració directa, amb uns requisits molt i molt ben marcats, hem trobat un just equilibri per a evitar aquest tercer perill de destrossa d'una llei, és a dir, les transitòries.

Per tot això, senyores i senyors diputats, he d'agrair un cop més... Jo, per no repetir o per afegir quelcom més, jo donaria també les gràcies a una..., en fi, els ponents eren quatre homes, però les grans col·laboracions eren tres dones. S'ha destacat l'Imma Folchi, i jo també m'hi afegeixo; jo destacaria també l'Àmàlia Bosch, com a representant dels serveis de la cambra, i destacaria la Mercè Curull, del Gabinet Jurídic Central, que realment ha estat la meua font inspiradora directa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Alteració de l'ordre del dia

Finalitzat el punt segon, la presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb l'ajornament, fins demà, dia 27, dels punts números 3 i 4. D'acord amb l'article 24.1r del Reglament, la Junta de Portaveus va convenir que les esmenes a la totalitat al Projecte de Pressupost per a 1996, que és el punt quart de l'ordre del dia, es debatrien en el primer punt de la sessió de demà al matí. Acabat el debat d'aquestes esmenes, hi haurà el debat del punt tercer, sobre el Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, atès que, consegüentment a l'article 99.1 de la Llei del Consell Consultiu de la Generalitat, aquest debat no es pot tenir fins demà. Si no es suscita cap objecció o cap oposició, consideraré aprovades aquestes propostes per assentiment. *(Pausa.)*

Proposició de llei de regulació de l'etiquetatge en català dels productes del tabac (presa en consideració)

Si és així, anem, doncs, al punt cinquè: la presa en consideració de la Proposició de llei de regulació de l'etiquetatge en català dels productes del tabac, presentada pel diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passarem directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari; seguidament, hi ha la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'ells amb un temps límit de quinze minuts.

Té, doncs, per presentar el Projecte, la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. L'ús de la paraula, el tinc per fer una presentació d'una proposició de llei per la qual es regula l'etiquetatge dels productes del tabac. Efectivament, el Parlament de Catalunya, com a part de la Generalitat de Catalunya, té competències, segons l'article 3 de l'Estatut, per a garantir la plena igualtat quant a drets i deures a tots els ciutadans de Catalunya pel que fa referència a la llengua. Per altra banda, la Llei de normalització lingüística, de l'any 83, en el seu article 25, també, el Parlament..., deia que la Generalitat fomentaria l'ús de la llengua catalana en les activitats mercantils i en les activitats publicitàries. No cal dir que deu anys més tard, amb la Llei 3 del 1993, quan es va aprovar en aquesta cambra l'Estatut del consumidor, a l'article 26 també es va ratificar que els consumidors tenien el dret a rebre en llengua catalana tota la informació de tots els productes i articles.

Per altra banda, tenim diverses sentències del Tribunal Constitucional que, en funció d'aquests textos legals que he dit abans, diuen que el Parlament de Catalunya no solament té una competència per a regular la normalització lingüística, sinó que té un manament explícit de fer-ho, perquè és la Generalitat la que ha de garantir la plena igualtat entre les dues llengües oficials.

Per tant, quan va sortir el Decret fet pel Govern espanyol, el 510, de l'any 1992, pel qual es regulava que el tabac portés diferents etiquetes en relació amb la salut pública, i això es va considerar com una norma bàsica, simultàniament també el Govern de Madrid preveia en el seu article 7 d'aquest esmentat Decret que «en las labores de tabaco destinadas a ser comercializadas dentro del ámbito territorial de las comunidades autónomas que tengan otra lengua oficial además de la del Estado, podrán imprimirse todas las advertencias también en la lengua propia de la comunidad que se trate». Efectivament, és una norma bàsica, i aquesta norma bàsica ja preveu que, en el territori que hi hagi una altra llengua oficial, el tabac també podrà portar aquestes etiquetes en la llengua de cada territori.

Què ha passat en el territori de Catalunya? Què ha passat en el Principat? Doncs, no ha passat absolutament res. Efectivament, ens han posat a tots els envasos, sobretot als que som fumadors i això ho coneixem bé, diu que fumar provoca càncer, per exemple, o diu que les autoritats sanitàries fan avinent que el tabac malmena seriosament la salut; però això ho diu sempre en una sola llengua, una llengua precisament que no és la pròpia de Catalunya. Per tant, davant d'això, en el Grup Parlamentari es va trobar correcte que s'esmenés aquesta irregularitat, a la qual no hi ha cap tipus d'aspecte jurídic que hi vagi en contra. Vosaltres em podeu dir: «Potser hi ha un aspecte formal», i es podria dir, doncs, per exemple, que en lloc de fer-ho tan particularment o específicament només per al tabac, que això es fes de caràcter general per a tots els productes i per a totes les coses que es compren i venen en els mercats catalans. O també es podria dir: «Voleu dir que aneu bé

fent una llei? Per què no feu un decret?» Doncs bé, jo donaria unes raons.

Primer, de caire general. Per què ho hem de fer de caire general, si això ja està fet en l'Estatut del consumidor i pràcticament ningú n'ha fet cas? Per què, si normalment quan s'obliga a la llengua castellana sempre es fa producte per producte?

També em podeu dir: «Home, vol dir que val la pena fer una llei, i no valdria la pena només fer simplement un decret?» Doncs, fer un decret, jo diria que, tractant-se que aquestes companyies que solen comercialitzar el tabac sempre són empreses transnacionals, potser el que caldria és una norma en la qual quedessin compromesos tots els grups parlamentaris, que no fos simplement una norma positiva que ha emergit d'un govern monocolor, sinó que és una llei. I, per altra banda, no podem oblidar que les lleis han de ser sempre pedagògiques: les lleis ordenen, coaccionen, però també donen orientacions i donen normes i orienten i donen pedagogia als ciutadans. Per tant, jo crec que els tabaquers, aquests companyies multinacionals, acceptaran més de bon grat que sigui una llei del Parlament compromesa per tots els grups i que no sigui un decret.

Per altra banda, hi han aspectes polítics que també abonen aquesta Proposició de llei. Un d'ells és, com hem dit, la competència d'aquest Parlament, que en una altra proposició de llei que s'havia presentat el mes de març es va discutir o se'n va dubtar, cosa que ara no es pot fer, i, per tant, en aquest aspecte queda absolutament clar que no hi ha d'haver cap problema, que això és una cosa que depèn del Congrés de Diputats de Madrid..., no depèn del Congrés de Diputats de Madrid, sinó que depèn exclusivament de la nostra competència política.

Per altra banda, també s'ha dit aquí, en la investidura del president..., recordo que va dir una frase que a mi em va colpir molt, perquè la vaig trobar absolutament desafortunada. Va dir: «Jo no necessito, per a fer una llei de normalització lingüística, el vostre consens polític, o el consens polític dels grups parlamentaris, sinó que el que jo necessito és el consens social.» Caram!, jo em vaig preguntar: quina diferència hi ha entre el consens social i el consens polític? És que els polítics que estan aquí no representen la vida social? Bé, jo ho vaig trobar estrany, però és que aquí tampoc hi pot haver aquesta excusa. Per què no hi pot ser? Perquè aquí, de consens social, de qui? El consens social de qui? De les companyies que fan tabac? Són quinze, setze, vint companyies... De qui necessitem el consens social? O és el consens social dels consumidors que fumen, o dels nostres fumadors catalans? És aquest del que necessitem el consens, per a advertir-los que fumar pot malmenar la seva salut? En això necessitem el consens dels fumadors? Jo em pregunto, doncs, que aquí el consens social que demana el president de la Generalitat, el molt honorable Jordi Pujol, amic meu de tota la vida..., està en un error absolut, en aquest cas, si es fes utilitzar això del consens social. Jo crec que, el consens social, el tenim en tant que la Generalitat de Catalunya ha fet tres estudis sociològics en diferents anys, el darrer publicat fa poc per la Direcció General de Normalització Lingüística, en el qual diu que pràcticament el

80% de la població de Catalunya vol que les etiquetes estiguin en les dues llengües oficials. Per tant, no necessitem cap consens social de cap tipus, perquè això ho sabem de sobres.

Aquí el que manca és una voluntat política d'obligar els empresaris, els fabricants, els comerciants, que compleixen amb les seves obligacions cíviques; és això el que falta, perquè, el consens social, el tenim absolutament en la vida de la gent i de les persones. I, a més, l'Estatut del consumidor també ho diu. Per això jo crec que això no és córrer, com es va dir l'altra vegada: que nosaltres volem córrer massa i que possiblement caminant també s'arriba als seus objectius. Ja em diran si és córrer massa que d'un decret de l'any 92 encara no s'hagi fet res, o de l'Estatut del consumidor, que és del 93, encara no s'hagi fet res... Jo crec que això no és pas córrer, sinó que és anar molt a poc a poc; això no és anar de pressa, sinó que això és estar aturat, que és molt diferent.

Per altra banda, aquesta cambra, voldria que tingués clara una cosa: estem parlant dels drets lingüístics dels ciutadans, i en això no hi ha consens social que valgui i no hi ha criteris polítics que valguin, perquè els drets lingüístics dels ciutadans estan per damunt de qualsevol altre criteri o excusa. És a dir, no es pot dir: «Mira, tu, ja sabem que tu, com a català, que has tingut la dissort de néixer en aquest Principat on la teva llengua no està normalitzada, ja sabem que tens tots els drets a tenir les etiquetes en català i els prospectes en català, però cal que esperis una mica, perquè els teus drets no són urgents.» Això no es pot dir. Els drets, es tenen o no es tenen. Quan ho ha fet el Consell d'Europa, quan ho ha fet el Parlament Europeu, quan ho diu la Declaració internacional de la ONU, quan ho diu el mateix Estatut del consumidor de Catalunya, que tots reconeixen els drets..., però aquests drets estan en els núvols perquè mai s'apliquen d'una manera concreta i d'una manera real i s'obliga els poderosos de la nostra societat, que són els que fan les etiquetes, els que fan els prospectes i els que fan tota mena de publicitat.

Per tant, jo diria que estic absolutament segur que en aquesta cambra no hi haurà cap grup parlamentari que pugui votar-hi en contra, perquè ni jurídicament, ni per la forma, ni políticament, no hi ha cap argument que ho justifiqui. I, per altra banda, atès que darrerament a la premsa han sortit uns anuncis d'una empresa molt coneguda, que és la Philip Morris, en els quals diu i repeteix que el fum és saludable i no fa mal, i diu que tot això que perjudica la salut no és cert o que malmena la salut no és veritat, jo preguntaria, si veiés que algú votés en contra d'aquesta Llei: «És que efectivament hi ha algun diputat que està a favor de la Philip Morris?»

Res més, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat que el demani. (Pausa.) No hi ha torn en contra. Per fixar la seva posició sobre aquesta proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per explicar quin serà el vot d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei de regulació de l'etiquetatge en català dels productes del tabac. Ho dic perquè vull deixar ben clar que jo, que no sóc fumador, en absolut estic amb els antitabaquistes. I, per tant, les consideracions sobre el fons de la qüestió que feia el diputat senyor Ferrer i Gironès, no les comparteixo de cap de les maneres.

Jo, en tant que català que he tingut la sort, i no la dissort, de néixer a Catalunya, puc dir que vinc d'una tradició cultural en què el tabac no és considerat un acte només negatiu, sinó que té una quantitat d'aspectes culturals enormes, i puc dir, com deia el poeta: «A mi també del fum pudent em vénen les idees.» Ara bé, es tracta, en aquest cas, d'una llei de regulació de l'etiquetatge i, en aquest cas, hi estem absolutament d'acord, jo diria que gairebé per un únic principi, per una norma bàsica: si es tracta d'un producte de l'Estat i aquest Estat és pluricultural, plurinacional i plurilingüe, tot allò que aquest Estat exposa ha de tenir en compte aquest caràcter pluricultural, plurinacional i plurilingüe de l'Estat en què es comercialitza aquest producte. Per tant, el principi és bàsic, i, a partir d'aquest principi bàsic, acceptarem la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Dic en cada moment «la presa en consideració» perquè, després, el nostre Grup segurament hi voldrà introduir alguna esmena. Algunes, per exemple, de caràcter tècnic, perquè quan, en l'article primer, s'arriba a precisar que aquests productes ho portin en llengua catalana en una de les seves cares majors, la més visible, podria donar-se el cas que el producte inicial portés això en una altra cara que no fos la més visible, perquè es veiés que les campanyes antitabaquistes són –i en això estic totalment d'acord– més, diguéssim, de propaganda estranya que de base real, i decidissin que, per tant, no cal fer tanta *apocalypse now* en contra del tabac, sinó que val la pena explicar-ho d'una manera més senzilla, i resulta que la llei nostra obligaria a fer una cosa distinta del que és el producte inicial. Per tant, segurament aquí es podria resoldre això amb una esmena que digués que fos en el mateix sentit en què el producte inicial ho presenta.

També nosaltres hem pensat que l'Estatut del consumidor, en principi, ens defensa d'aquestes agressions, en considerar que a Catalunya la llengua pròpia és el català. Quan el nostre Grup ha dit que sí que vol una nova llei de normalització lingüística, un dels punts en què sempre ha insistit és, justament, recollir el que l'Estatut del consumidor ja recull, que això ho reculli la nova llei de normalització lingüística i que aquesta llei, sobretot, tingui molt en compte tot el que són les actuacions de l'Estat en el tema, en concret, del català. Hi ha la qüestió, en concret, de l'etiquetatge, plantejada ja en d'altres moments i que, per tant, la tornarem a plantejar aquí.

Per tant, aquest seria el sentit del nostre vot.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular no es vol estendre massa en l'exposició d'aquest posicionament, donada la nostra trajectòria en temes com el que en aquest cas ens presenta Esquerra Republicana de Catalunya en forma de presa en consideració de proposició de llei.

Deixant de banda la nostra trajectòria, la brevetat de la nostra intervenció vindrà donada per la claredat i la contundència dels nostres arguments. Per fer una anàlisi rigorosa hem de partir de la legislació vigent en aquesta matèria, que, com vostès saben, queda reflectida perfectament en l'exposició de motius de la Proposició de llei, la qual cosa ens estranya perquè no trobem la manera de lligar-ho amb el contingut i l'esperit de la Proposició. Es parteix de la base que el Ministeri de Sanitat i Consum va aprovar el Reial decret 510/92, del 14 de maig, pel qual es regulava l'etiquetatge dels productes de tabac. Aquest Reial decret va ser publicat en el *Butlletí Oficial de l'Estat* el dia 3 de juny de 1992.

Continuant amb aquesta línia, l'article 7.1 estableix: «En les labors de tabac destinades a ser comercialitzades dins de l'àmbit territorial de les comunitats autònomes que tinguin una altra llengua oficial a més de la de l'Estat, s'hi podran imprimir totes les advertències també en la llengua pròpia de la comunitat respectiva, i, en aquest cas, l'espai reservat a ambdues llengües serà almenys del 6% repartit al 50% entre les dues parts.» No és gratuït recordar textualment el contingut de l'esmentat article, donat que és la base del nostre posicionament contrari a la presa en consideració.

L'article 7.1 utilitza molt clarament l'expressió «podran» i no expressions com «hauran de». L'expressió, al nostre parer utilitzada de forma adequada, és la que permet i dóna llibertat a les empreses tabaqueres a fer-ho o no fer-ho; veig el fet de convertir en obligatori el que fins ara era potestatiu. De qualsevol manera, tractar de portar a terme aquesta mesura mitjançant una proposició de llei i tenint en compte que parlem de condicionar un tipus d'empreses de caràcter multinacional, amb els costos que això els pugui ocasionar i amb l'escassa incidència que pot tenir per al consumidor de tabac, que, quan va a comprar-lo, l'única cosa que vol llegir del paquet és l'advertiment sanitari, ens fa arribar a la conclusió que és preferible dedicar els nostres esforços legislatius a la recerca de normatives que ens ajudin a evitar la pobresa a casa nostra, a fomentar la creació de llocs de treball, en definitiva, a ajudar els nostres ciutadans a millorar les seves condicions de vida, per la qual cosa sembla que amb aquesta mesura dubto que ho aconseguim.

Deia al principi que ja és sobradament coneguda la nostra trajectòria, i amb això em vull referir a dues qüestions: la primera és la defensa del major grau de pluralisme que es pugui assolir, la qual cosa està en mans d'aquesta cambra; la segona, la no-ingerència en el desenvolupament de la llibertat d'empresa, tot inten-

tant no posar massa condicions per tal que aquestes no fugin del nostre país, en el cas de les multinacionals, o neixin, o no deixin de créixer i, fins i tot, decideixin no arribar ni tan sols a néixer. És evident que si volem potenciar una economia productiva, tal com ens recorda constantment el president de la Generalitat, hem de procurar donar facilitats per a la creació de noves empreses i donar suport perquè les ja existents puguin créixer.

Una altra qüestió seria trobar-nos amb aquesta mesura dins d'un paquet de mesures més ampli adreçat a la consecució d'objectius com els que he esmentat abans. Aleshores, el nostre posicionament en la presa en consideració seria diferent. Però aquest no és el cas, i per això el nostre posicionament serà en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei de l'etiquetatge dels productes de tabac en llengua catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres argumentarem amb una lògica completament diferent de la que acabem de sentir. Estem a favor de l'etiquetatge en les llengües de l'Estat i, naturalment, a Catalunya, en l'etiquetatge en llengua catalana. Però aquesta no és l'única qüestió de la qual parlem avui, perquè en el debat parlamentari hi ha una vella qüestió que no es resol mai de manera satisfactòria, que és la dicotomia, la tensió entre el fons de la qüestió i el procediment que s'utilitza per a defensar el fons. Moltes vegades, molt bones raons de fons s'han perdut pel camí a causa d'haver escollit un mal procediment.

En el cas d'avui, nosaltres —ja ho he dit d'entrada— estem a favor del fons, i és per això, perquè el que més ens importa és el fons, que votarem a favor de la tramitació, de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. Però que vagi per endavant que volem manifestar les nostres reticències sobre el procediment escollit. Per dues raons: una d'estrictament parlamentària, que és que ens hauria semblat molt més normal, per a una qüestió com aquesta, haver optat per la via d'una proposició no de llei que instés el Govern a regular aquesta qüestió, que semblaria el procediment més normal, i, en segon lloc, per no degradar el Parlament, tampoc, a discutir mitjançant un procediment tan elevat i tan solemne, com és el projecte de llei o la proposició de llei, una qüestió tan senzilla com és l'etiquetatge dels paquets de tabac. És a dir, no creiem que presti cap bon servei a la imatge i al prestigi de la cambra utilitzar el procediment de la proposició de llei, d'una llei del Parlament, per anar regulant cadascun dels sectors del comerç o de la indústria en matèria de política lingüística. És a dir, podríem arribar exactament al mateix objectiu, que compartim, mitjançant un procediment menys solemne.

El que passa és que —en alguna cosa sí que hem de donar raó al Grup proposant— el Govern s'ha adormit en una competència que podia haver exercit; és a dir, el més normal hauria estat que el Govern, per la via d'un simple decret, hagués regulat aquesta qüestió. Com que no ho ha fet fins ara, el Parlament l'insta, l'haurà d'instar, si és que ho votem tots, a fer-ho. Però repeteixo que potser el camí hauria estat un altre més lògicament considerat.

De manera que, com que compartim el fons, hi votarem a favor, però volem deixar damunt la taula la nostra discrepància sobre la utilització del projecte de llei o de la proposició de llei per una qüestió tan menuda que es podria resoldre simplement per la via d'un decret del Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec molt sincerament que hem d'agrair a l'illustre diputat senyor Ferrer i Gironès la voluntat palesa d'avançar vers la normalitat lingüística amb la presentació d'aquesta Proposició de llei. Proposició que ens permet fer un repàs a tot el que s'ha fet i adonar-nos de tot el que s'ha avançat. Hem de dir que, tant en grans com en petits comerços, la retolació dels locals i dels productes que posen a la venda és un fet evident i en creixement constant. I, per tant, jo diria que no cal parlar-ne; però sí que cal recordar que, fa molt pocs anys, l'etiquetatge en català dels productes era gairebé inexistent. Ara no dic que hagi esdevingut una pràctica habitual, però tampoc és un fet aïllat o clandestí. I dic això perquè fa tan sols uns pocs anys semblava que ho era. Els primers productes etiquetats en català varen ser d'elaboració artesanal. Més tard, varen sorgir aquelles empreses de venda a domicili que et deixaven un llistat amb una sèrie de productes diversos, tu hi posaves una creueta i al cap d'uns dies te'ls servien. Això era més un acte de voluntarisme i de militància lingüística que no pas de productes de qualitat que poguessin afavorir la venda o que donessin prestigi. Hem d'admetre que, d'aquells moments fins ara, s'ha avançat i que, tant empreses com grans cadenes, realment moltes ja han posat els seus productes retolats en català. Si més no, aquesta Proposició de llei, en plantejar la necessitat de l'etiquetatge en català d'uns determinats productes, ens ha fet, doncs, repassar el punt de partida, la situació en què estàvem, el camí recorregut, i ens permet prendre embranzida per a una nova empenta.

Tal com vostès ja han dit, el dia 5 de març del 93, aquesta cambra va aprovar per una àmplia majoria l'Estatut del consumidor. Com el Grup proposant reconeix en l'exposició de motius, aquesta Llei dedica tot el capítol quart als drets lingüístics dels consumidors, i la Llei reconeix, per tant, els drets establerts per al castellà, que ja són exercits normalment pels ciutadans,

però reconeix també que a Catalunya els consumidors tenen el dret a tenir els productes etiquetats i les dades obligatòries que hi són relacionades també en català.

Els he de confessar que sempre que tractem un tema lingüístic se'm planteja un dilema. Jo sempre tinc dubtes de si és millor, si avancem més amb més normatives, amb més decrets, amb més legislació sobre el tema..., i en el cas que ens ocupa hem de dir que hi ha una legislació recurrent i coincident, tant per la part catalana com de l'Estat, i això ens facilita el camí. Però molts cops hem dit que la normalització lingüística no avança per decret —i és clara la necessitat de consens social, tal com deia i recordava el president—, sinó que cal una actitud més belligerant, més tossuda per part dels consumidors, i és amb aquesta actitud que és més positiu el canvi de llengua. És gràcies, doncs, a les reclamacions de la clientela que normalment s'ha avançat molt ràpidament.

Deixant, doncs, els meus dubtes a part, que no resol-drem ara, vull deixar esment de l'encert d'escollir un producte com el tabac, atès que pot afectar la salut i és bo, doncs, que arribi als ciutadans en la llengua pròpia del país.

Dit això, vull demanar, però, formalment i obertament al Grup proposant que retiri aquesta Proposició de llei. I per què l'hauria de retirar? Doncs, per diversos motius. Primer, perquè, l'objectiu que volia aconseguir, ja l'ha aconseguit: ja s'ha desencallat el tema. Segon, perquè des d'un punt de vista formal és més recomanable la formulació —com deia el senyor Dalmau— d'un decret que així ho contemplés. D'altra banda, correm el risc d'haver de fer lleis per a l'etiquetatge de cada un dels productes que estan al mercat, la qual cosa, malgrat la importància del tema de fons, devaluaria la tasca parlamentària i en definitiva la podria afeblir. I en tercer punt, perquè, un cop valorada la situació, acceptat, com li deia, el tema de fons, crec que hauríem de ser pràctics i veure quina és la via més ràpida i eficaç per a resoldre la situació. I en aquest sentit els ofereixo la possibilitat de presentar conjuntament una proposició no de llei que insti el Govern a presentar, en el termini que acordem, un decret que reculli els punts objecte de la Proposició de llei.

Espero, per tant, que el Grup proposant serà receptiu i sensible a aquest oferiment i, en conseqüència, confio que retirin la Proposició de llei. Malgrat tot, si no fos acceptada la proposta, el nostre Grup votaria a favor amb la confiança que en el debat en ponència nosaltres no renunciem a aconseguir fer-los canviar de parer; i al mateix temps els vull dir que, si fos aquest el cas, el nostre Grup, arribat el moment, demanaria que aquesta Proposició de llei es pogués debatre en la ponència constituïda en el si de la Comissió de Cultura per a altres temes de normalització lingüística.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, procedirem, llevat que demani la paraula el diputat proposant, per intervenir... Me la demana. Té la paraula per pronunciar-se sobre el suggeriment de retirada.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president.

El president

Tres minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, de cop i volta, al final del discurs del portaveu de Convergència i Unió, ens hem assabentat que la retirada, perquè tot a l'inici, el nostre pensament..., ja pensàvem: bé, veus?, és raonable que finalment un grup que estima la pàtria efectivament treballi per la llengua. Bé, però al final ens ha sortit que l'havíem de retirar, i sobtadament he pujat aquí, senyor president, però jo només li vull dir que no podem retirar això, perquè la proposta és una proposició no de llei.

Per exemple, el dia 14 de març de 1996 es va fer una Proposició no de llei a la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme –que ara se'n dirà també la Conselleria–, en la qual deia que la Generalitat havia de fer i complir l'article 26 de l'Estatut del consumidor. Doncs bé, en tres mesos, diputats i diputades, en tres mesos la Generalitat no ha fet absolutament res. I ara ens proposa fer un altre acord: ploure sobre mullat! L'altra qüestió sembla que seria fer una cosa de caràcter general –cosa que també ja està feta–, i, entre fer una cosa de caràcter general i una cosa particular, en aquest espai no hi ha frontera, no hi ha res. Nosaltres creiem honestament que, per a les companyies, aquesta llei només és una llei coercitiva a les companyies tabaqueres, les que han dit que no se les pot perjudicar perquè hagin de fer llocs de treball. Les tabaqueres, jo crec que no és aquesta la seva situació en la península Ibèrica.

Jo crec, per tant, que no la podem retirar, senyor president, i esperem que els que pensen en Catalunya i que a l'hora de demanar els vots sempre la invoquen, que al nervi d'aquesta nació, hi vagin a favor en aquest moment.

El president

Acabat el posicionament, i refusada la petició de retirada, procedirem a la votació de la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor de la presa en consideració que es posin dempeus. (*Pausa.*)

Hauran de repetir la votació, perquè el procediment de comptar, que és visual, no ha quedat prou ben reflectit en els secretaris que comptaven. Per tant, demano repetir la votació de les senyores diputades i senyors diputats que estan a favor de la presa en consideració: que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de llei ha sigut aprovada per 104 vots a favor i 10 en contra.

Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada davant el Congrés dels Diputats

Passem al punt 6 de l'ordre del dia: Proposta de retirar la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada davant del Congrés dels Diputats.

Atès que les Corts Generals van aprovar el 14 de desembre de 1995 la Llei de l'Estat 41/1995, del 22 de desembre –*Butlletí Oficial de l'Estat* número 309, del 27 de desembre–, de televisió local per ones terrestres, i atès que a la reunió de la Junta de Portaveus tinguda el propi dia 12 es va considerar que aquesta Llei recull el nucli essencial de les propostes que formulava el Parlament de Catalunya en la Resolució número 162, de la IV legislatura, de 29 de juny de 1994, per la qual s'acordava de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local –*Butlletí* 250, del 8 de juliol de 1994–, la Junta de Portaveus, de conformitat amb l'article 174.2 del Reglament, unànimement va decidir de proposar al Ple del Parlament que acordi la retirada de l'esmentada Proposició de llei presentada al Congrés dels Diputats.

L'esmentat article 174.2 exigeix la majoria absoluta per tal que l'acord sigui vàlid, és a dir, almenys seixanta-vuit vots. Atès que la Proposta és clara i que els grups parlamentaris han rebutjat de fixar llur posició, passarem directament a votació.

Vots a favor de la Proposta de retirada de la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada davant el Congrés de Diputats. Els que estiguin d'acord amb la retirada, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta de retirada ha sigut aprovada per la unanimitat dels diputades presents en l'hemicicle, que sobrepassen amb escreix el número de seixanta-vuit vots a favor. Per tant, queda retirada la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada en el Congrés de Diputats.

Continuarem amb l'ordre del dia. A continuació entrem en el capítol d'interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre els motius, el sentit i l'abast del recent canvi de Govern

El setè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els motius, el sentit i l'abast del recent canvi de Govern, presentada pel diputat senyor Joaquim Nadal i Farreras, del Grup Socialista. Per a exposar la seva interpellació, té la paraula, per espai de deu minuts, el senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, des de l'inici d'aquesta legislatura, i més concretament des del debat d'investidura fins avui, diferents diputats han demanat en diferents moments explicacions al president de la Generalitat sobre els canvis que s'han anat produint en aquest Govern o els canvis que s'ensumava que es produirien i no s'acabaven de produir del tot. Recordo, en aquest sentit, una pregunta del diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Carod-Rovira, i alguna altra interpellació o pregunta també d'algun diputat d'Iniciativa per Catalunya, i també alguna interpellació formulada pel Grup Socialista.

Nosaltres pensem que avui, i un cops produïts els darrers canvis en el Govern, hem d'insistir en la necessitat que el president del Govern, que el president de la Generalitat, doni explicacions a aquesta cambra sobre per què ha fet els canvis que ha fet; com és que els ha fet pel procediment que els ha fet; com és que finalment, i després d'anar-nos arrossegant en diferents petits canvis, hem arribat, sembla ser, a una suposada configuració definitiva del Govern, almenys durant un cert temps.

La veritat és que insistim en aquesta exigència d'explicacions perquè ens temem que, tal com han anat les coses, no s'hagi produït el canvi al qual estava obligada la majoria, el Grup de la majoria, arran del resultat de les eleccions del 19 de novembre. Ens vam instal·lar des del debat d'investidura en una situació de provisionalitat i hem anat vivint insistentment instal·lats en aquesta provisionalitat, com a mínim durant sis mesos. I passats sis mesos se'ns presenta en un darrer canvi un nou govern que, en realitat, és un govern vell; vell, envellit, sense gaires novetats, i, en realitat, hem de dir que, donades les poques novetats que s'han produït en aquest Govern, tant el mes de gener com ara mateix, amb la creació de la Conselleria de Presidència i amb la reducció d'alguna conselleria i el nomenament d'algun conseller nou, no s'han produït aquells canvis que eren exigibles després d'unes eleccions autonòmiques com les que vam tenir el 19 de novembre. I en realitat això ens porta a dir-los amb tota claredat que aquest Govern, que és nou, però que és vell, ha consumit ja els seus cent dies. No hi ha marge, perquè no hi ha nou govern. Per a nosaltres vostès ja no tenen cap marge. El primer partit de l'oposició se sent amb l'obligació de demanar explicacions per aquests canvis tan minsos i, al mateix temps, d'anunciar que el nostre posicionament respecte al Govern ha de ser d'una insistent exigència crítica, donada la poca empena, la poca capacitat de governar, que està manifestant; sobretot després de les manifestacions en el debat d'investidura del president de la Generalitat, quan deia: «Vostès critiquin, que nosaltres ja governarem.» Bé, doncs, volem continuar criticant i fent-ho des d'avui mateix, perquè ens sembla que estan governant poc o que no han governat gaire fins ara.

Ho dic perquè la subordinació a la política espanyola, a la quals ens han portat la dependència creixent entre Convergència i Unió i la seva relació després de les eleccions del 3 de març amb el Partido Popular, és un element nou i greu en la política catalana, que nosaltres

volem posar de manifest i que ens fa insistir en aquest fet, que és que durant sis mesos ens hem instal·lat en la més absoluta provisionalitat. Tot i això, en els diferents moments que hem insistit a demanar explicacions sobre quins canvis hi hauria i com pensava, el president de la Generalitat, orientar la constitució d'un nou Govern, que finalment no ha arribat o no ha arribat del tot, avui ens posaria els pèls de punta agafar el *Diari de Sessions* i veure quines respostes ens donava el president de la Generalitat. En alguns casos dient: «Escolti, jo no tinc cap necessitat de canviar, perquè no hi ha res a canviar.» I en d'altres casos dient: «Escolti, jo faré el que em convingui, perquè en realitat el Govern que ara ja tinc és un govern que governa; és un govern que no és provisional, malgrat el que vostès estan dient.» I tot i que el senyor Carod-Rovira repassava un a un tots aquells consellers que estaven a la corda fluixa, ni que només fos perquè ja s'havia anunciat que plegaven i se'ls havia trobat un acomodament alternatiu –cas de l'antic conseller de Cultura, nomenat president del MNAC–, no hi havia en realitat resposta per part del president de la Generalitat a aquestes exigències.

Ens han entretingut amb una novella per entregues i han fet un canvi petit i a trossos. I nosaltres creiem que han perdut una gran oportunitat de fer un nou govern, un govern fort, un govern que governi, un govern renovat –un govern rejuenit, com prometia Jordi Pujol, per exemple, en algun acte polític de celebració d'algun aniversari de Convergència Democràtica–, com han perdut l'oportunitat de modernitzar, simplificar, reduir i coordinar millor l'Administració autonòmica; han perdut l'oportunitat de sanejar l'economia i les finances públiques –com tindrem ocasió de veure demà en el debat a les esmenes a la totalitat dels Pressupostos–; han perdut l'oportunitat de revisar les prioritats d'aquest Govern, que va actuant per inèrcia, cada vegada amb menys empena, perquè cada vegada administra menys recursos incondicionats, i no sabem veure, de veritat, quina és la renovació que es produeix en aquest Govern.

Ara, també ens agradaria saber quin és el sentit del canvi en aquells casos en què s'ha produït un canvi. Vagi per davant el nostre màxim respecte per les persones que han estat nomenades, noves o velles amb canvi de conselleria, per formar part d'aquest Govern. No és una crítica a la persona, en cap cas; és una crítica al sentit polític de la reorganització del Govern, tal com es planteja.

Per exemple, hi ha hagut un nomenament a la Conselleria de Medi Ambient que ha provocat l'únic canvi de persones en el Govern: surt un conseller que no és instal·lat en cap altra conselleria –seria el cas també del conseller Alegre– i és nomenat un nou conseller –oblidem-nos de les persones. Hi ha algun sentit polític, més enllà del canvi de persones, en aquesta substitució: destitució del conseller Vilalta, pel nomenament del conseller Macias? És, la votació de l'altre dia, encara que afecti Política Territorial i Obres Públiques, el cas de la platja de Castell, un símptoma de noves complicitats entre el Partit Popular i Convergència i Unió en temes mediambientals de gran envergadura i importància? Hi ha un canvi d'orientació –hi haurà– en la

permissivitat que el Govern de la Generalitat vol tenir en determinades empreses i indústries contaminants en el món de l'economia productiva, sota el pretext de l'economia productiva? No ho sabem, però ens agradaria saber-ho, perquè ens temem que pugui haver-hi un canvi d'orientació en aquest sentit.

En el cas de la supressió de la conselleria de Comerç, Consum i Turisme, jo no sé si en aquest homenatge anunciat al conseller cessat, Lluís Alegre, ens trobarem amb la clau de l'explicació del que s'ha fet i per què s'ha fet, o en la necessitat de corregir, ni que només sigui amb les manifestacions i amb les paraules, el que des del sector és considerat una errada. Nosaltres no entrem tant en la reducció del nombre de conselleries que nosaltres proposàvem en el nostre programa electoral, però sí que ens agradaria saber quan sortirem de l'entrebancament a què ens ha portat la moratòria i la discrecionalitat en l'atorgament de llicències d'instal·lació de petites, mitjanes i grans superfícies comercials. Quina serà l'orientació del conseller d'Indústria amb l'afegit de Comerç, Consum i Turisme, en el tema del petit i el mitjà comerç? De què ha servit la incorporació de Turisme a la Conselleria d'Indústria? De moment, per anunciar que se'ns acosta una mala temporada? Convindria, em sembla a mi, que el nou conseller d'una conselleria concentrada surti, vingui aquí i doni explicacions, o el president de la Generalitat o el conseller de Presidència o algun dels nous consellers donin resposta als interrogants que ens formulem els diputats i diputades d'aquesta cambra, però també el conjunt de la societat catalana.

És el cas d'Ensenyament. Vagi per davant el respecte al gest del conseller nomenat, però que encara no havia pres possessió, d'anar, de comparèixer en un acte de Comissions Obreres. Però l'interrogant es situa en un altre terreny: cap on van els acords de la Conselleria d'Ensenyament en relació amb els ensenyaments de la religió? Quin serà el capteniment del Govern en relació amb la defensa de l'escola pública, no només de l'arquitectura en l'escola pública, com diu el president de la Generalitat tan sovint, sinó en el terreny de la qualitat de l'ensenyament i dels moviments de renovació pedagògica, que tenen tanta tradició en el nostre país? Quin serà el capteniment del Govern en l'aplicació de la reforma, en l'aplicació dels pactes per al pla de construccions escolars, o en la discussió i aplicació renovada dels mòduls de formació professional que preveu la reforma? Ens sembla que estem en un moment especialment delicat i al qual el Govern hauria de donar també alguna resposta.

Pel que fa a la Conselleria de Cultura, deixin-me dir que jo penso que els darrers mesos, i potser algun dels darrers anys, del conseller Guitart en aquesta Conselleria han vist una corba decreixent en la intensitat de l'activitat de la Conselleria, una pèrdua de pes gairebé simètrica a la pèrdua de pes en alguns camps de la cultura catalana i una creixent subsidiarietat de la subordinació de la cultura catalana respecte d'altres cultures d'àmbit internacional, o també en el conjunt de l'Estat.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Nadal. Té torn de rèplica.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Si em dóna un minut més, acabo, senyor president.

El president

Bé.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Passa el mateix amb l'àmbit de la cultura de l'audiovisual, de la cultura dels grups musicals, de tot el que són els productes culturals específicament catalans, que jo crec que el nou conseller haurà de donar-hi resposta, i una resposta creixent, perquè ens temem –ens temem– que en l'àmbit de la política cultural es va perdre ja fa uns anys una gran oportunitat que ara el nou conseller hauria d'intentar reprendre.

I, com que se m'ha acabat el temps i tinc per aquesta tarda una pregunta al senyor president de la Generalitat en el tema de la Conselleria de Benestar Social, els estalvio les meves referències a la Conselleria de Benestar Social, i me les guardo per aquesta tarda.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a la contestació, té la paraula, per a la resposta, el conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Nadal, el passat dia 7 de febrer es va substanciar una interpellació presentada pel mateix Grup Socialista, a través de la qual vostè mateix es referia a una presumpta situació de provisionalitat al Govern de la Generalitat i demanava els motius i l'abast dels canvis que s'havien produït uns dies abans: el nomenament del conseller de Presidència i del conseller de Sanitat i Seguretat Social.

De la mateixa manera que en aquella ocasió vaig basar la meua resposta en la negació d'una situació de provisionalitat o d'interinitat per la mateixa activitat del Govern –presentació de projectes de llei, aprovació de decrets...–, ara he de dir que els canvis que s'han produït recentment tenen el seu origen i el seu sentit en la voluntat del president de la Generalitat de reforçar l'acció del Govern en una etapa política d'una gran intensitat, que ha vingut marcada per l'acord d'investidura i de governabilitat amb el Partit Popular a nivell de l'Estat i la negociació dels Pressupostos de la Generalitat d'enguany, i que té per davant una legislatura amb importants reptes, entre els quals cal destacar la integració econòmica i monetària l'1 de gener de 1998. D'altra banda, la presumpta manca d'activitat del Govern queda descartada si es valora el treball i la iniciativa que comporta la presentació de setze projectes de llei i l'aprovació de nombrosos decrets i altres propostes i

iniciatives governamentals durant els pocs mesos transcorreguts de la present legislatura.

El segon principal motiu i sentit de la remodelació ha estat la ferma voluntat de simplificar l'estructura de l'Administració de la Generalitat en una conjuntura política i pressupostària que ens exigeix fer grans esforços d'austeritat i de rigor en la gestió de recursos públics. Totes les administracions públiques i les grans empreses tenen la tendència a créixer i a incrementar la seva activitat durant determinades etapes expansives o de creixement econòmic. Això ha estat així durant aquests darrers anys, també a nivell de l'Administració central de l'Estat, als ajuntaments i a nivell de l'Administració de la Generalitat. Passats aquests moments, cal mirar d'adaptar o adequar les nostres estructures a requeriments socials i pressupostaris i reduir algunes estructures que amb el temps s'han convertit en obsoletes o simplement que ja han fet tot allò que havien de fer.

En ordre a la facultat exclusiva del president de la Generalitat, el passat 7 de juny va tenir lloc la remodelació de Govern, l'abast de la qual ja ha estat conegut: canvi de titulars als departaments de Medi Ambient, Ensenyament i Cultura; supressió dels departaments d'Indústria i Energia i del de Comerç, Consum i Turisme i la creació del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme; adscripció de la Direcció General de la Infància al Departament de Justícia, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes al Departament de Governació i de les secretaries generals de Joventut i de l'Esport al Departament de Cultura.

La reducció d'una conselleria comporta l'eliminació d'un conjunt d'alts càrrecs i la generació d'un estalvi, iniciativa que va en la línia de la simplificació i la racionalització, en consonància amb les mesures impulsades darrerament pel Govern.

La fusió dels departaments d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme, lluny de deixar els sectors del comerç i del turisme sense l'atenció i l'impuls que es mereixen, va en la direcció d'agrupar el que en podríem dir «nuclis centrals» de l'economia productiva sota una mateixa direcció i coordinació.

No em referiré als canvis de titulars dels departaments de Medi Ambient, Ensenyament i Cultura, atès que aquesta és una facultat exclusiva del president, però sí que cal afirmar que, en tot cas, els nous titulars executaran la política del Govern en base als compromisos programàtics assumits per Convergència i Unió davant dels catalans el passat dia 19 de novembre. Vostè aquí feia unes referències als titulars i a les possibles intencions polítiques estranyes que hi poden haver; jo li asseguro que la intenció política que hi ha és el compliment d'un programa, d'un programa electoral de Convergència i Unió, que vostè el té a la disposició sempre que vulgui, i veurà que el complirem, que el tirarem endavant i, a més, amb eficiència i amb eficàcia.

Pel que fa a la nova adscripció de la Direcció General d'Atenció a la Infància, ara dependent del Departament de Justícia, cal dir que aquest és un millor encaix, donada la naturalesa de les tasques d'aquesta unitat, de la mateixa manera que creiem que l'Entitat Autònoma de

Jocs i Apostes té un millor encaix al Departament de Governació, mesura amb la qual s'unifiquen les competències del joc sota un únic departament. En relació amb l'adscripció de les secretaries generals de Joventut i de l'Esport al Departament de Cultura, he de dir que obeeix al sentit de les meves primeres delcaracions d'intencions que a manera pública vaig efectuar quan vaig ser nomenat conseller de Presidència. En aquest sentit, i tot i que en aquells moments no tenia decidit tots els canvis que faria, sí que vaig anunciar l'aprimament del Departament en base al traspàs d'aquestes dues secretaries generals, que crec, sincerament, que tenen una molt millor ubicació al Departament de Cultura, tant pel fet que el conseller de Cultura pot tenir una dedicació més intensa a aquestes qüestions com pel fet que el concepte ampli de cultura engloba el fenomen esportiu i la política de joventut.

No em referiré jo tampoc al tema del Departament de Benestar Social, perquè vostè m'ho ha fet més fàcil i l'ha deixat de trascantó.

Li puc dir que nosaltres no ens sentim ni un govern vell, ni un govern que necessita rejevenir ni modernitzar. Nosaltres ens considerem en el moment actual un govern estable, un govern fort, un govern amb ganes de fer les coses, amb ganes de fer les coses ben fetes, sense cap tipus de demagògia i, evidentment, intentant servir al màxim el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, i per un espai màxim de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. És una mica insòlit que el conseller de la Presidència agafi la part central de la remodelació i digui: «Jo, sobre el nomenament dels consellers de Medi Ambient, Ensenyament i Cultura, no els puc dir res, perquè aquesta és una facultat exclusiva del president.» Estem d'acord: la facultat de formació del Govern, en tots els casos, de totes les conselleries, és una facultat exclusiva del president, però en aquest cas potser hauria estat bé que qui hagués contestat la pregunta o la interpellació hagués estat el molt honorable president de la Generalitat, el senyor Pujol, que deu estar tornant o deu acabar d'arribar de l'Argentina. No és que sigui en desmereixement de vostè i de la seva resposta, sinó de la coherència en la resposta respecte al que el nostre Grup pretenia obtenir de la pregunta.

Dit això, deixi'm, sí, recordar ara una declaració seva en un diari de difusió nacional, no fa massa temps, quan es parlava d'una remodelació més àmplia, i recordar que veig poca coherència entre la seva resposta d'avui i les seves afirmacions d'aquell dia, quan parlava amb tant d'èmfasi i subratllava la necessitat i la importància de la supressió, també, de la Conselleria de Benestar Social. Si l'argument per a la refosa de dues conselleries –Indústria i Comerç, Consum i Turisme– en una nova conselleria és l'estalvi, la necessitat d'aus-

teritat, la millora i la simplificació de l'Administració i la voluntat de supressió d'alts càrrecs, la pregunta és òbvia: quin estalvi, quins i quants alts càrrecs i quants més si s'hagués suprimit també Benestar Social? I jo crec que, tal com li ha passat al Partit Popular molt poc temps després d'haver-se instal·lat en el Govern, que ha hagut de reconèixer que la seva voluntat de reducció dels alts càrrecs de l'Administració quedava minimitzada al màxim, ens trobarem, es trobaran vostès que, quan els fem preguntes concretes sobre quins i quants alts càrrecs han suprimit, tindran grans dificultats a contestar-nos i concretar quin ha estat l'estalvi real que ha produït la refosa de dues conselleries en una i el traspass d'alguna direcció general d'una conselleria a l'altra.

A mi em costa de pensar que no estiguem instal·lats en una situació de permanent provisionalitat quan, aquests canvis en el Govern, els hem produït en diferents etapes successives, fins a arribar a aquesta darrera remodelació. En tot cas, no deixa de ser significatiu que vostè addueixi com a principal argument per a la darrera remodelació l'adequació i adaptació del Govern als pactes i acords que ha formulat el Govern de Convergència i Unió amb el Partido Popular. Si això és cert, el grau de subordinació i supeditació de l'estructura del Govern als vincles cada vegada més sòlids, com deia avui mateix en els mitjans de comunicació el senyor Vidal-Quadras, d'aquest bloc de dretes en el nou Govern de Catalunya, seria més evident en una manifestació que ha fet vostè mateix. Em sembla que seria convenient que passats sis mesos del debat d'investidura i produïda aquesta mínima renovació, davant del sentit de la seva resposta, seria bo que el president de la Generalitat expliqués una altra vegada quina és l'orientació ara i quines adaptacions del programa electoral de Convergència i Unió es produiran fruit d'aquests acords amb el conservadorisme estatal, que s'han produït en la relació entre Convergència i Unió i el Partit Popular.

Jo estic convençut que la resposta que avui vostè ens ha donat és insuficient, perquè en part la persona adequada per donar-la està absent de l'hemicicle, i seria convenient, hauria estat convenient que hi hagués hagut una explicació per a tots els grups i sense necessitat de demanar-la, per part de la persona que té la facultat i té la responsabilitat d'haver produït aquests darrers canvis de Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, no és cert que nosaltres, els canvis que hem fet en el Govern, els haguem fet per adaptació als pactes o als acords amb el PP. No. Jo he dit que havíem passat una etapa molt important, i que era una etapa molt important, però no he dit en cap cas que nosaltres ens anéssim a adaptar a aquestes coses, no? I constantment..., i

vostè en l'anterior intervenció també ha parlat de subordinació a la política espanyola, i crec que s'equivoca, crec que s'equivoca. Vostès no ho deien quan donàvem nosaltres suport al Govern socialista, i jo crec que fan malament de dir això ara vostès, perquè és entrar en un joc de paraules que jo crec que és absolutament equivocat. No estem davant d'un govern provisional; estem davant d'un govern absolutament efectiu, un govern que intenta i governarà realment amb força, en coherència, en coherència, com li deia d'una manera clara, amb el nostre programa electoral, un programa electoral que nosaltres portarem a terme, que és un programa molt clar i molt ben definit.

Vostè fa uns plantejaments sobre les persones que ocupen unes conselleries o els canvis que s'han fet, i, evidentment, el nomenament personal i posar una persona o una altra, evidentment, és una facultat que correspon al president, i evidentment, si ell estigués aquí, tampoc li explicaria per què posa un senyor o un altre, no? Aquest és un fet que és absolutament evident. Vostè el que pot dir és quina és la línia i quina és l'orientació que es donarà a cada un d'aquests departaments. I jo li dic: escolti'm, ho té bastant fàcil, perquè si vostè llegeix –hi insisteixo– el nostre programa electoral vostè veurà claríssim quina és la línia i quin és l'impuls que nosaltres donarem a les nostres actuacions, unes actuacions d'una manera clara i que funcionaran, a més, amb tota correcció.

Vostè també fa un plantejament, un plantejament en què vostè sí que té la raó: és a dir, la supressió de conselleries de per si no genera un estalvi important. I vostè afegeix una cosa en què no té raó, que diu que jo he dit que se suprimiria la Conselleria de Benestar Social. Jo, que ja tinc una certa experiència en com funcionen les coses, no ho he dit mai –això no ho he dit mai, això; no ho he dit. Jo vaig dir que s'havia de reduir el nombre de conselleries, però mai vaig dir la de Benestar Social, mai ho vaig dir. Això és una invenció que ha dit gent que diu: «Escolta'm, el Trias volia suprimir Benestar Social...» Això ho he llegit en els diaris. I jo li dic: escolti, li asseguro que no és veritat, li asseguro que no és veritat; li puc assegurar i asseverar que això no és veritat, no?

Sí que sóc una persona que crec que la supressió de conselleries és un fet important, no per l'estalvi que pot generar, econòmic, a curt, sinó que jo crec que això genera una situació d'estalvi probablement a llarg termini, i de suma d'energies per poder fer unes coses. No té sentit tenir unes estructures molt grans en uns moments en què s'ha de fer un especial èmfasi en la contenció del dèficit i, per tant, els diners els necessitem no tant per mantenir unes estructures, sinó per realment ajudar que les coses funcionin en un determinat sentit i en una determinada direcció. Aquest és l'esforç que farem. Aquest és l'esforç que nosaltres continuarem fent, d'intentar simplificar la nostra Administració pública, que també és un dels objectius que tenim en el nostre programa electoral, Convergència i Unió, i aquesta és la línia clara que nosaltres impulsarem des del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la cultura popular i tradicional, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a exposar la interpellació, té la paraula el senyor diputat, senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Si no li sap greu, esperàriem que arribés el conseller, i, en tot cas, li agrairia que no comencés a comptar el temps que passi en aquesta espera de l'arribada del flamant conseller de Cultura, que és a la casa. Com vostè comprendrà, iniciar una interpellació sense cap membre del Govern present... (Pausa.)

Gràcies, senyor president.

El president

Ara començarem a comptar.

El Sr. Bargalló i Valls

Senyor conseller, abans de res, la felicitació del nostre Grup pel nou càrrec que ostenta en el Govern de la Generalitat i, en tot cas, una casualitat, que no sé si s'anirà allargant amb el pas del temps, però li recordaria que la primera interpellació que féu com a conseller d'Ensenyament fou a requeriment d'aquest diputat, i la primera interpellació que fa com a conseller de Cultura també ho és. Ja veurem, el futur, què ens va oferint. De moment, parlem de la cultura popular i tradicional, que és el tema d'aquesta interpellació.

Com vostè sap, com les senyores i els senyors diputats saben, la cultura popular i tradicional és un component molt important del patrimoni cultural del nostre país. Ho és per la seva diversitat, ho és per la seva complexitat i ho és per la seva riquesa humana. Jo li posaré només un petit exemple per demostrar aquesta gran riquesa humana del món que parlem. A Catalunya hi ha, a hores d'ara, quaranta-sis colles castelleres que, fent la mitjana de dues-centes persones per colla, que és una mitjana no exagerada, ens donen més de nou mil agents actius d'aquest àmbit de la cultura popular, que és un nombre d'agents actius moltíssim més alt –moltíssim més alt– que de molts esports olímpics, que de molts esports considerats com a olímpics i que tenen un suport de l'Administració molt alt.

Per aquesta importància de la cultura popular i tradicional, per aquesta importància, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana creu que la cultura popular i tradicional no ha de ser al rebost dels símbols, no ha de ser només una «parafernàlia» d'aparador, per atreure de tant en tant..., no ha de ser només l'excusa per orga-

nitzar concentracions tipus Expocultura. La cultura popular i tradicional és molt més. Per això ens vam felicitar de la creació en la passada legislatura del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional, i per això també ens vam felicitar de la posterior convocatòria del II Congrés de Cultura Popular i Tradicional. Ara bé, aquest II Congrés, que va tenir les seves jornades de cloenda a Lloret de Mar el 19, 20 i 21 d'abril –és a dir, fa molt poc–, aquest Congrés va acabar essent molt menys del que esperàvem, del que esperàvem nosaltres i del que esperava el món de la cultura popular i tradicional. Ho va ésser molt menys per diversos motius.

Primer, per una certa estretor de conceptes en la seva mateixa convocatòria. Al llarg dels àmbits en els quals va ser desenvolupat el Congrés, nosaltres ja vam trobar a faltar alguns àmbits –creiem– tan importants com els altres: per exemple, un àmbit sobre la integració, la relació d'altres tradicions a la nostra cultura popular. La cultura popular ha estat sempre viva i dinàmica i sempre ha estat en el temps el resultat de l'evolució de la mateixa tradició amb la confluència d'altres tradicions. I aquest era un àmbit segurament interessant, segurament necessari i que, a més a més, és en la base de moltes discussions sobre cultura popular i tradicional catalana avui dia, com vostè sap, i que en el Congrés no fou tractat. O per exemple, un àmbit sobre els bous, sobre la cultura del bou; entrant o no entrant a estar d'acord o no estar d'acord amb la festa del bou, el que és evident és que un congrés de cultura tradicional i popular ha d'analitzar allò que hi ha, no allò amb el qual s'està d'acord o no s'està d'acord, sinó allò que hi ha, i evidentment que l'àmbit de la festa del bou és, en el territori de Catalunya, en les comarques del sud, però també en comarques del centre i del nord, una realitat existent i viva que no va tenir el seu espai en el Congrés.

Ara, aquest no és el punt més important, diguem-ne, d'aquesta certa decepció del Congrés. El punt més important va ser que si el Congrés va ser plantejat al llarg de dos anys, el 95-96, amb l'inici poc abans de les eleccions municipals i amb una clausura que havia de ser poc abans de quan havien de ser les eleccions autonòmiques, uns fets posteriors van modificar i van fer que la clausura no coincidís amb l'inici de les eleccions autonòmiques; però en la previsió inicial era així –era així–, havia de ser un congrés *in crescendo*, i va ser un congrés *in «descendo»*, va ser un congrés que va anar baixant. Segurament el motiu pel qual va anar baixant, com vostè sabrà, senyor conseller, és un motiu en bona part pressupostari: el Congrés va néixer amb un pressupost del Centre de Promoció d'unes xifres concretes i va acabar quan el Centre de Promoció ja sabia –ja sabia– que patiria una retallada del 48,7%, una retallada del 48,7%, que és la retallada més important del Departament de Cultura, és una retallada gairebé a la meitat. I, com vostè comprendrà, la gent que portava el Congrés va pensar el Congrés tenint en compte dos anys i dues partides pressupostàries concretes, i a mig congrés va saber..., perquè, tot i que el pressupost s'ha prorrogat i sembla que farem veure que l'aprovaré aviat, la gent del Centre de Promoció ja sabia de començament d'any quin pressupost real tindria enguany

i, per tant, de quin mal havia de morir. D'això, se'n va ressentir molt al final del Congrés, en aquesta sensació que va néixer amb una certa força i va anar desinflant-se, desinflant-se, desinflant-se..., i va acabar amb uns actes a Lloret que a nivell de carrer van ser força lluits, però que en les sessions de treball es va deixar notar aquesta sensació que la cosa no havia acabat d'anar bé. Va ser un congrés molt diferent del primer. El primer, de l'any 81, va ser un congrés de plantejaments més petits, tancat en un cap de setmana pel que fa a les deliberacions, però que segurament en el món de la cultura popular i tradicional va donar més fruit.

De fet, el que li he anat comentant, la voluntat o no que la cultura popular sigui un aparador o sigui el rebost del símbols, aquesta retallada, neix també d'una qüestió de models de cultura popular i tradicional i de quins són els nostres models pel que fa la cultura popular i tradicional, i, evidentment, uns models, unes concepcions molt diferents. Pot haver-hi una concepció àmplia o una concepció restringida —una concepció restringida que diu que, per exemple, tenim una dansa nacional, i una concepció àmplia que diu que un país ric, com és el nostre en aquest món, té moltes danses que són nacionals i que la reducció a una és una reducció, per un cantó, simplista i, per l'altre, empobridora—; una concepció nacional o regional de la cultura popular; una concepció closa o una concepció universal; una concepció diversa o una concepció monolítica; una concepció viva o una concepció museística; una concepció de cultura popular i tradicional com a cosa que es viu o una concepció estrictament de folklore o etnologia.

Nosaltres ens apuntem a una concepció àmplia, nacional, universal, diversa i viva. I aquesta manca de models, que no és una manca de models —jo, en això, li he de ser sincer— del Govern de la Generalitat, és una manca de models genèrica, institucional, genèrica, de la gran majoria d'institucions que utilitzen la cultura popular, es denota en darrers mesos en uns fets, que jo ara, en tot cas, li esmentaré, però que voldria ampliar-li, en uns fets que per nosaltres són molt preocupants; són molt preocupants, tan preocupants com la retallada pressupostària, que ens ha preocupat molt, que ens preocupa molt, tan preocupants.

Són fets que jo els esmentaré: per primera vegada a la història —per primera vegada a la història—, després d'un acte de festa major i d'uns versots satírics d'un grup de diables, un ajuntament —un ajuntament— pel motiu dels versots satírics rescindeix el contracte, fa fora, envia al carrer, li dona una «patada» al cul —ja que parlem de diables, em puc permetre aquest llenguatge— a la persona representant del ball de diables. Mai, ni en la dictadura de Primo de Rivera, ni en el franquisme, havia passat això. Amb Primo de Rivera, en la dictadura i en el franquisme, el que passava és que el *comandante de puesto de la Guardia Civil* s'empenyava i enviava el diable en qüestió al *cuartelillo* a dormir una nit; però mai havia passat que un alcalde es prengués la llibertat d'actuar contra un membre de la cultura popular i tradicional per viure el model.

Ens ha preocupat també el cas de Lleida, en el qual no ens voldríem decantar a favor ni dels uns ni dels altres, sinó que segurament que hi ha un error de models; o

ens havia preocupat també el cas de la *Feria de Abril*. En el cas de Lleida i el cas de la *Feria de Abril*, si de cas, en la rèplica ens hi estendrem una estona més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller... Ah!, perdó.

Interpellació al Consell Executiu sobre la cultura tradicional i popular de Catalunya

El novè punt de l'ordre del dia és una interpellació que és literalment la mateixa. Per tant, d'acord amb el que m'indica el senyor conseller, faríem l'acumulació de les dues interpellacions.

Per a la interpellació al Consell Executiu sobre cultura tradicional i popular de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Salvatella, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor conseller, benvingut al món complex i contradictori, sovint ignorat i de vegades menystingut, però, tanmateix, sempre imprevisible i apassionant, de la cultura del país.

El 13 de desembre de 1981, amb motiu de la clausura del Congrés de Cultura Popular, el I Congrés, el president Pujol va declarar: «Un país ha de ser una trama densa i forta. Un país és una realitat que ve de lluny, que es fica per dintre sense que ningú ho noti. És, al mateix temps, una trama natural. No pot ser que cada matí quan et llevis diguis: “Què haig de fer avui per ser català?”; sinó que, amb tota naturalitat, les cames t'han de portar pel camí de la teva realització com a català. Un país és, doncs, una trama encaixada en la realitat humana.»

Fa poc, al llarg de tot un any —com ha dit el diputat senyor Bargalló—, des del març del 1995 a l'abril de 1996, en sessions de treball itinerants sobre diversos àmbits i jornades de cloenda a Lloret de Mar, quinze anys després del primer, s'ha celebrat el II Congrés de Cultura Popular i Tradicional. Han passat quinze anys, tal vegada massa temps en opinió d'alguns. És cert que, entremig, hi ha hagut també manifestacions tan llúides com Expocultura, per exemple, que en certa forma, ho vulguem o no, han fet una tasca de suplència.

El II Congrés, en opinió gairebé unànime, ha estat un encert notable. El senyor Bargalló, que n'era ponent, si no vaig errat, pot certificar-ho, malgrat les seves opinions crítiques i les seves sospites electoralistes. Tant és així que, després de la del nostre Grup, s'ha afanyat a posar una interpellació d'urgència sobre el mateix tema, amb tota seguretat portat pel seu entusiasme envers la qüestió.

Bé, fruit d'aquest Congrés, que ha estat motiu d'ambdues interpellacions, la urgent i la que no ho era tant, és el conjunt de conclusions, la majoria de les quals són interessants. «És difícil establir conclusions» —llegim a la introducció—; «hi ha el perill de caure en un excessiu reduccionisme. La primera conclusió que cal treure d'aquest II Congrés és la constatació d'aquesta riquesa cultural i la complexitat del seu tractament.» Ben cert, des de les havaneres als focs de Sant Joan, de les bandes de música i els castellers al món sardanista, dels esbarts als gegants i als trabucaires, segurament la riquesa que constaten les esmentades conclusions procedeix de la participació de tanta i tanta gent.

La Llei 1/1993, de 5 de març, feliçment aprovada en aquest hemicicle amb l'escarrit títol de Llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, ho constata ben clar: «La societat civil» —diu—, «que crea, organitza i transmet cultura, ha de ser objecte d'una atenció especial, ja que, gràcies al seu esforç i a les seves iniciatives, no només es conserva un patrimoni de gran importància, sinó que s'impulsa una manera de concebre la cultura com a element de participació i de decisió summament enriquidor per als ciutadans.» I realment és així; als valors propis i ben coneguts de la cultura en general, cal afegir-hi en aquest cas un clar exponent d'acció en equip, de participació, de tasca comuna i d'entitat col·lectiva, de suors compartides fins i tot, que fa de les manifestacions culturals populars i tradicionals unes eines úniques, insubstituïbles en la tasca de construcció d'una nació. Moltes vegades s'ha dit que aquestes entitats culturals i recreatives, que s'escampen arreu del territori, són el nervi i l'essència del país.

Les jornades de Lloret han aportat, entre altres coses, un plec de peticions ben concretes, com ha explicat el senyor Bargalló. Cal elaborar catàlegs, inventaris, estudis monogràfics, arxius; s'hi hauria de procurar implicar més i més l'escola, en la línia d'assegurar el futur; cal obrir les associacions al jovent, crear federacions d'entitats com a eines de servei, aconseguir el suport de les institucions envers aquestes entitats, desvetllar l'interès dels mitjans de comunicació, que potser no han descobert del tot les possibilitats espectaculars de les manifestacions populars i tradicionals.

Hi ha tantes i tantes coses a fer, deixant-nos de picabaralles inútils, com algunes que fa poc s'han suscitat entre els aspectes —com deia el senyor Bargalló— amplis i restrictius de les danses nacionals. Anem tots plegats en el mateix sentit cap a la plena identitat com a poble.

Per això preguntem en la nostra interpellació, senyor conseller, quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb la cultura tradicional i popular de Catalunya. I unes altres preguntes, encara: quina valoració podem fer dels resultats assolits al II Congrés de Cultura Popular i Tradicional celebrat enguany? Quins són els motius pels quals hem esperat quinze anys des de la celebració del I Congrés a la d'aquest segon? Quines perspectives hi ha, atesa l'obligada i temuda reducció dels pressupostos, de poder aconseguir les fites que ens marquen les conclusions d'aquest II Congrés?

Res més, de moment; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acumulades les dues interpellacions, té, per contestar-les, la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de vint minuts, acumulades les dues interpellacions.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable senyor, senyores i senyors diputats, efectivament aquesta feliç coincidència ha permès que novament, en la meua primera interpellació, pugui comparèixer per donar resposta a una pregunta del diputat senyor Bargalló, alhora que al diputat senyor Salvatella. I, certament, voldria que les meves primeres paraules fossin, lògicament, per disculpar en tot cas la manca de concreció definitiva sobre alguns aspectes que probablement es puguin suscitar i, en tot cas, aquesta primera resposta no vol ser sinó una declaració de voluntats que haurem de mirar de concretar en el temps. Voldria declarar per endavant la meua preocupació per aquesta retallada pressupostària que afecta d'una manera molt clara la partida per promoure la cultura popular i tradicional.

En qualsevol cas, de fet, la cultura popular i tradicional catalana presenta, per sort, una gran riquesa i diversitat i constitueix un referent per a col·lectius i poblacions, al capdavant perquè aquesta cultura popular i tradicional és la base, el germen de símbols que configuren la nostra identitat nacional. És en aquest sentit que el coneixement, la divulgació, el foment i el suport a la cultura popular i tradicional, des de la més petita de les seves manifestacions fins als grans col·lectius associatius, des d'allò que constitueix testimoni del passat a allò que neix com a expressió del moment present, són factors que considerem del tot importants i que cal donar-hi tot el suport. Per aquest motiu, les institucions, les entitats i cadascun dels ciutadans de Catalunya no podem ignorar en cap moment la importància de les pràctiques que configuren la nostra cultura popular i tradicional.

Amb l'objectiu de promocionar-les, l'any 93, coincidint amb l'apreciació d'una transformació del món associatiu que, històricament, a Catalunya ha tingut una dimensió molt important, el Parlament va aprovar la Llei 2/93, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural. Amb idèntica finalitat, la Generalitat de Catalunya va organitzar el II Congrés de Cultura Popular i Tradicional. Inaugurat el març de 1995, a Tarragona, aquest II Congrés es va estructurar en vint-i-nou àmbits temàtics que han reunit tots els camps i activitats de la cultura popular i tradicional.

El Congrés va debatre amb intensitat l'estat actual i els problemes dels diversos àmbits de la cultura popular i va permetre arribar a conclusions importants, entre les quals voldria destacar, primer, la constatació del valor patrimonial de les diverses manifestacions pràctiques de la cultura popular. Segon, l'existència d'una creixent demanda de coneixement del patrimoni etnològic i, per tant, d'incrementar els treballs d'estudi i de recerca en aquest àmbit. Tercer, la sollicitud d'una major forma-

ció en determinats àmbits. Quart, la reclamació del suport dels mitjans de comunicació, especialment la televisió, en la divulgació de totes les formes de la cultura popular –en el cas del món sardanista i el món casteller s'ha valorat molt positivament la gran difusió que ha permès la televisió. Cinquè, l'atorgament d'un destacat paper de l'escola per a apropar els sectors més joves de la població a la cultura popular i tradicional; la mateixa Llei 2/93 ja va encomanar al Govern incloure en els currículums educatius aquesta matèria i, de fet, els seus nivells de concreció ja s'han elaborat per tal d'educar el sentiment de pertinença al país mitjançant el coneixement i identificació amb la seva realitat, particularment amb els seus elements de cultura tradicional i popular; les publicacions editades per complementar els currículums contenen també nombrosos exemples de referències a les manifestacions i als elements propis de les tradicions i de la cultura popular catalana. Sisè, adequar les manifestacions de la cultura tradicional als temps actuals per tal d'afavorir la participació de la gent jove. Setè, el Congrés va valorar també la necessitat que tot tipus d'entitat, com les confraries o les agrupacions de Setmana Santa, s'integrin en el conjunt del moviment associatiu de la cultura popular. Novè, es constataren dificultats econòmiques que, en general, afecten les associacions; el Govern de la Generalitat és molt conscient d'aquest fet i intentarà, tan aviat com pugui, continuar el nivell de subvencions assolit fa uns anys; tanmateix, cal tenir present que un associacionisme que necessiti dependre en tot moment i de forma progressiva dels pressupostos públics no és del tot recomanable, per la qual cosa caldrà fomentar igualment la progressiva autosuficiència econòmica de les associacions i, en darrer terme, buscar noves fórmules que permetin que la continuïtat d'aquestes associacions trobi nous mecanismes de suport que no creïn una dependència excessivament forta de l'Administració. Finalment, es va notar una demanda de suport tècnic i informatiu a les institucions i un rebuig de qualsevol substitució d'aquestes de l'acció del món associatiu.

En base a les conclusions d'aquest Congrés, que aviat seran publicades, juntament amb el text de les ponències i de les comunicacions presentades, i també en base a l'experiència acumulada sobre les activitats i la problemàtica específica dels diversos àmbits de l'associacionisme cultural que dóna suport a les iniciatives estables de la cultura popular, el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana definirà un programa d'actuació per al trienni 97-99 sobre la base dels següents objectius estratègics.

Primer, continuar potenciant la cultura popular i tradicional catalana. Es tracta de fomentar la lliure participació ciutadana en totes les seves manifestacions; d'incentivar la capacitat integradora de la cultura popular i tradicional; promocionar la presència activa de les entitats en la vida cívica i social, i implicar els sectors universitaris i professionals i els centres d'estudis locals i comarcals en el seu estudi i difusió. Igualment volem potenciar la recerca etnològica i antropològica i popularitzar els elements més significatius del patrimoni etnològic per facilitar la comprensió del procés de formació de la personalitat col·lectiva i dels trets identificatius de la societat catalana actual.

El segon gran objectiu intentaria afavorir la renovació de l'associacionisme cultural. Es tractaria de promoure la creació d'espais de dinamització dels col·lectius per a la realització d'activitats culturals, sobretot a la gent jove; estimular la formació de directius i dinamitzadors, l'alternança i la renovació generacional; facilitar la renovació de les instal·lacions culturals, i promoure l'obertura de les entitats a àmbits geogràfics i humans més grans.

El tercer gran objectiu seria, efectivament, mobilitzar la societat civil. És amb aquesta finalitat que es va convocar Expocultura, com a element de promoció de la cultura popular i tradicional i mobilitzador de la societat civil, que va tenir més d'un milió i mig de visitants. D'ara en endavant caldrà donar periodicitat a aquesta activitat i afavorir l'organització d'iniciatives anàlogues en àmbits més reduïts.

El quart objectiu fóra potenciar la promoció exterior de la cultura popular. La cultura popular i tradicional és un important element per a donar a conèixer Catalunya a l'exterior. Per aquest motiu, cal afavorir els intercanvis amb d'altres cultures i també la presència dels grups de cultura popular i tradicional catalana als festivals de més prestigi. L'acció de la Generalitat de Catalunya en els propers anys tractarà de donar compliment a aquests objectius, sense entrar en competència ni substituir les entitats nascudes de la societat civil, sinó reconeixent la voluntat de servei que caracteritza la majoria, per no dir la totalitat, d'aquestes entitats, donant suport i facilitant el seu desenvolupament i, d'acord amb allò que estableix la Llei 2/93, considerant-les els interlocutors idonis per a establir en cada sector la política de suport més adequada.

En tot cas, senyor president, em reservaria per al torn de rèplica aquelles altres qüestions que s'han plantejat o que es puguin plantejar ara.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, quan hem parlat del II Congrés, sabent a més a més que ens havia de succeir en l'ús de la paraula el diputat senyor Salvatella, hem volgut pel nostre cantó remarcar aquells aspectes del II Congrés que creiem més esmenables, entre molts altres motius, perquè per certa experiència ja havíem intuït que el senyor Salvatella es dedicaria a remarcar-ne els que en considerava més positius.

Evidentment que el II Congrés ha tingut coses positives, i moltes, i la seva mateixa celebració ja n'és la primera. I evidentment que el treball del centre de documentació és importantíssim. El que passa és que no podem deixar de dir el que havíem dit, entre els quals els motius de raó pressupostària, i entre els quals també pot ser un motiu que el II Congrés havia nascut amb unes expectatives inicials molt agosarades –molt ago-

sarades— que no han pogut acabar de complir-se, però ens satisfà haver sentit el programa d'activitats 97-99, que el senyor conseller ha presentat. Ens preocupa encara més el tema del pressupost, perquè aquest programa d'actuació 97-99 és un programa important que amb aquesta minva pressupostària tenim els nostres dubtes.

Pel que fa a Expocultura, valoraríem més l'anunci que ha fet de fer celebracions semblants més reduïdes, perquè aquests grans aparadors, aquestes festes majors de tants dies, acaben sent —acaben sent— molt sovint el lloc on es perden coses interessants i hi ha elements que potser no haurien de ser-hi, però, en tot cas, em sembla que una de les funcions primordials del centre hauria de ser un dels grans dèficits de la cultura popular i tradicional, que és l'inexistència del que en dèiem abans un «model clar». Aquesta inexistència del model clar, que sí que tenen alguns ajuntaments de colors polítics diferents però que no tenen moltes altres institucions, pot acabar comportant fets negatius, fets molt negatius per a la cultura popular i tradicional, però també molt negatius, fins i tot, per a la mateixa convivència social, com són els fets que van succeir, gairebé amb coincidència de temps, a Lleida i a la *Feria de Abril* de Santa Coloma.

Aquests fets, que es van voler presentar com una incompatibilitat d'elements de cultural popular de tradicions diverses, només van demostrar que, quan des d'alguna institució es vol agafar la cultura popular i tradicional sense conèixer-ne la realitat estructural ni la seva necessària convivència, es cau en un grau error. El tema de la *Feria de Abril* és el més clar. Si es va voler vendre com que no s'ha de poder fer una actuació de castells enmig de la *Feria de Abril* perquè una cosa i altra eren incompatibles, això era estrictament una mentida. El que passa és que qui va programar això va programar no uns elements de cultura popular en el seu context, sinó unes coses que havia de fer perquè algú li devia dir que ho fes i perquè havia de donar certa pàtina catalana a una cosa que tenia la consciència que no ho fos. I què va acabar fent? Doncs, programar una actuació castellera al mig d'un recinte que tenia la megafonia a tot drap, amb l'absolut analfabetisme del programador que no es poden fer castells sense sentir la música de gralla. I això va ser el gran drama de la manca de confraternització entre les colles castelleres i la *Feria de Abril*. I en el cas de Lleida va ser també el fet de no entendre que la cultura popular té sempre un context, i que tradicions diverses, que són igualment interessants de conèixer, han de tenir també el seu context concret, i que la barreja en la cultura popular és sempre molt problemàtica.

Aleshores, com que s'està per un cantó accentuant la utilització de la cultura popular per part de les institucions —s'està accentuant la utilització de la cultura popular per part de les institucions—, la qual cosa té aspectes molt positius, perquè genera més activitat, més grup, més coneixement, però, com que aquesta utilització per les institucions sovint es fa sense saber què s'utilitza, el motiu de la nostra Interpellació era doble: per un cantó, posar en coneixement del Govern la nostra consideració de la insuficiència pressupostària en-

guany del centre, però per altre motiu incentivar a un debat públic sobre la necessària clarificació de models, perquè no torni a passar això que va poder passar al municipi de l'Alt Camp, en aquella actuació d'un alcalde —que no ho hauria fet cap alcalde ni en la dictadura de Primo de Rivera ni en temps del franquisme—, que no tornin a passar fets com els de la *Feria de Abril* que els he comentat, perquè aquests fets fan molt de mal, i fets com els de la *Feria de Abril* fan molt de mal a tot-hom: als que hi van anar per fer castells i no els van poder fer, a la gent que era allí per veure'ls, a la gent que era allí no per veure els castells, sinó per veure la *Feria de Abril*; a la gent que havia anat a veure una cosa i hauria pogut agradar-li l'altra, i a la gent que en el fons, partint de la base que les tradicions —com he dit abans— són diverses, que la cultura popular es fa dia a dia, que no es pot acotar mai en el temps un moment i dir: «Aquesta és la pura i la resta són impures»..., però que si les coses es fan sense tenir-ne la més mínima idea o desconeixent la realitat s'acaba fent molt de mal, no només als elements de la cultura popular, sinó a vegades fins i tot a la convivència social, com algun mitjà d'informació ha volgut presentar alguns d'aquests problemes sorgits darrerament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Salvatella té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Salvatella i Suñer

Moltes gràcies, senyor conseller. Estem substanciant, com abans hem dit, dues interpellacions bessones. Normalment, però, en el cas dels bessons sempre n'hi ha un que resulta més entremaliat que l'altre. El meu paper, per tant, ja el suposaran tots.

Agraeixo sincerament, senyor conseller, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'explicació que ens ha fet, i comprenc les raons exposades. Hi ha, és evident, la preocupació pressupostària —tots ho sabem—; a mi, però, em resta un altre dubte, i no voldria semblar pessimista. És cert que amb el pas del temps les manifestacions culturals populars van canviant. Les tradicions ho són fins que un dia deixen de ser-ho. Jordi Pujiula, insigne garrotxí, a *La festa a les terres de Girona*, ho constatava amoïnada: «La història de les festes en aquesta terra és, però, sovint la història de les festes que han desaparegut. Són tantes les celebracions de les quals ja no queda sinó la memòria, conservada o no, al *Costumari* de l'Amades. Cada poble pot aportar una relació d'aquells aplecs que es van morir, dels balls que ja ningú no sap ballar, de les perdudes tradicions d'aquella processó extingida com el rosari de l'Aurora.»

Tot això ens permetria un exercici de nostàlgia antropològica. Evidentment, tot canvia —ja ho deien els avis. «No ens podem banyar dues vegades en el mateix riu», predicava el vell filòsof. Però moltes manifestacions populars —penso— segueixen vives, malgrat tot; diferents, potser, és clar: els àpats i els ranxos de Carnestoltes ja no són les medievals pies almoines; fins els

correbus s'han tenyit potser d'una certa pamplonització. Després, hi ha els calendaris de les festes oficials, tan volubles, tan desconcertants d'un any a l'altre, encotillant la lliure iniciativa del poble. Com deia el mateix Pujiula: «Des de qualsevol despatx se'ns pot fer celebrar qualsevol dia, per decret, la Pasqua abans de Rams.»

Li demano només, finalment, una impressió personal per acabar, senyor conseller. Podem ser optimistes de cara al futur en aquest tema que ens ocupa? Jo, personalment, m'apuntaria a l'esperança. I vostè? Recorda Steiner? «El nostre és el llarg dia del dissabte.» O, ja que parlem de tradicions i de celebracions, i també de litúrgies, és clar, amb paraules que, sens dubte, l'honorable conseller coneixerà millor encara, «La Setmana Santa no és l'ocupació d'un sepulcre, sinó que és el seu buidat.»

Gràcies, altra volta, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, molt honorable senyor. Senyores i senyors diputats, deia el diputat senyor Salvatella, recordant un vell filòsof, que nosaltres no ens podem banyar dues vegades en el mateix riu, i deia un altre filòsof que nosaltres som aigua i som riu. I a propòsit d'això voldria remarcar, primer, la meua més plena confiança en la vitalitat del món de la cultura tradicional i popular, una vitalitat que ha sabut superar èpoques d'una gran adversitat històrica, i, en tot cas –parlant del que no havia passat en temps d'adversitats històriques i ha passat ara–, diria que sovint als nostres polítics, en general, ens falta aquell sentit fi de la ironia, que en darrer terme és allò que ens salva en el respecte a la diferència i en el respecte als diferents criteris, però sobretot en el que ens salva a l'hora de preservar aquesta sana distància que hem de saber posar entre allò que constitueix la nostra vida quotidiana i els fets d'aquesta cultura popular i tradicional, que precisament perquè és viva cal que generi –de vegades– aquestes reaccions i aquestes respostes. Em sembla que aquest també, *sensu contrario*, és un signe de la vitalitat de la nostra cultura popular i tradicional.

És obvi que les meves primeres paraules ja he dit que serien de preocupació per la retallada pressupostària. No tinc la resposta; espero poder-la tenir. En tot cas, el que us vull garantir és que treballaré perquè el Centre de Cultura Popular i Tradicional no només disposi de més pressupost, sinó que tingui aquell suport que necessàriament cal que tingui perquè la seva acció arribi a totes les entitats, des de les més petites fins a les més grans.

És evident, senyor Bargalló, que la festa dels bous forma part –amb independència de la nostra opinió favorable o no a la seva realització– de la nostra cultura popular, de la mateixa manera que forma part de la

nostra cultura popular la jota d'Ulldemolins o altres manifestacions que en algun moment havia semblat que eren la intrusió d'altres manifestacions d'una cultura popular aliena dins la nostra. Avui, a hores d'ara, gràcies al treball de molts investigadors, sabem que aquesta ha estat, en molts casos, una manifestació originalment pròpia del nostre país.

Estic absolutament d'acord que, manifestacions o fets com els de Lleida o els de la Fira d'Abril, s'ha de mirar d'estalviar-nos-els en el futur. Primer, perquè, de fet, aquests fets puntuals no responen a cap realitat concreta de falta de convivència entre la gent que integra el país. En segon lloc, perquè amb això ens hi podem trobar sempre; per tant, hem de mirar de facilitar que no es torni a produir. Però hem de comprendre també que, de tant en tant, algun d'aquests fets es pot tornar a reproduir amb una certa regularitat, perquè aquest és un món que afecta molt tothom –institucions, entitats, territoris, etcètera– i potser aquest, que és un dels principis que configuren aquesta riquesa o aquesta diversitat de costums i d'orígens de la població catalana, vol temps. Vol temps i vol, sobretot, aquest caràcter de tolerància i de convivència que sovint invoquem i al qual suposo que totes les forces polítiques d'aquest Parlament hi donen suport. En qualsevol cas, aquesta mena de conflictes es podrien produir, i de fet es produeixen de vegades també, en relació amb determinades manifestacions de cultura popular i tradicional que són estrictament pròpies del país i sobre les quals, de vegades, hi ha visions diferents. En darrer terme no voldria pas magnificar aquests temes que em semblen..., en tot cas és desitjable que no es tornin a produir, però que crec sincerament que no alteren el bon esperit de convivència que hi ha entre les persones d'orígens diversos i que integren la nostra societat.

Deia el senyor Bargalló que Expocultura té avantatges i té inconvenients; segurament el de constituir un gran aparador. Jo crec que, precisament, per enfortir una mica l'autoestima de la gent que treballa en aquest món, també és important que ja hi hagi un bon aparador. Mirem-nos-ho també des d'aquesta òptica i sapiquem impulsar, simultàniament, altres manifestacions d'àmbits més reduïts, que tindran, també, altres avantatges, però potser no podran tenir el de crear aquesta gran concentració que permet que, en veure's tots plegats, hi pugui haver també aquest sentiment d'autoestima, aquest sentiment de legítim orgull de veure la magnitud del que representa aquest món en l'àmbit de Catalunya.

En darrer terme, jo no voldria sinó assenyalar el meu compromís d'intentar que aquest model de cultura popular i tradicional que s'anat configurant a través de l'acció del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional pugui portar a terme la seva funció, les funcions per les quals va ser creat, i, en darrer terme, que aquest món de la cultura popular i tradicional sigui viu, sigui dinàmic i, en darrer terme, contribueixi a la incorporació de tothom a allò que constitueix un dels més elementals i bàsics signes d'identitat nacional de Catalunya.

Espero, per a aquest objectiu, comptar amb el suport de tots els senyors i les senyores diputades, i molt especialment del senyor Bargalló i el senyor Salvatella.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Els punts 10 i 11, les interpellacions números 10 i 11 d'aquest ordre del dia de la sessió d'avui, ha estat demanat que fossin posposats per a la propera sessió plenària. Per tant, la Mesa ha acordat que es tramitessin en la propera sessió plenària.

Interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals

I, per tant, passem directament al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la darrera interpellació al Consell Executiu que substanciarem aquest matí, sobre els parcs naturals, presentada pel diputat senyor Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per a exposar la interpellació, té la paraula el senyor Benach.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Aquesta és una interpellació que donaria perquè poguéssim continuar a la tarda i una bona estona, entre altres coses perquè, de temes per tractar, n'hi ha moltíssims. És obligat, penso jo, fer una referència, en començar aquesta interpellació, a la recent visita que la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament va fer al Parc Nacional d'Aiguastortes. Una visita interessant, una visita al·lgonadora i una visita que, al mateix temps, penso que, almenys al diputat que els parla, va fer reflexionar i força, tant pel que es va veure, tant per la gestió que s'està fent, com també, d'alguna manera, comparant-ho amb altres zones, i comparant-ho també amb el tros de país on aquest diputat viu.

Com li deia, són molts els temes que haguéssim pogut tractar en aquesta interpellació. Per exemple, quin és el percentatge en aquests moments del territori que està protegit per la figura del parc natural, percentatge sobre el total del territori; quant costarà arribar al 20% del territori que contempla el PEIN; quin és el grau de compliment de la Llei d'espais naturals. O també hauríem pogut enfocar la interpellació pels aspectes pressupostaris, és a dir, de cara al Pressupost del 96 i, sobre tot també, pensant ja en l'imminent pressupost de l'any 97, és a dir, la realitat més immediata, quines són les intencions del Departament d'Agricultura al respecte, pel que fa tant al manteniment com al creixement o la creació de nous espais. És evident que, tots aquests, són

temes que podrien donar cadascun pràcticament per a una interpellació.

Si repassem els parcs naturals que hi ha al nostre país, veurem com hi ha una certa tendència a protegir espais situats al nord del país: a la província de Lleida, a la província de Girona, fins i tot a la província de Barcelona; és a dir, en un mapa de Catalunya ens trobem les taques de parcs naturals situades sempre en la vessant nord. En la vessant sud hi ha el Parc Natural del Delta de l'Ebre, evidentment, però també hi ha més espais que haurien de tenir la categoria de parc natural. D'entrada, n'hi ha dos de molt clars, que són les muntanyes de Prades i els ports de Beseit. Jo els volia parlar, en aquesta interpellació, de les muntanyes de Prades.

Al bell mig de les comarques meridionals i ben a prop de la mar, delimitant les planes interiors i formant part de la serralada prelitoral, hi ha les muntanyes de Prades, un conjunt de serres que s'enlairen fins a 1.201 metres sobre el nivell del mar i que acullen boscos centenaris i cingleres espectaculars. Al seu interior nien les espècies d'ocells i mamífers més interessants del país, i la seva flora inclou particularitats tan importants com l'únic bosc de roure reboll del Principat de Catalunya.

Malgrat això i malgrat també la seva proximitat de nuclis habitats importants, com ara Reus, Tarragona, Valls i Montblanc, les muntanyes de Prades, des del nostre punt de vista, són encara la gran assignatura pendent pel que fa als parcs naturals de Catalunya.

Fa molts anys que s'hi demana alguna mena de protecció, però aquesta o no arriba o arriba de manera totalment insuficient. Segurament que encara hi som a temps. D'alguna manera, aquesta interpellació, a part de repassar els aspectes que hem comentat i de fer una visió global sobre els parcs naturals, també té l'objectiu d'intentar que es potenciïn aquestes muntanyes com a proper parc natural, i, d'alguna manera, nosaltres entenem que és l'ara o mai d'un dels darrers pulmons verds de la Catalunya meridional. I si alguna cosa fa falta a la Catalunya meridional, en aquests moments, són precisament pulmons verds, entre altres coses ni que només sigui per contrastar, per contrarestar aquells elements que també són característics d'aquesta Catalunya, com poden ser les centrals nuclears o el complex petroquímic situats al Camp de Tarragona.

Les muntanyes de Prades no són pas una serralada, són un conjunt orogràfic, d'alguna manera en podríem dir un agrupament de serres que s'orienten en direcció nord-est - sud-oest, seguint la línia de les serralades prelitoral i litoral catalanes. Aquest conglomerat orogràfic forma un conjunt tabular on predominen els altiplans, encara que també hi podem trobar relleus esquistos i alterosos; sovintegen alçades per damunt dels mil metres, essent el tossal de la Baltasana el punt de la màxima alçada, en assolir els 1.201 metres.

Geològicament, podem dir que les formen dues unitats ben diferenciades: el sòcol hercinià i la cobertura alpina. En aquesta cobertura alpina és on trobem una de les particularitats més interessants des del punt de vista geològic de les muntanyes de Prades: són els importants jaciments de fòssils de les dolomies fines

teulajades –dit de manera senzilla, de la pedra d'Alcover. Hi trobem meduses, petxines, peixos, rèptils, amfibis i restes vegetals caracteritzats pel seu extraordinari estat de conservació.

A l'interior de les muntanyes trobem una vegetació molt ben conservada que correspon, de forma quasi exacta, a la vegetació natural que hom espera trobar a la zona per raó de la seva situació geogràfica, alçada i climatologia. Aquest fet és degut a la baixa ocupació humana que des de sempre han tingut aquestes serres, molt accentuada els darrers anys. Així, podem observar que els conreus envolten les muntanyes, i s'hi troben estretes franges al voltant dels nuclis habitats a l'interior del massís. Bàsicament, la cobertura vegetal de les muntanyes de Prades és formada per boscos, alterats en major o menor grau i esquitxats amb les discontinuïtats de les cingleres, els roquissars, les tarteres i les riberes. Hi trobem també extenses zones on no es desenvolupa el bosc i sols es presenta una esclarissada vegetació de brolles i màquies, ja sigui per la destrucció del bosc anterior o pels condicionaments de diverses menes, com ara climàtics. Potser la vegetació més característica d'aquests boscos és l'alzinar mediterrani que es troba per sota del set-cents cinquanta metres. És el bosc amb més cobertura vegetal i és, pràcticament, una petita selva tropical. També hi trobem l'alzinar muntanyenc i el carrascar. Quant a les rouredes, a les zones obagues altes creix la roureda de roure martinenc; als altiplans calcaris es desenvolupa la de roure valencià; es troben pins rojos i pinasses, però en aquest grup hi trobem el bosc més característic que té el tossal de la Baltasana, l'única roureda coneguda al Principat de Catalunya: és la roureda de roure reboll, que creix per damunt dels nou-cents metres, al substrat silici. Aquesta roureda afegeix un grau més de valor a les nostres muntanyes i s'ha de conservar per damunt de tot.

Si parlem de fauna, hem de parlar d'un seguit de factors que influeixen en la composició del poblament faunístic: d'una banda, el poblament reduït des de sempre, com ja hem esmentat, i que fa que s'hi puguin localitzar ambients completament feréstecs, amb poca o nul·la pressió humana; d'altra banda, el contacte d'ambients, des del punt de vista climàtic, que fa que a la zona es barregin espècies eurosiberianes amb unes altres de típicament mediterrànies, amb particularitats pròpies d'haver estat antigament un refugi durant la regressió glacial. Així, ens adonem que, doncs, hi ha, per exemple, deu espècies diferents de peixos, vuit d'amfibis, dotze de rèptils, trenta-quatre de mamífers i més de cent cinquanta d'ocells. Això, deixant de banda, evidentment, els invertebrats, i tenint ben present la manca de prospecció d'alguns grups concrets.

En qualsevol cas, és evident que tots aquests arguments científics que hem plantejat no són altra cosa que arguments a l'hora de plantejar el que nosaltres volem: que aquesta zona sigui declarada com a parc natural. A part de tots aquests arguments més biològics, també n'hi ha d'altres que fan referència a la història, a la importància històrica d'aquesta zona. La importància històrica dels boscos de Poblet, del monestir de Poblet, des del punt de vista nacional, és evident. Referint-nos, doncs, a la presència al monestir de Poblet, bastit el 1151, on

hi ha enterrats alguns reis catalans, i que ha estat un dels principals punts de defensa i divulgació de la cultura del país en etapes anteriors a la nostra història.

En fi, hem volgut centrar molt aquesta interpellació en aquest cas concret, entre altres coses perquè ja fa temps –ja fa temps– que aquest és un tema que continua pendent. L'any 1976, *El llibre blanc de la gestió de la natura als Països Catalans* ens parlava de la zona com un dels parcs naturals en potència més clars de tot el país. Això fa vint anys. Vint anys més tard continua essent un parc natural en potència; només en potència. Segurament que encara hi som a temps, i insisteixo que l'esperit d'aquesta interpellació és aquest.

La sobreexplotació forestal, la massiva afluença humana, les explotacions de pedreres, l'erosió del sòl, els incendis forestals, les urbanitzacions incontrolades encara no han malmès totalment la riquesa natural d'aquest bocí del país. S'hi ha de fer alguna cosa i s'hi ha de fer, des del nostre punt de vista, de manera urgent. Un parc natural ben gestionat que inclogui el PNIN del monestir; alguna reserva parcial integral, segurament seria la solució més correcta per al futur de la zona. Una solució volguda pels seus habitants, com es va manifestant cada cop més, i jo diria que també tenim la sensació que volguda per l'Administració.

El que és clar és que amb la legislació actual la figura del parc natural és la que fa més compatible una racional utilització dels recursos naturals d'una zona concreta que hi permeti la permanència dels pobladors permanents i en conservi la riquesa ecològica, geològica i, fins i tot, cultural i històrica. D'alguna manera, és l'ara o mai.

Per acabar, permeti'm una anècdota, senyor conseller. Segurament que moltes vegades s'ha comentat, i els americans en fan una ostentació molt gran, que el parc natural de Yellowstone és el primer parc natural mundial i tal. És una anècdota que, en tot cas, caldria anar explicant, també, no? El primer bosc protegit del món –el primer bosc protegit del món– és precisament l'alzinar de Poblet, és a dir, aquest parc natural; és del segle XIV, i es fa a partir d'unes concòrdies que fan els ajuntaments de la zona. Explico aquesta anècdota per acabar aquest interpellació, perquè fixi's vostè que estem parlant d'una referència del segle XIV en què ja es deia clarament que aquell bosc havia de ser un bosc protegit i que, a més a més, hi ha constància escrita d'aquest tema. Per tant, allò que al segle XIV ja era un desig dels habitants de la zona i que al segle XX és una necessitat no només per als habitants de la zona, sinó per a una zona més àmplia, és una mica el que nosaltres volíem plantejar i conèixer el capteniment del Govern sobre aquest tema i sobre els altres que he plantejat al començament d'aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Benach, bé, la seva intervenció ha estat força instructiva. Intentaré, no allargant-me tant..., vostè ha fet una descripció extensa dels recursos d'aquesta zona pel que fa a vegetació, flora i fauna, suposo que remarcant o posant en relleu l'interès que la zona té. Sàpiga que nosaltres n'estem absolutament convençuts.

Vostè sap l'interès que per part del Govern de la Generalitat de Catalunya –conjuntament entre el Departament d'Agricultura i el Departament de Medi Ambient en el cas que hi ha competències compartides– hi ha en la protecció del medi natural. L'altre dia –vostè mateix ha tingut la gentilesa de citar-ho– vam poder visitar l'ampliació del Parc Nacional d'Aigüestortes, que després d'uns anys de gestió s'ha arribat a un notable consens en l'ampliació d'un 40% de la seva superfície. Igual que ho vaig posar en relleu davant els diputats de la Comissió, ho voldria posar en relleu davant tots els diputats de la cambra: un parc que, si ho recorden bé, fa exactament –si no ho recordo malament, l'any 89–, fa escassament sis anys i mig, es va haver de reduir la seva superfície original, almenys la que s'havia fet en el dibuix, per l'oposició en la zona, passats sis anys s'arriba a un consens que permet augmentar un 40% la seva superfície.

Dintre d'aquesta preocupació, hi ha també la del cap de Creus. En aquest moment està molt avançat el projecte de declaració de parc; fins i tot em comprometo davant de la cambra que en vuit o deu dies, en dues setmanes com a molt tard, es presentarà ja el projecte definitiu a tots els interessats. És un projecte força consensuat; pel mateix, em permet dir que molt ràpidament entenc que podrà ser sotmès al Consell de Protecció de la Natura, per passar posteriorment al Consell Consultiu i properament, el Govern, aprovar-lo.

I, en un altre àmbit, també en aquest moment s'està avançant força en una nova zona de protecció marítima, en aquest cas a les comarques del sud –com us deia–, que és el grapiassar, prop del Vendrell.

Vostè abans ha fet una menció: que les àrees de protecció majoritàriament estaven en la zona nord. No crec que ho hagi fet en un sentit de discriminació política, sinó, en tot cas, com una constància d'una realitat, que no és tampoc del tot exacta, perquè cal recordar, doncs, que hi ha altres espais que tenen figures de protecció, que no gestiona directament la Generalitat de Catalunya, però que estan situades en terrenys molt més meridionals, com pot ser el mateix Montseny o el massís del Garraf, etcètera. Però sí que en aquesta entrada voldria ressaltar aquest esperit de protecció del màxim possible del territori.

Abans vostè preguntava les dades –si no ho recordo malament–, als espais de protecció natural, les diferents fórmules: parc nacional, PNIN, etcètera, són al voltant d'un 6%, i, conjuntament amb els PEIN, doncs, això se'n va al voltant del 21, prop del 22%, de la superfície de Catalunya. Jo crec que en aquest moment Catalunya té una protecció, arreu del seu territori, força, força important. En això també li he de dir que no

és que li vulgui indicar en la meua contesta que ja n'hi ha prou. Jo crec que la tendència a augmentar la superfície protegida és positiva, que demostra la sensibilitat del país al respecte, i a la vegada pot promoure activitats de caire econòmicoturístic força interessants. I un bon exemple –i vostè ho ha citat abans, i jo li ho reitere– és l'exemple d'Aigüestortes, que si l'ampliació ha estat possible no solament ha estat possible perquè la gent del país ha vist que no els causava perjudici i que les limitacions no eren tantes com per privar les activitats tradicionals, sinó perquè a la vegada ha vist que era un magnífic agent econòmic de rehabilitació de la zona.

I, anant al tema concret de parcs, en aquest moment ja hi ha una figura de protecció a la zona, com vostè sap, que és que tota la zona està dintre d'un pla PEIN, però a més a més una part molt important d'aquesta zona, precisament aquests boscos d'alzinar que vostè mencionava, en aquest moment ja és paratge natural d'interès nacional, o sigui, de PNIN. A Catalunya, en aquest moment, dependent del Departament d'Agricultura, tenim: Parc Nacional d'Aigüestortes –com vostè sap–, el de Cadí - Moixeró, el Parc Natural d'Aiguamolls de l'Empordà, el Parc Natural del Delta de l'Ebre, el Parc Natural de Montserrat, i tenim dos espais singulars, que són el de l'Albera i el del monestir de Poblet, que tenen aquesta figura de paratge natural d'interès nacional, o sigui, el que se'n diu PNIN; hi ha una reserva natural al delta del Llobregat, després hi ha unes reserves de fauna i després hi ha els 149 espais de PEIN. En aquest moment, pel mateix, puc assegurar que la zona de Prades, quant a garantir la seva conservació, està perfectament coberta, tant en l'aspecte del PEIN com en l'altre aspecte ja més concret, la zona concreta del monestir i tota la part d'aquest bosc més emblemàtic, a través de la figura del PNIN, però tampoc descarto la possibilitat –i fins i tot, doncs, podem assumir un cert compromís d'iniciar estudis al respecte– de poder ampliar aquesta figura de protecció i anar cap a una tendència de parc natural. Fent un advertiment, a vostè i a tots els membres d'aquesta cambra: la creació d'un parc significa disposar d'uns recursos, en certa manera, abundants; la creació d'un parc, tot i que reconec que ben gestionat després genera amplis recursos per a la zona, en aquest moment continua essent força gravós per a l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

En aquest moment, la prioritat del Govern és finalitzar la declaració del parc natural del cap de Creus. Una vegada finalitzat aquest, i si hi hagués consens en la zona per a la creació d'aquesta nova figura, doncs, jo crec que el Govern podríem, o, en aquest cas concret, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca podria iniciar estudis preliminars per veure què significaria la implantació, cost que això tindria, repercussió que tindria sobre la zona, etcètera.

Vostè sap que la creació d'un parc, doncs, és força complexa, perquè abasta un seguit d'àmbits força amplis: alguns dels que ha citat vostè –evidentment, la conservació i la preservació tant de flora, fauna, com d'hàbitats i de vegetació–, però a la vegada també tota l'activitat de la zona, tant l'activitat agrícola, ramadera, com d'extracció de fusta dels boscos, com temes des de la micologia, etcètera, fins a tota la repercussió que

pot tenir respecte a altres sectors, com pot ser el sector turístic o del lleure.

De totes maneres, la voluntat –que quedi manifesta– és que si en la zona hi ha consens al respecte, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no tindriem cap inconvenient a iniciar estudis preliminars per veure d'arribar a bon fi en el temps. Però que quedi clar: la prioritat en aquest moment del Departament i del Govern és tancar la declaració de parc nacional del cap de Creus, que això en aquest moment –com li he dit– està en una fase molt avançada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. De fet, poca cosa hauré de replicar, entre altres coses perquè li haig de confessar que el compromís que el conseller ha manifestat aquí davant dels diputats i diputades d'aquesta cambra en el sentit de la possibilitat d'estudiar, un cop s'hagi aclarit el tema del cap de Creus, el parc natural de les muntanyes de Prades, almenys a aquest diputat i al seu grup parlamentari els satisfà totalment. I, per tant, en aquest sentit, també dir que, la redacció de la Moció, la podem parlar, i jo penso que a més a més la podem parlar amb la resta dels grups, perquè del que es tracta, doncs, és d'avançar en positiu en aquest tema que hem plantejat.

Segurament que la primera part de la meua intervenció ha estat una part molt més –com he dit abans– centrada en els temes més biològics; segurament que he oblidat la part més humana, que també estava preparada, però per no allargar-me més..., i jo penso que aquesta és una part, també, important. L'activitat econòmica que es desprèn, segurament, d'un parc natural és una activitat important, i també, evidentment, que d'entrada és una font de recursos, doncs, que s'hi ha d'anar invertint, però que a la llarga per a la mateixa zona pot ser un tema interessant. I aquí fem cap a un concepte que aquest diputat va repetint sovint en moltes de les seves intervencions, en molts dels seus temes, que és el tema del reequilibrament territorial. Demà, quan parlem de la Llei de cable, també parlaré de reequilibrament territorial, i segurament que als diputats que som de fora de Barcelona i amb una certa llunyania ens toca sovint plantejar aquest tema. El fet de parlar del parc natural de les muntanyes de Prades també és per nosaltres un element de reequilibrament territorial. Vostè ha parlat del cap de Creus; estem absolutament d'acord amb aquest parc natural, no cal ni dir-ho, però també és allò que dèiem abans del nord: torna a estar al nord, no? I, d'alguna manera, no estem plantejant ni discriminacions polítiques, ni molt menys, ni discriminacions geogràfiques ni discriminacions de cap mena, però sí que és cert que segurament, agafant l'argument al revés, cap a la part més meridional del país, indubtablement, li convé. Perquè, a més a més, resulta que

aquesta part del país moltes vegades es troba en contrast amb d'altres elements que no són, ni molt menys, elements naturals, sinó tot al contrari.

Per tant, senyor conseller, li agraeixo el to de la seva intervenció, en el sentit d'aquest compromís que ha agafat, i, per tant, en tot cas, el que sí que és evident és que hi ha un compromís, que a més a més hi ha d'haver consens a la zona i que, aquest consens, jo penso que l'hem de fer entre tots. I, en aquest sentit, també posar-me..., no només el diputat que parla, sinó el seu grup o el seu partit o els regidors de la zona que hi puguin haver, o els alcaldes, per parlar d'intentar que aquest consens sigui una realitat i posar-nos a la seva disposició perquè aquesta declaració de parc natural, un cop fets els estudis i atorgats els recursos, puguin ser una realitat al més immediata possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Un molt breu torn de rèplica, donat que la intervenció del senyor diputat ha estat, diguéssim, molt consensuadora amb les meves paraules. En tot cas, sí que posar en relleu que en aquest moment, sobre el PNIN de Poblet, doncs, ja s'hi estan destinant recursos, se n'està fent promoció tant escrita com a través de..., o sigui, cartells, tríptics, etcètera, i que ja és una tasca que en aquests moments s'està fent, perquè entenem que és bo per l'aspecte que vostè abans citava i que jo també he citat, que és d'atracció de persones que visitin la zona, que en aquest cas és molt important, donat que Poblet té un atractiu carismàtic per als catalans i per a molta altra gent, i això s'està portant a terme.

En tot cas, reiterar-me en les afirmacions que he fet en la meua anterior intervenció, i, quant a la proposta que parléssim conjuntament o redactéssim conjuntament la proposta de sortida d'aquesta interpellació, doncs, quedo a la seva disposició.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc, que iniciarem el torn de preguntes.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball, de la consellera de Justícia i dels consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible repercussió en els ingressos de la Generalitat, en la creació d'ocupació i en la progressivitat fiscal, de les mesures fiscals adoptades pel Govern de l'Estat

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre la possible repercussió en els ingressos de la Generalitat, en la creació d'ocupació i en la progressivitat fiscal, de les mesures fiscals adoptades pel Govern de l'Estat, presentada pel diputat senyor Rafael Ribó, president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat, per espai de dos minuts i mig.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, jo li agraeixo que, tornant d'Argentina i abans d'anar a Alemanya, al Quebec i a rebre el governador de Florida i el president de Xina, tingui una estona per a estar amb nosaltres, per contestar-nos com afectaran les mesures fiscals a Catalunya. Li recordo que entre elles hi ha la reducció d'un 95% de l'impost de successions i la uniformització de les plusvàlues al 20%.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Doncs, miri, pel que fa referència a la reducció de l'impost sobre successions i donacions, es calcula que la reducció dels ingressos de la Generalitat serà aproximadament d'uns 2.000 milions de pessetes; si ens volem curar en salut, per si de cas, diguem que són 2.500, però una xifra més o menys d'aquest tipus.

I pel que fa a la més baixa recaptació que es pugui tenir per participació en l'IRPF, li he de dir, amb tota sinceritat, que això es fa difícil de preveure; no tenim dades prou precises; el Govern central tampoc, però el que sí que li puc dir és que es considera que serà una quantitat, el que deixarem d'ingressar, molt poc important, modesta.

El president

Per reformular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, vostè recordarà la primera pregunta que li va fer el nostre Grup, a principis d'aquesta legislatura, sobre el deute de la Generalitat. Vostè no ho reconeixera, però ja ho diuen els analistes: les finances de la Generalitat estan a precari, podem parlar de deute a curt, deute a llarg, dels proveïdors a qui vostès no paguen..., i, si fos vostès, però som tots els que representem Catalunya que estem en aquests moments en discussió per aquest tema. Hi han dues vessants, ja li he dit, i vostè només vol entrar en una: la baixada dels ingressos; nosaltres la calculem bastant més amunt del que vostè diu. Xifres de vostès: segons el pressupost presentat, hi ha una diferència de 830 milions només entre el que pressupostaven i el que han recaptat, però, en canvi, pel que fa al del 96, podem parlar de més de 6.000 milions de pessetes –parlo de les seves xifres. Per tant, en un moment de finances a precari vostès accepten acordar quelcom que ha estat fruit d'una pressió de l'anomenada Fundació de l'Empresa Familiar, no de totes les empreses familiars ni del teixit productiu de Catalunya, sinó d'un *lobby* on hi han grans i poderosos sectors de l'economia; vostès ho acorden.

I al mateix temps, vostès acorden quelcom que no està escrit enlloc, i saben que l'experiència diu el contrari, no servirà per a crear ocupació; el que és pitjor, acorden trencar, des de temps de la UCD, la progressivitat fiscal: al petit estalviador se li manté un 20%, però el gran inversor s'estalviarà més de trenta punts del que hauria de pagar i, per tant, això serà cost fiscal. Això, en uns moments de discurs de dèficit i de rigor que vostès fan, demostra el preu que paguen, el color que tenen. Vostès, en aquest sentit i en aquestes polítiques, mostren el color de la dreta i, sobretot, mostren que, essent mals gestors, va per davant la dreta que l'absoluta situació precària que tenen com a mals gestors.

Per què no ho ordenem, senyor Pujol? Per què no acorden en aquesta cambra, no producte d'una negociació partidista, abordar temes tan importants com les finances de la Generalitat i com la progressivitat fiscal a Catalunya? Per què no anem de debò a un debat sobre el tema autonòmic, on –li ho torno a dir– podria haver-hi un ampli consens en aquesta cambra, no fruit d'intercanvis partidistes...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

...independentment que hi hagi un debat social, que és el que correspon en democràcia?

El president de la Generalitat

Jo crec que vostè té una visió molt rudimentària de la nostra societat, perquè, és clar, aquestes són unes disposicions que poden millorar unes determinades empreses importants, que, per altra banda, tant de bo en tinguem moltes, d'aquestes empreses, a Catalunya, però, per altra banda, naturalment, afavoreixen el senyor que ha de traspasar un pis dels pares als fills, o bé també afavoreixen el que té la merceria de la cantonada, o bé afavoreixen aquell autònom que té un camió i que l'ha d'heretar el seu fill quan ell es mor. O sigui, que el país no és així com vostè diu, no és tan rudimentari, tan senzill ni tan, diguem-ne..., simplement tan unilateral com vostè el pinta, no? O bé, per exemple, afavoreix el pagès que es mor, el pare que es mor, i els seus fills han d'heretar quatre feixes o una granja de conills..., tot això també queda afavorit.

Per altra banda, el perjudici és més petit del que deia abans encara, perquè, gràcies a uns acords que havíem tingut amb el Partit Socialista durant la legislatura anterior, s'havia aconseguit un benefici, que era que això es pagués d'una manera molt espaiada. Ara, simplement, no ho hauran de pagar, només hauran de pagar un 5%. Però el benefici immediat que en podríem treure, d'això, després de les mesures tretes pel Govern anterior, amb el nostre suport, ja era molt petit.

I després hi ha les hipoteques, i amb aquesta visió del país, que no és tan rudimentari com vostè diu, resulta que d'hipoteques de cinc milions de pessetes en tenen molts. No és allò dels poderosos contra els pobres... Escolti, hi ha moltíssima gent, moltíssima gent, que té una hipoteca de cinc milions de pessetes, i això ho beneficia, tota aquesta política, no? Hi ha dotze milions de persones a Espanya que directament o indirectament, diguem-ne, en poden treure un benefici, segons com es tractin els fons de pensió. Tot això no té res a veure amb l'Institut de l'Empresa Familiar, tot això no té res a veure amb la realitat del país, que, afortunadament, ho repeteixo, és bastant més complexa, viva i operativa del que vostè diu.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la resolució del Parlament de Catalunya en relació amb el traçat de l'autovia entre Cervera (Segarra) i Igualada (Anoia)

La segona pregunta és sobre la resolució del Parlament de Catalunya en relació amb el traçat de l'autovia entre Cervera –Segarra– i Igualada –Anoia–, presentada pel diputat senyor Benet Tugues, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el febrer del 93 el Parlament de Catalunya va aprovar una proposició no de llei, l'últim punt de la qual deia: «El Parlament insta el Consell Executiu que, en ordre a les seves competències en l'ordenació del territori i la general unanimitat expressada per institucions i sectors afectats per aquesta obra, tramiti al MOPT la necessitat de l'adopció del traçat anomenat desdoblament actual de la nacional II.»

Fa pocs dies, senyor Pujol, el flamant ministre de Foment va declarar, contràriament a l'opció d'aquest Parlament, que pensava fer l'autovia per la variant nord. Què en pensa vostè, de tot plegat?

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Em penso que el Govern de la Generalitat, durant l'anterior legislatura espanyola, ja va defensar l'opció que havia definit, que havia triat aquest Parlament. El que passa és que nosaltres, de vegades, per això, no ens acabem d'adonar que no perquè el Parlament de Catalunya voti una cosa allò resulta que després, a nivell d'Estat, es fa. És a dir, aquesta és una limitació que valdria la pena que un dia..., bé, si pot ser per a reduir-la tant com puguem, però que la tinguéssim en compte, no?

En aquest moment nosaltres estem en negociació amb el Ministeri, que, efectivament, té també ganes de tirar endavant el traçat nord, però una decisió definitiva, almenys a nosaltres, no se'ns ha comunicat; és més, nosaltres tenim en aquest sentit oberta una negociació a través de la qual seguim defensant el traçat nord que va aprovar aquest Parlament.

Una cosa vull afegir: aquest és un tema que ara al Govern de la Generalitat li corre molta pressa de resoldre. Això, ho reconec. I pot ser una feblesa negociadora, això, però ens corre pressa, perquè realment –tots vostès ho saben– no té sentit que hi hagi aquest coll d'ampolla que hi ha, i després, perquè la mateixa construcció de l'Eix Transversal requereix que al més aviat possible aquest tema es resolgui.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, decidir un traçat o altre en principi costa la mateixa feina i, per tant, és una qüestió de voluntat política. I els municipis afectats volen el desdoblament, els sindicats, els ecologistes volen el desdoblament, el Reial Automòbil Club de Catalunya vol el desdoblament, la gent del territori vol el desdoblament, i, lògicament, el Parlament de Catalunya també vol el desdoblament.

Però, fixi's, un senyor de les Espanyes, que fa quatre dies que està al Ministeri, que probablement sap on és

Cervera i on és Igualada, però segur que no coneix la Vall del Sió, decideix des d'allí com s'han de fer i per on han de passar les autovies d'aquí. I per tant, arribats a aquest punt, senyor Pujol, la qüestió ja no es redueix al fet de si l'autovia passa per aquí o passa per allà, sinó que és una qüestió de dignitat nacional, de fer respectar la voluntat dels nostres municipis, de fer respectar la voluntat dels nostres usuaris, dels usuaris catalans, de la gent del territori, de fer defensar i de defensar la dignitat d'aquest Parlament, de si el que diem aquí —com vostè deia— serveix d'alguna cosa o no serveix de res per a la gent que mana a Madrid.

Senyor Pujol, és hora, potser, de fer allò que deien vostès, de plantar cara, perquè o plantem cara ara o aviat no tindrem cara per plantar, perquè ens haurà caigut a tots de vergonya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor president, per una segona intervenció.

El president de la Generalitat

Jo, que sí que és on és la vall del Sió, i on és Sant Guim de Freixenet, i Sant Guim de la Plana, i tots els pobles que vostè vulgui, sí que li puc dir una cosa: la gent del territori està dividida. I aquest és el tema. La gent del territori està dividida. L'afirmació que vostè ha fet no és certa, i això ens ha complicat la vida al Govern i al Parlament.

Ara, de tota manera, nosaltres hem defensat la decisió del Parlament amb tota seguretat i la seguim defensant, i en una cosa té molta raó, i és que ha de quedar clar, que alguna vegada no ha quedat en el passat, que més enllà del que són competències formals tot allò que és ordenació del territori ha de passar per nosaltres, i de vegades no s'ha tingut prou en compte, i en aquest cas no s'ha tingut prou en compte; en això li dono la raó. No ve d'ara, ve del Govern anterior, el mal, en aquest sentit, i això sí que és una cosa... Bé, escolti, les coses són com són, saben? (*Remor de veus.*) Bé, almenys des del punt de vista... Allò altre, li ho repeteixo: el territori està dividit, absolutament dividit i molt dividit, precisament. Ara, en el que sí que hem d'estar tots d'acord és que aquesta és una competència que alguna vegada no s'ha tingut prou en compte i que hem de defensar a peu i a cavall.

Gràcies. I, perdó, si tinc mig minut...

El president

El té, el té...

El president de la Generalitat

No. El que sí que li vull dir és que això és un tema que nosaltres mirarem de resoldre molt rapidíssimament perquè no solament és un enrenou per a la gent que necessita aquesta carretera, sinó que, si no ho resollem molt de pressa, a la Generalitat li costarà 500 milions de pessetes, això, perquè, quan arribem amb l'Eix Transversal a la zona de Cervera tot el que hauria hagut de

fer el Govern central ho haurem de fer nosaltres, si no volem deixar, diguem, l'Eix Transversal a mig fer.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible repercussió en l'adequació de les despeses empresarials de la rebaixa de l'IVA en els preus dels peatges de les autopistes

La tercera pregunta, sobre la possible repercussió en l'adequació de les despeses empresarials de la rebaixa de l'IVA en els preus dels peatges de les autopistes, presentada per la diputada senyora Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari Popular.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable president, com vostè molt bé sap diferents cambres de comerç, com per exemple la de Tarragona, consells comarcals i fins i tot municipis estan duent a terme mocions per tal de poder aconseguir i de poder fer arribar en el si del Govern de la Generalitat que es redueixin els preus dels peatges. La societat en general a casa nostra, a Catalunya, també ens ho demanda.

Hi ha una cosa positiva, que ha estat l'acord a què Convergència i Unió ha arribat amb el Partit Popular per tal de rebaixar en nou punts l'IVA. I la meua pregunta, senyor president, és: com repercutirà o com pensa repercutir no solament l'IVA, sinó fins i tot els preus dels peatges en una adequació de les despeses empresarials en el nostre sector i, evidentment, a Catalunya?

Gràcies.

El president

Per a respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com vostè mateixa ha dit, el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió ja fa temps que demostren interès per mirar de rebaixar el preu de les autopistes, el peatge, i li diré dues coses. Una, aquest acord que ara s'ha d'aplicar, per cert —sigui dit de passada—, suposo que s'aplicarà. Però, miri, aquest acord que hi ha ben explícit respecte a la rebaixa de l'IVA que espero que s'apliqui, això s'introdueixi en el pressupost del 97..., i després hi ha aquest estudi que està fent el conseller Mas per veure si a través d'una reformulació global es pot aconseguir una certa rebaixa, o general o almenys aplicada a aquelles autopistes que són més cares.

Ara, de tota manera li vull fer notar que això té les seves dificultats, perquè això són unes concessions legals que hi han, amb uns drets adquirits, que si ara es pogués, suposant que es pogués simplement suprimir-les, ens obligaria a fer unes indemnitzacions tremendes a unes societats que amb ple dret tenen aquestes conces-

sions. Però de tota manera, dit això, el que li vull dir és que el conseller Mas segueix estudiant la manera de veure com a través d'un, diguem, d'un tornar a barrejar totes les fitxes –per dir-ho així– es pot aconseguir, no diré una gran rebaixa –segurament no es pot aconseguir–, però sí –diguem-ne– que hi hagin autopistes, que són les més cares, que es puguin rebaixar substancialment. De tota manera no li puc assegurar res, de moment, una cosa que està en estudi. Excepte allò de l'IVA, que, això sí, espero que el Partit Popular, doncs, introdueixi això en els pressupostos de l'any que ve.

El president

Per repreguntar té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor president, el que sí que és cert és que a partir del mes de març d'enguany les autopistes a casa nostra s'han augmentat un 3,8%; per tant, aquesta és una realitat, i com molt bé vostè ha dit, el que encara no és una realitat, però sí que és un acord, és aquesta rebaixa de l'IVA. Un IVA que serà per a tots els peatges, no solament de Catalunya, sinó també d'Espanya, evidentment. Per tant, a Catalunya continuarem estant amb un greuge comparatiu envers la resta, perquè a Catalunya tenim les autopistes més cares d'Espanya, fins i tot d'Europa.

Senyor president, el 45% de l'import de l'IVA a nivell nacional correspon a Catalunya; però el que sí que és cert és que les empreses de transport, de servei públic i els empresaris compten els costos mitjançant el cost del quilòmetre, i en aquests moments –vostè ho acaba de referenciar, que són cares–, en aquests moments el transport està entre un cost de 80 pessetes per quilòmetre, si vostè surt als Monjos –o a Sant Sadurní, millor dit–, 40 pessetes per quilòmetre als Monjos i 100 pessetes des de Gelida, sense carreteres alternatives, perquè si haguéssim d'anar de la Cristalleria Espanyola a Figueres estic segur que no sabríem com fer l'itinerari per salvar l'autopista.

El seu Govern intenta i fa tots els possibles per poder millorar els costos de productivitat i vol que repercuteixin en la millora de la competitivitat; però, senyor president, és evident que amb l'IVA no n'hi ha suficient, perquè l'IVA sí que bonifica les nostres butxaques, sí que bonifica l'economia domèstica, però no els costos empresarials. Per tant, vostè sap que és un impost en cascada, però que aquesta rebaixa, dintre, que ja li ho he dit abans, és important...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Montserrat i Culleré

...no és del tot important per als nostres costos empresarials. Jo voldria saber, senyor president, què és el que vostè bonament pot fer.

El president de la Generalitat

Bé, jo suposo que la majoria de les vegades els costos empresarials repercuteixen sobre el client. M'imagino que en el transport de passatgers o el transport de mercaderies..., vaja, m'imagino: sé que la gran majoria de les vegades, per no dir sempre, es repercuteix sobre el client. O sigui que en realitat aquí, si algú queda perjudicat, és o bé l'usuari normal o corrent, o bé el client dels empresaris, els que siguin.

Bé, per això s'ha de mirar de rebaixar. Vostè ha dit que és el 45% l'IVA total que es paga de les autopistes espanyoles, que es paga a Catalunya. Em permetrà una petita rectificació: és el 43, però és igual per al cas. Però jo torno a dir-li, primer, que això són concessions legals i aquest és un país, és un estat de dret aquest, aquest és un estat de dret. Vull dir, a vegades es voten moltes resolucions en alguns ajuntaments, o bé la societat civil pot decidir no sé què, però això no s'aguanta davant de cap tribunal, i per tant, això és una altra de les coses que hem de tenir en compte a l'hora de fer això. I només es pot mirar de fer, com ja s'ha fet alguna vegada –amb l'autopista del Maresme, per exemple, s'ha fet–, que és el que està estudiant el conseller Mas, a veure si, diguem-ne, posant-ho tot junt podem redistribuir una mica els costos, o abaixar-los tots a base de millorar determinats aspectes de les concessions que queden amb la societat. El que no podem fer, sense més ni més, és simplement suprimir aquestes concessions o rebaixar-ne molt considerablement els seus peatges, que estan, a més, fixats per llei, com han de ser aquests peatges; estan fixats per llei. Per tant, no ens ho podem saltar.

Té tota la raó a dir que nosaltres hem estat discriminats. Això, doncs, és la cançó de l'enfadós constant...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdó, sí...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius del traspàs de la Direcció General d'Atenció a la Infància a la Conselleria de Justícia

El president

La quarta i última pregunta és la formulada pel Grup Socialista sobre els motius del traspàs de la Direcció General d'Atenció a la Infància a la Conselleria de Justícia. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, la transferència de la Direcció General d'Atenció a la Infància al Departament de Justícia trenca la unitat de les polítiques socials. Nosaltres considerem que això és un error i compartim el criteri de

totes aquelles entitats que han opinat en sentit negatiu respecte a aquesta transferència.

Voldríem saber quin és el motiu que l'ha portat a reestructurar les competències del Departament de Benestar Social traspasant a Justícia aquesta competència concreta.

El president de la Generalitat

Vull dir —que no m'hi entendre— que les polítiques socials estan trencades. Si per política social s'entén ensenyament —que s'hi ha d'entendre—, s'hi entén sanitat —que s'hi ha d'entendre—, s'hi entén el que normalment posem dintre de benestar social o s'entén la infància i tantes altres coses, de fet, estaven trencades. Però en això no hi entraré.

Què ha passat? Doncs que aquest és un tema, el dels menors, que s'ha anat judicialitzant, doncs, més i més, i en aquests moments té un grau de judicialització molt alt, primer punt. Segon punt, el Departament de Justícia mentrestant, també, durant aquest temps, i sobretot darrerament amb les transferències que es van fer gràcies a l'acord que vam fer amb el Partit Socialista —permeti'm aquesta compensació, ara— doncs, escolti'm, ara resulta que té realment molt més poder, molta més incidència i, per tant, un contacte molt més directe —un contacte molt més directe— amb la gent que ha de resoldre i que s'ha d'ocupar dels temes relacionats amb la protecció de menors. Després, aquesta és una direcció general que s'encarrega no solament de..., és a dir, té moltes funcions tutelars —no?—: l'acolliment de menors, els tractaments de tot el que fa que..., en fi, la predelinquència, per exemple; casos d'adopció, etcètera. Per tots aquests motius va semblar oportú fer aquest traspàs, concretament, a la Conselleria de Justícia.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Miri, nosaltres pensem que aquesta manera d'entendre la política d'atenció a la infància és una manera d'entendre-la molt restrictiva i que no és correspon amb la forma que nosaltres tenim de veure la política d'atenció a la infància. En realitat, judicialitzar i convertir en política de menors el que és una política d'atenció a la infància és molt negatiu i trenca un sentit que nosaltres dèiem a la presència d'aquesta Direcció General en el Departament de Benestar Social.

De tota manera, nosaltres tenim la impressió que el Departament de Benestar Social des de la seva existència s'ha dedicat a fer el que li toca i el que no li toca. Vostè li ha dit al senyor Comas que pensi en la reestructuració del Departament més que a traspasar una política mal entesa de menors cap a Justícia. Potser li podria suggerir al senyor Comas que es dediqués a transferir les oficines de Benestar Social als ajuntaments, a transformar la Direcció General d'Acció Cívica en una direcció general d'Educació Cívica, a suprimir la revista *Gent gran i Catalunya, barri a barri*, a suprimir els programes d'adoctrinament, a transferir

Adigsa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i dedicar-se a fer allò que podríem dir-ne el nucli essencial d'un departament de Benestar Social ben entès.

El president de la Generalitat

Bé, com suposava, vostè volia parlar de Benestar Social i no de la infància, però jo li contestaré sobre la infància, entre altres coses perquè no penso dir al senyor Comas tot això que m'ha dit que li digués. Però, bé, escolti, que hi ha una creixent judicialització és un fet, això és un fet; ni vostè ni jo no hi podem fer res; és un fet.

Segona, aquesta Direcció General, abans a Benestar Social i ara a Justícia, s'ocupa d'una sèrie de coses que donen aquesta visió de conjunt que vostè reclama; és a dir tot el que fa referència... Abans ho he dit, ho repetiré: la suspensió de la potestat dels pares, l'acolliment, el tractament quan hi han riscos de nois que estan en risc de delinqüència, tots els problemes d'adopció, etcètera, totes aquestes coses..., qüestions relacionades amb l'ensenyament; totes aquestes coses donen una visió de conjunt del tractament que haurem de donar a aquesta qüestió.

Voldria dir una cosa, vostè no ha dit però, lògicament, si la pregunta hagués estat realment molt més orientada cap a tractar l'atenció a la infància, hi hauria pogut haver una crítica, i és dir: «Home, escolteu, a base de ficar-ho a Justícia es pot córrer el risc d'establir com una mena de confusió del que és el problema general de la infància amb el problema de la infància delinqüent.» I aquesta és una crítica que alguns han fet i que entenc que es faci, però precisament perquè som conscients d'això hi ha per part de la consellera i per part de mi mateix una voluntat molt clara de deixar ben separats el que és la predelinquència i el que és simplement l'atenció als menors.

Ara, atenció, el que passa és que a vegades aquests dos camps s'interfereixen, i per tant, aleshores, una intervenció conjunta, necessàriament, si es vol fer un servei a l'infant, doncs, s'ha de fer.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Acabades les preguntes al president, continuem amb les preguntes al Consell Executiu.

Preguntes acumulades relatives a la gestió de residus a l'empresa Erkimia

La primera d'aquestes sobre els motius pels quals l'empresa Erkimia no ha gestionat correctament els residus que genera, presentada pel diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Jordi Portabella. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Acumularia la següent pregunta, també. Per tant, formularé les dues preguntes.

El president

Li donaré el doble de minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. En primer lloc i abans de passar a la formulació de les dues preguntes orals, voldria felicitar al nou conseller de Medi Ambient pel nomenament del seu càrrec, i tot seguit, doncs, començar amb aquestes preguntes, que certament no són senzilles de respondre, perquè l'empresa Erkimia podem dir que és una empresa que contaminava per terra, mar i aire, o concretament per terra, riu i aire, en aquest cas, i que infringeix totes les lleis de protecció ambiental que hauria d'aplicar en la seva indústria.

Nosaltres ens hem quedat bastant corpesos en veure les respostes que se'ns han donat a les preguntes, una dotzena llarga de preguntes que hem fet, al Departament. I el fet és que hem vist que, a nivell de terra, dintre d'Erkimia hi han 8.900 bidons de residus, gairebé tots ells residus especials, és a dir, que com a molt es poden acumular durant sis mesos, i 2.700 tones de residus —que es diu ràpid—, 2.700 tones de residus, gairebé tots amb compostos clorats i de mercuri. La pregunta, a partir d'aquí, és evident. És a dir, com s'ha pogut arribar en aquesta situació? Com ha estat que la Junta de Residus ha permès que s'hagi arribat en aquest punt? Quin és el control de la gestió que fa la Junta de Residus? Com és que l'empresa Erkimia no ha gestionat correctament els seus residus?

El conseller de Medi Ambient (Sr. Pere Macià i Arau)

Sí. Bé, el senyor diputat, que evidentment té més veterania com a diputat que jo com a conseller, formula la pregunta utilitzant dos temps verbals, no? Primer parla que «no ha gestionat» i després parla que «genera». Evidentment, suposo que al darrere d'aquesta utilització de dos temps verbals hi ha una circumstància que ell coneix perfectament a partir de les respostes per escrit que va formular el meu antecessor, en dues circumstàncies: d'una banda, en la gestió ordinària dels residus que en aquests moments s'estan generant a l'empresa, i d'altra banda, l'actuació feta arran del descobriment, l'any 93, de tots uns residus emmagatzemats que han generat un procediment judicial i, d'altra banda, han generat també una actuació de la Junta de Residus. D'aquesta actuació de la Junta de Residus, jo puc donar-li'n més detalls, però bàsicament en aquests moments contempla l'aplicació d'un programa en el qual s'ha donat un termini a l'empresa per a poder tractar successivament tots aquests residus.

El president

Senyor diputat, té la paraula per repreguntar.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, el termini que se li ha donat, de cinc anys, perquè fa un any que ja s'està duent a terme..., i aleshores, el que voldriem saber és què ha passat amb aquests 8.900 bidons de residus i aquestes 2.700 tones de residus, perquè no sabem si s'han reduït o s'han incrementat. I no

ho sabem perquè, fruit de les preguntes que va entrar aquest mateix diputat, hem tingut coneixement que existeix una incineradora pròpia, a dintre Erkimia, i un abocador propi, que no surten en cap memòria d'activitats de la Junta de Residus, en el capítol d'instal·lacions i tractament i rebuig de residus, és a dir que és, podríem dir, una novetat.

I les preguntes aquí llavors també es deriven ràpidament: quins controls fa la Junta de Residus sobre aquesta incineradora? —una incineradora de clorats, senyor conseller—, quins filtres té aquesta incineradora?, en aquesta incineradora, quins controls s'estan duent a terme?, a quines temperatures crema?, per exemple.

El mateix podríem plantejar per a la planta depuradora. Actualment, Erkimia té onze punts d'abocadors sobre l'Ebre i, segons respostes, a preguntes del nostre Grup, del mateix Departament, està contaminant el riu Ebre, tant amb material en suspensió com amb conductivitats.

Senyor conseller, què passa amb l'abocador? Vam fer una pregunta que, francament, considerem, la resposta de la qual van fer vostès, doncs, que és un mal acudit que ataca el sentit comú i que, fins i tot, no ens afecta la dignitat parlamentària, en la qual li vam demanar: «De quins resultats disposa la Junta de Residus de les anàlisis realitzades sobre els lixiviats de l'abocador?», i vostès van contestar que aquest abocador té una base de lixiviats que està generalment seca, atesa la pluviometria de la zona i el tipus de residus que s'hi aboquen. Evidentment, això, senyor conseller, és inacceptable, perquè això és contestar que no saben ni han controlat mai aquest abocador i que, per tant, tots els lixiviats que deriven d'aquesta empresa, els desconeixen, tant en la seva composició com en la seva quantitat. A nivell atmosfèric, senyor conseller, s'incompleix el Decret 833/75, sobre els límits d'emissions de partícules sòlides, que, com a molt, ha de ser de 150 mil·ligrams / metre cúbic, i que arriben a 270. També s'incompleix l'edicta de 1990 sobre les parts per milió dels òxids de nitrogen, que més que es dupliquen.

Totes aquestes dades que vostès han donat en respostes a preguntes formulades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com és possible que les donin i no actuïn? Com és possible que hagin tardat cinc anys a fer un programa que han activat l'any passat i que encara estiguem en aquestes condicions? Com és possible que, segons vostès mateixos, hagin fet vint-i-cinc visites a l'empresa Erkimia i que hi hagin, com he dit ja abans, 2.700 tones de residus? Nosaltres pensem, sincerament, que vostès no estan entrant en tot el que és l'aspecte legislatiu i l'aspecte productiu de l'empresa Erkimia. Estan deixant fer a un cost molt elevat: el de contaminar, tant via atmosfèrica, com via aquàtica...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

...com via de sòl.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Sí, senyor diputat, potser aclarir-li que, pel que fa, en aquests moments, als residus sòlids generats..., perquè vostè ha fet referència a un altre tipus de residus, tant els que s'aboquen a través del líquid i, per tant, corresponen a la Junta de Sanejament, i també ha parlat de les emissions, que el seu control correspon a la Direcció General de Qualitat Ambiental, que estic en disposició de contestar-li el que vostè requereixi. Però, pel que fa al tractament dels residus sòlids, que és el motiu de la seva pregunta, puc dir-li que en aquests moments hi ha una instal·lació pròpia que tracta les barreges de fraccions d'hidrocarburs clorats, de cadena curta; un abocador propi autoritzat per les barreges de sals carbonades i càlciques; una instal·lació autoritzada d'emmagatzematge per als residus banals; que els olis usats es porten a Cator per al seu reciclatge, i que hi ha una incineració externa per als compostos sòlids halogenats. Tot això pel que fa al que s'està fent en aquests moments.

Pel que fa al volum a què vostè fa referència..., en el qual jo li he de manifestar una dissonància: vostè em parla de 2.700 tones de residus de piralè; jo crec —i, evidentment, no em voldria equivocar— que no són 2.700, sinó 279. Però és igual. En qualsevol cas, tots aquests residus..., s'ha formulat, a partir de l'obertura d'un expedient sancionador, que ha estat recorregut i, per tant, està en via judicial, i del qual, en aquests moments, nosaltres ja hem autoritzat el pla per procedir de mica en mica a tractar tot aquest material.

Per tant, jo em penso que, des del punt de vista del que en aquest moment es genera, des del punt de vista —repeteix— de residus sòlids, que és el que vostè avui planteja, hi ha una via per al tractament normalitzat i, d'altra banda, hi ha també una via per a la regularització de les quantitats que s'havien acumulat, efectivament, hem de creure, abans de l'any 93.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta...

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president. Demano la paraula... És que s'ha produït una confusió que voldria aclarir.

El president

Se li ha esgotat el temps, però...

El Sr. Portabella i Calvete

És mig minut només.

El president

Sigui ràpid.

El Sr. Portabella i Calvete

No, és que és una confusió que s'ha produït perquè jo he dit que s'havien generat 2.700 tones de residus, i la confusió s'ha produït perquè el conseller m'ha dit que s'havien generat 279 tones de residus de piralè. Les dues coses són correctes, però jo no he citat les tones de piralè, que són els PCB, al que ell ha fet referència, sinó el conjunt dels residus.

El president

Queda aclarit. Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la malura que afecta determinades espècies arbòries de la comarca d'Osona

La següent pregunta és sobre la malura que afecta determinades espècies arbòries de la comarca d'Osona, presentada pel diputat de Convergència i Unió. El senyor Enric Castellnou té la paraula per formular la pregunta.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, certament, hi ha una malura en els arbres de la meua comarca, potser també en altres comarques, i aquesta haurà coincidit amb una notícia que vaig llegir a la premsa deu fer uns quinze dies, segons la qual —llegiré un trosset d'aquesta notícia— «els pins d'Àustria estan amenaçats per dos tipus de fongs que podrien provocar la desaparició d'aquestes espècies vegetals en només sis o set anys, segons un estudi de l'Administració forestal de la Baixa Àustria. L'estat de conservació dels boscos de pins ha empitjorat de forma especialment greu durant els últims cinc anys», etcètera, etcètera. Bé, també es dona el cas —com ja sabem— que fa uns quants anys, no només a Catalunya, sinó a Europa en general, hi ha una altra malaltia dels oms, que també fa que aquests arbres, lamentablement, o alguns exemplars d'aquesta espècie, vagin morint, es vagin assecant. I darrerament els pagesos, sobretot els agricultors de la meua comarca, m'han fet notar que altres espècies arbòries, com poden ser acàcies, com són plàtans, com són roures, també pateixen una malura que no sabem, ni ells ni jo —encara menys— per què és produïda; potser —diuen— és que ha plogut massa el mes de maig, i ha coincidit aquesta pluja amb una temperatura, diguem, mitjana...

En fi, en definitiva, la pregunta, senyor conseller, és, si vostè ho sap i ho sap el seu Departament, a què és deguda la malura que des de fa un temps afecta diverses espècies arbòries —roures, plàtans, acàcies— a la comarca d'Osona, i també si aquesta malura, lamentablement, es dona en altres comarques.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, senyor president, senyores i senyors diputats. Passo a contestar la seva pregunta. De fet, les malures que afecten la comarca d'Osona són genèriques a tot Catalunya. Bàsicament tenen, dos orígens. El primer origen és l'extraordinària sequera de l'any 94, provinent també d'un dèficit hídric de l'any 93, que ha provocat la mort o bé el debilitament de molts arbres, i que, a pesar que les pluges d'aquests darrers dos anys, sobretot aquest últim any, han ajudat a solucionar-ho molt, els arbres que van quedar molt afeblits, i alguns morts, doncs, han quedat afectats. Això afecta d'una manera molt especial el pi, i després, doncs, ho intentaré explicar.

Les altres malalties que tenen els arbres..., bàsicament, hi ha dos tipus de malalties provocades per l'excés d'humitat d'aquest any, malalties de caràcter fúngic. O sigui, en el cas dels plàtans, que vostè ha citat, hi ha un fong, que és el díscula, que afecta molt la brotada i les fulles, però que en canvi no té cap perill per a l'arbre. En el moment que el cicle vegetatiu sigui més sec, l'arbre es refà i no té, tot i el mal aspecte que pugui tenir, cap mena de conseqüències, diguem-ne, per a la vida de l'arbre.

Quant als roures, estan afectats d'una malaltia que en aquest moment, bé, aquest any, ha afectat molts cultius, especialment els cultius cerealistes, que és l'oïdi, o el que és més conegut pels pagesos com la cendrosa; aquesta malaltia que afecta, doncs, bàsicament els conreus herbacis, també afecta en el cas dels roures. Val el mateix que per a l'afirmació d'abans: no és excessivament greu, no és necessari cap tractament; l'arbre, en el moment que canvia el sistema de..., diguem-ne, la humitat, doncs, es recupera fàcilment.

En el tema que he dit dels pins, nosaltres hem tingut un problema: que hi ha hagut molta mort de pins, i aquesta mort de pins ha afavorit la proliferació d'insectes perforadors, bàsicament de la família escolítids, bàsicament dues famílies: el *Tomicus piniperda* i l'*Ips sex-dentatus*, i això ha afectat molt els pins, però els pins que ja estaven malalts; els pins sans, no els afecta. En cap cas nosaltres hem detectat absolutament res més; o sigui, no hi ha cap malaltia ni cap virosi fora del normal. O sigui, tenim l'estat vegetatiu de les plantes, dels pins en aquest cas, o les pinedes, en perfecte estat, excepte aquest atac d'aquests perforadors. Amb això he dir que nosaltres hem fet una campanya molt forta per aconseguir que es tragués la fusta cremada, precisament per evitar la proliferació d'aquest...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. El senyor diputat pot repreguntar, però ha de saber que el senyor conseller no li podrà contestar, perquè ha esgotat el temps.

El Sr. Castellnou i Alberch

Moltes gràcies, senyor president. No pensava repreguntar, gràcies.

El president

Gràcies.

Preguntes acumulades relatives als plans de prevenció d'incendis previstos per a dos trams de l'Eix Transversal

La següent pregunta també correspon al diputat senyor Enric Castellnou: pregunta sobre els plans de prevenció d'incendis previstos per al tram de l'Eix Transversal entre Vic i Vilobí d'Onyar, comarca d'Osona i comarca de la Selva. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president, senyor conseller. Si em permet, senyor president, també faria aquí l'acumulació d'una pregunta amb la següent.

El president

La següent pregunta... D'acord.

El Sr. Castellnou i Alberch

I, ja que m'ho autoritza, voldria fer notar dos petits errors. Un és imputable a mi; fa referència a aquesta pregunta que vostè ha anunciat, perquè allà on diu «Vilobí d'Onyar» hauria de dir realment «Riudellots de la Selva», perquè és allà on comença l'Eix Transversal..., el primer tram, que acaba a Vic.

El president

D'acord. Prenem nota de la correcció geogràfica.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, gràcies, senyor president. I, pel que fa a la segona pregunta, hi ha un altre error, que aquest no és imputable a mi, i és que ha sortit anunciat com a «plans de prevenció» el que jo demanava com a «mesures» pel cas que hi hagués incendi. Crec que el senyor conseller n'està al corrent, i també li pregaria que igualment em respongués aquesta pregunta.

El president

Molt bé.

El Sr. Castellnou i Alberch

Per tant, ara sí que formularé les preguntes molt breument, per indicar que, és clar, hi ha un principi conegut, bastant conegut, segons el qual en aquells indrets on més gent acudeix, més perill o més risc hi ha que s'hi calí foc, i és clar, l'Eix Transversal passa per uns indrets realment molt bonics, de paisatge, molt rics de forests, bastant desconeguts, molt poc visitats fins

aquest moment, i com que l'Eix Transversal aquest estiu ja funcionarà en tot el seu recorregut, en aquests trams que acabo de citar, fa témer a la gent de la comarca d'Osona, i segurament també a la gent de les comarques veïnes, que hi pot haver una molt més gran acumulació de gent; per tant, molt més risc de foc.

I, en conseqüència, les preguntes que formulem al senyor conseller són, d'una banda, quines són les previsions pel cas que es produeixin incendis i, per altra banda, quins són els plans de previsió per tal que no se'n produeixin.

Gràcies, senyor president; senyor conseller.

El president

Per contestar la pregunta, les dues preguntes, té la paraula el senyor conseller Marimon, per un espai de cinc minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Procuraré ser més curt que abans.

Bé, contestant una mica les dues preguntes alhora, en el tema de prevenció, a part de la política genèrica que es fa, s'han fet algunes coses especials. Primer, s'ha instal·lat un nou punt de guaita a la zona de Salt, al municipi de Tavèrnoles, i s'ha fet conjuntament amb les agrupacions de defensa forestal d'Osona, s'ha signat un conveni entre la Direcció General de Medi Natural i elles per a la redacció del Pla de prevenció de la comarca, el qual inclou també totes les mesures que es dediquen a l'Eix Transversal.

A part d'això, en la construcció de l'Eix, s'han previst i s'estan fent un seguit de basses d'aigua realitzades..., s'han fet un seguit de basses d'aigua que abastin el subministrament molt a prop. A la vegada, també entenem que el mateix Eix pot facilitar la tasca tant de prevenció com d'extinció, atès que, primer, fa de tallafocs i, a la vegada, facilita la comunicació.

Per part del Cos de Bombers, a part dels parcs tradicionals de Vic i de Santa Coloma, que afecten aquesta zona i que en aquest moment hi tenen un accés molt més fàcil, s'ha fet el parc d'estiu del Montseny i el parc d'estiu de Joanet, a l'àrea de Girona, i també a Arbúcies i a Sant Hilari. Vol dir que hi haurà alguns parcs d'estiu que conjuntament amb els dos parcs de la direcció general, hi ha cinc parcs de bombers que afecten aquesta zona, amb la qual cosa l'actuació pot ser molt ràpida.

Abans li deia que s'ha signat un conveni per a tasques de prevenció. A la vegada també he de dir-li que les agrupacions de defensa forestal d'Osona, conjuntament amb els bombers, han fet simulacres d'actuació sobre aquest Eix Transversal. Per tant, crec que les mesures que s'han pres tant en prevenció com en extinció d'incendis són força positives i, com veurà, s'ha tingut molt en compte aquest nou Eix i la problemàtica que pot comportar, però també, a la vegada, la sortida que ell mateix dona per la seva condició —com li he dit abans— de tallafoc i de facilitat d'accés a determinades zones.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, em sembla que és interessant el que acaba de dir, però jo volia fer notar també si els seus serveis han previst la utilització que pot donar la proximitat dels pantans de Sau i Susqueda i la possibilitat de construir-hi vies fàcils d'accés, tenint en compte que és a poca distància de l'Eix Transversal, almenys en alguns trams, i que potser podria ajudar en cas d'un lamentable incendi.

Gràcies, senyor president; senyor conseller.

El president

Té la paraula, per contestar la repregunta, el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Bé, en aquest moment no tinc la contesta, no sé puntualment si estan previstes noves vies. Ara, sí que li garanteixo que el subministrament d'aigua a través de les basses és el correcte i el que sí que és molt clar és que en el cas de l'actuació d'hidroavions aquests dos pantans compleixen perfectament aquesta finalitat. Vull dir que no sé si és tan necessari poder accedir ràpid a l'aigua del pantà quan està prevista la dotació d'aigua necessària per carregar els helicòpters i els bombers a la mateixa zona i, en tot cas, sí que aquests dos pantans garanteixen el subministrament amb els Canadair o amb els hidroavions.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment dels compromisos pressupostaris adquirits per l'Administració de la Generalitat amb l'Ajuntament de Badia del Vallès (Vallès Occidental), tal com ho estableix la Llei de creació d'aquest municipi

Pregunta número 10, sobre el compliment dels compromisos pressupostaris adquirits per l'Administració de la Generalitat amb l'Ajuntament de Badia (Vallès Occidental), tal com ho estableix la creació d'aquest municipi. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Manuel Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. La pregunta fa referència a la Llei 1/94, del 22 de febrer, per la qual s'estableix la creació del nou municipi de Badia del Vallès i, per tant, la seva segregació dels termes municipals de Barberà i Cerdanyola. Cal dir que en l'apartat primer de les seves disposicions transitòries s'especifica el compliment per l'Administració de la Generalitat d'assumir l'abonament del romanent de tresoreria que va resultar de la

liquidació dels pressupostos de la Mancomunitat Intermunicipal Barberà i Cerdanyola. Alhora, en l'apartat tercer de les mateixes disposicions, també s'especifica el compliment d'assumir, per part de la mateixa Administració, el finançament dels serveis obligatoris que l'Ajuntament de Badia del Vallès té l'obligació de donar a partir de l'entrada en vigor de l'esmentada Llei.

Senyor conseller, sabem de la visita que vostè i la delegada territorial del Govern han fet aquests darrers dies al municipi de Badia del Vallès. Cal agrair-li, sincerament, aquest gest, gest que interpretem de bona voluntat, disposició i interès per part seva, però, amb tot, ens agradaria saber a quin nivell estan les negociacions amb l'Ajuntament de Badia del Vallès, i quin és el grau del compliment dels compromisos adquirits per la nostra Administració autonòmica amb aquest Ajuntament vallesà, d'altra banda aprovats per l'lei d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller de Governació, senyor Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostè diu molt bé, en la Llei de creació del municipi de Badia, la Generalitat de Catalunya es comprometia a l'assumpció del romanent de tresoreria, romanent de tresoreria que estava condicionat prèviament que la Sindicatura fiscalitzés els comptes de la Mancomunitat; tenim la liquidació del 92, tot i que no està encara aprovada definitivament, i una part del romanent, que eren 782 milions de pessetes provisionals.

La Generalitat, d'acord amb aquesta quantificació també provisional, ha abonat al municipi de Badia 200 milions i ha amortitzat dues operacions de tresoreria per valor de 135 milions; hi insisteixo: tot això a compte del romanent de tresoreria.

Pel que fa al finançament dels serveis no obligatoris, cal determinar quins són els serveis no obligatoris existents i calcular la seva quantificació d'acord amb el cost real, resultat de la liquidació de la Mancomunitat de l'any 92. Pel que fa a la quantificació dels costos de serveis, l'estudi es troba molt avançat i els resultats han de permetre —una vegada elevat a la Comissió de seguiment— determinar quins són els costos definitius. Tot i així, també nosaltres hem transferit ja una bestreta a compte del finançament dels serveis no obligatoris per un import total de 354 milions de pessetes més; és a dir, estem sobre uns 700 milions.

Com vostè diu molt bé, jo fa pocs dies vaig estar en el municipi de Badia i allà vaig tenir una reunió de treball i vaig visitar el municipi, i entre altres coses, un dels aspectes que ens preocupava més, a part de veure si podíem quantificar definitivament els números exactes d'aquest deute, era, doncs, que tinguéssim en disposi-

ció un estudi de viabilitat econòmica; és a dir, una cosa és què passa fins d'aquí a deu anys i una altra cosa és què ens passa l'any 10+1, i en aquest aspecte, dir que el municipi se'ns havia compromès a finals del mes de setembre a poder disposar d'aquest estudi, que ens permetés planificar amb ganes de tenir aquesta voluntat política, que el municipi de Badia realment sigui un municipi amb viabilitat i futur.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Sí, per donar les gràcies al senyor conseller, perquè no fa una altra cosa que reafirmar el seu interès per la viabilitat del futur d'aquest municipi. Malgrat això, nosaltres, senyor conseller, creiem que els municipis estan treballant —i els seus ajuntaments— per la transformació d'aquest país. I pel que fa a l'Ajuntament de Badia del Vallès, el Grup Parlamentari Socialista creu que és de vital importància salvaguardar la seva autonomia municipal i considerem que l'aportació del finançament del Govern de la Generalitat és imprescindible per al manteniment dels serveis i per a la mateixa existència del municipi.

Cal esperar que la resposta que vostè avui ha donat al Parlament, que em consta personalment que també ho va fer al seu alcalde i al seu Ajuntament, en el futur tingui una resposta positiva per al bé dels ciutadans i les ciutadanes de Badia del Vallès.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller... No? *(Pausa.)*

— **Pregunta al Consell Executiu sobre la possible adscripció de la Junta d'Aigües al Departament de Medi Ambient**

Doncs passem a la pregunta número 11: pregunta sobre la possible adscripció de la Junta d'Aigües al Departament de Medi Ambient, presentada pel diputat senyor Manuel Nadal. Té la paraula el senyor diputat per un temps límit de dos minuts i mig.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor conseller, pensen adscriure la Junta d'Aigües al Departament de Medi Ambient?

El conseller de la Presidència

Tot i que hi ha unes certes tendències actuals a unificar la gestió de les aigües d'abastament públic i la gestió d'aigües residuals, el Govern de la Generalitat aposta per mantenir la Junta d'Aigües en l'àmbit del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor conseller. Jo penso que perden una magnífica ocasió per fer una política d'aigües, que jo entenc que seria millor: a través de la unificació del cicle de l'aigua. Tal com deia, hi ha una tendència, una tendència que els científics, els tècnics, els estudiosos del tema defensen..., jo crec que això seria positiu. Per altra banda, també seria molt important que, amb la unificació del cicle de l'aigua, s'incorporessin els resultats del Pla de sanejament, les aigües depurades al conjunt del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya.

Per altra banda, això ajudaria a millorar les relacions amb l'Administració central, que ara ha unificat aquestes competències del cicle de l'aigua al Ministeri de Medi Ambient i ens sembla, a més, que d'alguna manera també ajudaria a dotar de contingut el Departament de Medi Ambient, que és un departament, nosaltres pensem, en aquests moments una mica infradotat –pressupostàriament, segur, i en competències, també.

La política forestal, la política d'espais naturals, la política de l'aigua en aquests moments a Espanya està a nivell del Ministeri de Medi Ambient. Això no ho té el Departament de Medi Ambient. Nosaltres entenem que amb la poca política pressupostària que té i amb les poques competències no és un departament de Medi Ambient, sinó que és un departament de *mig ambient*. (Se senten veus de: «Molt bé!».)

El president

Senyor conseller, per contestar la repregunta, té la paraula.

El conseller de la Presidència

És una opinió molt personal seva, però el que sí que és evident és que hi ha una possible tendència a intentar unificar la gestió d'aigües, però també és veritat que la política hidràulica també pot tenir un plantejament d'equilibri territorial molt important i, a més, les obres que s'han de fer normalment són importantíssimes i en molts casos requereixen l'esforç, precisament, del Departament de PTOP.

Per tant, nosaltres continuem opinant que, realment, on està és on ha d'estar i aquesta és la política que farem. Això no vol dir que estigui en dos departaments i que hi hagi dos departaments amb competències sobre aquest tema vulgui dir que les polítiques no siguin unificades; això no és així. Jo crec que es poden fer unes polítiques unificades estant en dos departaments diferents.

Jo li posaré un exemple. Fins fa poc, realment, vostè sap que dintre del Ministeri d'Obres Públiques i Medi Ambient hi havia també la competència de tot el tema d'aigües i funcionava dintre de dues secretaries generals, que actuaven d'esquena l'una de l'altra, és a dir que les polítiques unitàries es poden tenir dintre de dos departaments o pot estar tot en un sol departament i

que es facin unes polítiques de competitivitat i que no funcioni.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a les despeses de funcionament dels centres docents

Pregunta número 12, sobre l'evolució de les despeses de funcionament dels centres docents, formulada pel Grup Socialista. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Primer que res, em sembla que toca felicitar el nou conseller d'Ensenyament i desitjar-li sort en aquesta etapa difícil.

Bé, les nostres preguntes..., senyor president, si em permet, voldria acumular les preguntes 12 i 13.

El president

D'acord.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies. Les nostres preguntes es volen fer ressò d'una preocupació existent en els equips de direcció, especialment dels centres públics de secundària, pel que fa a la disponibilitat del que es consideren despeses de funcionament. I la reflexió ve a tomb d'una qüestió que, per nosaltres, és de vital importància. El nostre Grup –i tants d'altres d'aquesta cambra– estem entestats en la defensa de la qualitat de l'ensenyament. Certament, el marc normatiu, la LOGSE, la LODE, tantes altres iniciatives, afavoreixen aquesta qualitat de l'ensenyament; també la ratio professor/estudiant n'és un altre exemple o les iniciatives en educació compensatòria. Però això no ens ha de fer oblidar que existeix una base material per al desenvolupament de l'activitat educativa i que els centres educatius, a més a més de respondre a una sèrie de necessitats de subministrament bàsic, han de poder fer també activitats de cohesió dels seus seminaris i de la comunitat educativa en general.

Des d'aquest punt de vista, ens preocupa que aquestes despeses de funcionament en els darrers anys hagin crescut per sota de la inflació, i ens preocupa també el que sabem que són els criteris de càlcul d'aquesta subvenció de despeses de funcionament, en la mesura que té en compte criteris segurament objectivables, però que potser seria qüestió de revisar, entre altres coses perquè porten uns quants anys en funcionament: em refereixo a superfície, volum a calefactar, neteja, factor climàtic o nombre d'alumnes. I ens preocupa que aquestes despeses de funcionament s'hagin reduït quan, per altra banda, el seu Departament, en els darrers exercicis –i, pel que sembla, en el disseny de pressupostos continuarà una mica aquesta mateixa lògica–, prioritza, potser encara no del tot, despeses d'inversió, segurament en detriment de funcionament, però manté també una política molt generosa en concerts o con-

solida unes despeses de capítol 1 respecte a plantilles que, segurament, potser són una mica difícils d'assumir.

Bé, aleshores el que ens preocupa fonamentalment, fent-nos ressò d'aquesta qüestió que s'ha suscitat diverses vegades en les reunions de directors de centres de secundària, és que les despeses de funcionament estan per sota de les necessitats previstes, que tot sovint difícilment arriben a cobrir les partides de neteja i de subministraments bàsics, com són aigua, electricitat o calefacció; que aquesta situació ha comportat l'aprovació de pressupostos amb dèficits consolidats; que els pares, les associacions de pares, han hagut d'anar assumint despeses, fins i tot des del punt de vista de despeses ordinàries, que pensem que no els corresponen, i que, per tant, estem en una situació crítica, des del punt de vista d'aquestes despeses de funcionament. Per tant, recuperant el fil de la meua introducció, penso que el repte d'assolir una bona qualitat de l'ensenyament als centres públics ens ha de fer plantejar quins són els criteris d'assignació de recursos pel que fa a una qüestió que podríem considerar tan domèstica com són les despeses de funcionament, però del tot importants, per altra banda.

És des d'aquest punt de vista que el nostre Grup formula dues preguntes: quina ha estat l'evolució de les despeses de funcionament i, segona pregunta, quin és el capteniment del Consell Executiu per a fixar les despeses de funcionament dels centres docents per al proper curs.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar les preguntes acumulades, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Espero que em permeteu que, ja que és aquesta la primera ocasió que tinc l'honor d'utilitzar la paraula en aquest Parlament, expressi dos sentiments i una gratitud: primer, un sentiment d'això, d'honor, per ser aquí i per poder utilitzar la paraula, i també un sentiment de profund respecte a la institució del Parlament i a cadascuna i cadascun de les diputades i diputats que representen el poble de Catalunya; també un sentiment de gratitud a les paraules de felicitació de la diputada.

I ara entrem ja en el tema. És veritat allò que ha dit, que les despeses de funcionament s'han de cuidar, des de la perspectiva que semblen coses menors, però que incideixen d'una forma important en el funcionament ordinari d'un centre. I amb això estem d'acord. Estem d'acord també que es podrien revisar –i, per què no?, jo, per dir-ho així, ja ho apunto com una assignatura pendent– els criteris objectius a l'hora de quantificar la magnitud de la quantitat que s'assigna a cada centre per a aquestes despeses. Però jo em permeto, amb tota estima i amb tota humilitat, de dissentir d'algunes de les manifestacions de la senyora diputada. L'increment

d'aquestes magnituds ha estat important: per donar algunes xifres des d'un punt de vista global, l'any 87, eren de 2.900 milions de pessetes; l'any 92, varen ser de 5.800 milions de pessetes; en el projecte de pressupost que s'acaba de presentar són de 7.200. És veritat que aquests increments no es corresponen de forma idèntica en cada centre, perquè també ha crescut el nombre de centres, però, en general, estíem que les quantitats que s'assignen són correctes, sens perjudici que arran d'aquesta intervenció o d'altres que es puguin produir, com és obvi, la Conselleria és la primera interessada a revisar aquestes qüestions i tractar de corregir aquelles coses que, si fos així, poguessin ser disfuncionals.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Sí, senyor president, moltes gràcies. Estic satisfeta i feliç que reculli potser la conveniència de revisar els criteris. Jo és que penso que seria bo –i això ho intentarem en el debat pressupostari–, segurament seria bo que aquesta partida creixés substancialment encara més, perquè, és clar, la previsió en els pressupostos és del 12%, però és que ens trobem en un moment d'expansió dels instituts al nostre país: és de l'ordre de seixanta o seixanta-cinc centres més, els que es crearan; això, per una banda.

Per una altra, jo penso que hem de donar resposta a situacions que són una mica crítiques: hi ha algun institut del nostre país que, per poder disminuir la despesa corrent, ha hagut d'optar per no netejar durant els dotze mesos de l'any, si no reduir aquesta quantitat; hi ha associacions de pares que han hagut de contribuir a l'adquisició de material informàtic, al finançament d'activitats complementàries, i no els correspon. A més a més, la dinàmica de la reforma obliga, des d'un punt de vista de despeses de tallers, d'informàtica, de reprografia, de materials que encara no estan en el mercat editorial normal..., tot això s'està ampliant d'una manera substancial i, per tant, les xifres d'augment, que en qualsevol cas no superen el nivell de l'IPC, jo penso que són del tot insuficients, i per tant, seria bo que el nou conseller procedís a un replantejament a fons d'aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Doncs, és cert, senyora diputada, que a tots ens agradaria, i segurament tant com a qualsevol a aquest conseller, que hi hagués una gran disponibilitat pressupostària per incrementar allà on calgui, i, encara més, si volguessin, els efectius de professorat, per fer més centres, per fer més inversions, per

fer més coses, i també per tenir més diners per fer activitats i millorar encara més la funcionalitat dels centres. El fet és que hem de trobar un equilibri entre allò que volem i que és desitjable i allò que el país es pot permetre, perquè tots hem de ser molt curosos a tenir en compte que aquests diners no són diners de la Generalitat, no són diners de l'Administració pública, sinó que són diners que surten, per dir-ho així i si se'm permet l'expressió, de la butxaca del contribuent, i per tant, hem de cercar un doble equilibri: un, que aquestes quantitats ens siguin suficients, i un altre, introduir cada cop més a nivell dels gestors públics, del mateix Departament, dels mateixos centres docents, de tota l'Administració pública, uns criteris del màxim rigor en l'aplicació dels fons.

Jo, de totes maneres, li he de dir a la senyora diputada que no sóc contrari a l'increment de cap partida del Departament, però que també sóc conscient que en el moment en el qual vivim estem obligats tots –i primer que ningú aquest conseller– a procurar aquest equilibri entre allò que seria desitjable, que no pas necessari, o desitjable per sobre del necessari, i també la necessitat de ser molt curosos amb tot el que és la despesa pública.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals

Acabada l'hora destinada a preguntes, recuperem el capítol de l'ordre del dia d'interpellacions. El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals, presentada per la diputada senyora Marina Geli, del Grup parlamentari Socialista; per exposar la interpellació, té la paraula la senyora diputada, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, voldria..., m'hauria agradat estalviar-los el preàmbul, que fa referència al que per nosaltres són les polítiques de benestar social, però després de sentir les paraules del nostre senyor president justificant i judicialitzant el pas, diríem, al fet que la Direcció General d'Infància s'ha passat a Justícia, crec que de cap manera me'l puc estalviar.

Senyor honorable conseller, a finals del segle XX i a les portes del segle XXI Catalunya té el repte d'anar cap a un model de país evidentment sostenible, configurant una societat civil cohesionada, on els poders públics garanteixin la igualtat de drets de totes les persones. Aquest any –és obvi– i el proper estarem marcats per la

necessitat de reducció del dèficit públic en els escenaris de convergència europea, però per al Grup Socialista l'avenç cap a la cohesió social no està contraposat al desenvolupament econòmic. Per al socialisme democràtic, aquesta, la cohesió social, és un objectiu en si. La dualitat eficiència - equitat és complexa, creativa i possible, molt més del que sembla suggerir aquest pensament liberal conservador que sembla imposar-se des de l'actual Govern de l'Estat espanyol amb el vistiplau de la coalició de Convergència i Unió. Evidentment, l'augment del PIB no vol dir necessàriament distribució de riquesa. El treball col·lectiu per la lluita contra l'exclusió és, probablement, una qüestió de perspectiva i d'ambició social. Des de la nostra ideologia, únicament la cohesió garanteix l'estabilitat social i política a mitjà i a llarg termini.

Honorable conseller, potser estem d'acord en les paraules, en la teòrica necessitat de treball a favor de la integració de les persones. Constantment, el Govern català, el mateix president Pujol, parla de l'atenció al ciutadà com a prioritat, d'enfortir el nacionalisme a través d'una societat civil organitzada. El que ens diferencia, probablement, és el mètode. El Grup parlamentari Socialista creu que les paraules «nacionalisme», «igualtat de drets», «progrés col·lectiu», són simplement mots si al darrere no hi han projectes reals, avenç avaluable. Per això, des de fa molts anys el Partit Socialista català defensa el municipalisme com a motor de transformació de l'Estat i de la construcció nacional de Catalunya. Ens han dit i ens volen fer dir moltes vegades del seu Govern que nacionalisme i municipalisme són antagònics; a la inversa: només s'estructura la nació real a través de models de gestió descentralitzats, aplicant la norma de subsidiarietat. L'Estat ha de derivar en els ens locals perquè aquests deriven el poder real als ciutadans. Creiem que un major protagonisme polític dels ens locals és els que pot avançar i reforçar l'estat del benestar. La mateixa Unió Europea propicia la descentralització dels governs de l'Estat a favor de l'Administració local. Hem d'avançar cap a models on l'Estat, les comunitats autònomes i els ens locals es reparteixin els recursos, el 50, el 25 i el 25%, respectivament. Els municipis, honorable conseller, són l'àmbit territorial bàsic per a l'anàlisi de factors, per a la prevenció de l'exclusió i per a l'execució dels programes de desenvolupament per a les persones i els col·lectius de risc; són l'àmbit per reforçar el teixit social; les mancomunitats de municipis, per a municipis més petits, són l'altre àmbit on treballar aquests objectius.

Honorable conseller, ni tan sols els consells comarcals, entesos com el Govern de Convergència i Unió propicia, són poc útils per desenvolupar les competències en el camp del benestar social, perquè són delegacions polítiques en el territori, que en moltes ocasions fan intrusisme municipal. Cal redefinir el paper dels consells comarcals com a òrgans de debat de tots els governs locals de la zona, on es prenguin decisions operatives.

El Departament de Benestar Social, any darrere any, menysté els governs locals, preferint una visió centralitzada de les competències de la Conselleria, amb

mancances de racionalització i de planificació a llarg termini. Esperàvem –i crec que haurem de continuar esperant i desitjant– que el recent canvi de govern analitzés i creés una anàlisi amb profunditat del Departament de Benestar Social; esperàvem que deixés de banda l'intrusisme en els municipis i el clientelisme polític sofert aquests últims anys: control de les associacions a canvi de subvencions, polítiques de barris, oficines de Benestar Social, xarxa d'hotels d'entitats, Direcció General d'Acció Cívica, Institut Català del Voluntariat, contrapoder enfront dels governs locals; esperàvem del president Pujol, del Consell Executiu, la revisió i reubicació definitiva de la formació d'adults, d'Adigsa, de les cases regionals; esperàvem del president redefinir les polítiques transversals de benestar social, mesures de discriminació positiva per avançar en la igualtat de drets, en tots els departaments i àmbits: ensenyament, cultura, obres públiques, joventut, Institut Català de la Dona, sanitat, justícia, treball... No esperàvem, en canvi, desmembrar la Direcció General d'Atenció a la Infància de les polítiques específiques de benestar social. El trasllat al Departament de Justícia desitgem que no suposi perdre la perspectiva de prevenció comunitària, d'integració de les polítiques per a nens i joves de risc social. Honorable conseller, no esperem que això vulgui dir, el traspàs de la Direcció General d'Atenció a la Infància a Justícia, acceptar el fracàs que ha estat la seva política en l'atenció a nens i joves tutelats per la seva Conselleria, que en moltes, massa ocasions acaben relacionats amb Justícia Juvenil.

Per als ens locals, a partir d'ara únicament els proposen, enguany, un conveni a la baixa, de nou, i això, fins i tot, nosaltres creiem que entra en contradicció amb l'Ordre de 29.III.93, on s'establí el model de conveni entre el Departament de Benestar Social i els ens locals, on, a la clàusula onzena, com a mínim, es deia que es revisarien les despeses de personal, segons marquin les lleis de pressupostos de l'Estat i de les administracions públiques, que vostès, evidentment, enguany, al gener, varen augmentar al 3,5%, i que pel que fa a les despeses de manteniment s'incrementaria com a mínim l'IPC.

Paral·lelament, curiosament, presenten un model de conveni d'augment del 3,5% als consells comarcals quant a les unitats bàsiques d'atenció primària. Al nostre entendre, aquest és un criteri polític, i aquests criteris haurien de ser uniformes. També planteja, honorable conseller, un conveni amb els ens locals on les partides de servei d'atenció a domicili, els serveis especialitzats, es congelin o disminueixin les seves partides.

En converses..., fins i tot a alguns ajuntaments se'ls ha notificat que el Programa de prevenció comunitària de drogodependències en alguns municipis té partides zero i que els programes de lluita per la pobresa cal analitzar-los un per un. Honorable conseller, que potser comencen enguany els programes contra l'exclusió? També aquest any se'ls ha notificat que les partides per als ens locals de supressió de barreres arquitectòniques són partida zero.

Honorable conseller, em permeto dir des d'aquí que hi ha malestar, disconformitat, decepció en molts i molts

ens locals. La proposta de conveni torna a ser arbitrària i continuem, en canvi, amb pancartes d'eslògan *Catalunya, barri a barri* amb el logotip del Departament de Benestar Social als municipis. I, malauradament, honorable conseller, estem encara lluny de la universalització del sistema català de serveis socials. Encara hi ha persones desassistides; si em permeten utilitzar una nomenclatura sanitària: en llista d'espera. Però és que el problema, honorable conseller, és que encara no sabem quantes estan en llista d'espera.

Permeti'm posar alguns exemples extrets del seu mateix Mapa de serveis socials de Catalunya: l'Alt Camp, el Baix Ebre, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, l'Alt Urgell, el Pallars Sobirà, l'Anoia, la Cerdanya, el Solsonès no tenen centres de dia per a la gent gran. El Baix Empordà, el Pla de l'Estany, l'Alt Camp, la Conca de Barberà, el Priorat, el Montsià, la Ribera d'Ebre, etcètera, etcètera, la Cerdanya, la Segarra, no tenen llars o residències per a disminuïts. La Terra Alta, la Vall d'Aran, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, la Segarra i l'Alta Ribagorça no tenen places per a disminuïts a centres ocupacionals. Les terres de l'Ebre no tenen llars per a persones sense sostre, honorable conseller. Fa poc, en la Comissió de Política Social, Càrites ens deia que precisament les terres de l'Ebre són zones amb un alt percentatge de pobresa; potser, honorable conseller, és que entenem la pobresa diferent. En tot cas, després, en positiu, li explicarem el que el Grup Socialista li planteja de revisió dels indicadors per als convenis.

Honorable conseller –ja acabo, senyor president–, quines són, per tant, les propostes de finançament i de treball conjunt del Departament de Benestar Social envers els ens locals en un pressupost, el del seu Departament, que baixa un 5,3% en l'estat de despeses i rebaixa el 67% en les inversions?

Esperem que la proposta de conveni als ens locals, discutida a la Federació de Municipis i a l'Associació de Municipis, i òbviament en la primera no acceptada, sigui només un miratge i que no hagin presenciat un canvi de política de govern, però que, en tot cas, es redefinirà quin ha de ser aquest model de conveni.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor conseller, Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, vostè ha fet una presentació d'aquesta interpellació en què ha parlat de tot i poc del que anunciava el motiu de la interpellació. I una vegada més tenim un debat on es formulen posicionaments que no segueixen la normativa vigent. Això acostuma a succeir, concretament en dos punts clau que m'agradaria que..., hi poden haver punts de vista diferents, és bo que hi siguin i és bo que ningú no ens creguem que som posseïdors de la veritat. Creiem que podem millorar a base d'apropar raonaments i posicionaments. Però hem

de basar-nos en bases que realment tinguin un sentit legal, com a mínim.

En primer lloc, s'ignora el que estableix l'article 22 de la clàusula general d'apoderament del Decret legislatiu 17/94, de serveis socials, en què diu que qualsevol ajuntament o consell comarcal de Catalunya pot prestar qualsevol tipus de serveis socials que estigui a l'abast de la seva capacitat i dels seus recursos. És a dir, és una qüestió de prioritats que, com a institució, realment està al seu abast determinar quines poden fer, quines volen fer, quines escullen fer en funció del seu esquema de prioritats, com dic, sigui de serveis socials, sigui d'altres serveis en benefici del ciutadà.

Però és que, després, també, hi ha un segon punt que és bàsic en aquesta interpellació que vostè em formula, i és veure que la legislació catalana de serveis socials s'atribueix els serveis socials de la xarxa bàsica, d'acord amb una sectorització funcional i territorial a les administracions següents: les administracions de més de vint mil habitants; és a dir, els ajuntaments de més de vint mil habitants, tenen competència en serveis socials mínims i obligatoris, no competència de poder-ho fer. Tenen l'absoluta obligació—diu la Llei— d'establir aquests serveis socials d'atenció primària. Els consells comarcals la tenen per als respectius territoris de municipi de menys de vint mil habitants, i després s'assigna als consells comarcals de més de cinquanta mil habitants, serveis socials especialitzats de segon nivell.

Però aquesta és la realitat, i en funció d'aquestes qüestions, nosaltres podríem realment debatre si realment la cobertura que es dona pot ser una o pot ser l'altra. Però també hem de tenir en compte—d'acord amb aquestes premisses— que la cooperació entre la Generalitat i els ens locals s'emmarca en un principi de responsabilitat i en un objectiu de progressiva cobertura territorial de la xarxa bàsica d'acord amb les determinacions del PAS, i això també es refereix, es reflecteix en l'article 30 del Decret legislatiu que jo he esmentat abans.

Per tant, no es pot interpretar, com fan algunes de les interpellacions o dels posicionaments que s'expressen, no es pot plantejar la descentralització dels serveis socials com una delegació de serveis. No és això el que diu la normativa. Aquesta interpretació representaria l'obligació, per part de la Generalitat, de cobrir els déficits existents i no tan sols de traspasar els serveis socials que s'han vingut prestant. Aquesta és la situació des de la qual hem de partir. I és en funció d'això que la Generalitat ha tingut sempre el desig de col·laborar amb els municipis, d'acord amb la cooperació administrativa de què parla la Llei. I, per a això, tenim dues possibilitats, econòmicament parlant. Tenim les partides que ens vénen de l'Administració central—diuem-ne el Plan concertado— i tenim les partides dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya; és a dir, dels diners, dels fons que destina la mateixa Generalitat de Catalunya.

Aquestes dues vies conjuntes són les que possibiliten un sistema o altre de finançament. I he d'assenyalar que el 23 de febrer de 1995, la Comissió de seguiment bilateral amb Catalunya del Plan concertado de pro-

tecciones básicas de serveis socials, amb les corporacions locals, va acordar que els serveis que s'inclouen en el Pla concertat a partir del 1995 eren totes del primer nivell, que són bàsicament als que vostè s'ha referit, però també es refereix al servei d'atenció a la infància i adolescència, al servei de centres ocupacionals per a persones amb disminució, als habitatges amb serveis comuns per a persones amb disminució, als serveis de centres de dia per a la vellesa, als habitatges tutelats per a la vellesa, als serveis de centres d'acollida, i als serveis residencials d'estada limitada per a dones maltractades. I amb data d'1 de juny de 1995, el Ministerio de Asuntos Sociales afegia a aquest llistat els serveis socials d'atenció precoç.

Per tant, aquesta és la situació, i en la reunió de la Conferència sectorial d'afers socials, l'última feta per la ministra, senyora Cristina Alberdi, que va tenir lloc el 22 de gener del 96 a Santa Cruz de Tenerife, i en la mateixa Resolució com a conseqüència d'aquesta Conferència sectorial del Ministerio de Asuntos Sociales, segons el Butlletí Oficial de l'Estat, el 12 d'abril del 96, es va establir que aquest any els Pressupostos de l'Estat tindrien, en funció del Plan concertado, una reducció del 4,5% respecte al que havia estat el finançament de 1995. En concret, doncs, per tant, hi ha una reducció d'una de les dues components que ens vénen per finançar aquests contractes interadministratius, aquests convenis interadministratius. Tenim la reducció del 4,54% en els programes de prestació bàsica dels serveis socials i queden afectats tots els serveis que jo li he esmentat abans. Aquesta és una realitat de la qual—com dic— nosaltres hem de partir. Així i tot, intentant, això, repercutir-ho al menys possible en els ens locals, només es produeix aquesta proposta de reducció amb les UBASP, és a dir, amb l'atenció primària de serveis socials, i no amb tots els altres components que jo he esmentat abans. Hi ha algun cas que fins i tot realment es reflecteix l'increment—com els EAIA—, el 3,5% d'increment en relació amb l'any anterior. En tot l'altre hi ha un manteniment. I seguint amb aquesta situació, als 1.443 milions de pessetes que corresponen a Catalunya pel Plan concertado, la Generalitat n'hi afegix 1.900 milions més, quan només tindria l'obligació d'afegir-hi els 1.400 milions de pessetes que aporta l'Estat, i, en canvi, hi ha uns 350 milions més que hi aporta la Generalitat.

Li he de dir que, a pesar de la disminució pressupostària que ha tingut el Departament de Benestar Social i que han tingut els Pressupostos en el conjunt de la Generalitat, el conjunt dels convenis que el Departament proposa als ajuntaments, de l'any passat, de l'any 95 a aquest, hi ha un creixement de 160 milions de pessetes. És a dir, destinem, amb les propostes, 160 milions de pessetes més aquest any que l'any anterior.

Bé, aquesta és la realitat, i sobre aquesta qüestió en podem parlar, doncs, tant com vostès vulguin. Fa pocs dies vam tenir, vaig tenir al meu despatx una reunió amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de municipis, on realment aquestes xifres i aquests comentaris, doncs, es van veure, no? I em sembla que vaig justificar, com a mínim vaig argumentar el perquè el Departament va proposar i el Go-

vern va acordar, en l'acord del 28 de desembre de 1995, deixant que els convenis-marc amb les administracions locals per a aquest any s'havien d'ajustar al que preveuen els convenis del 95, especificant que les aportacions restaven condicionades al que s'arribi a aprovar en els Pressupostos de la Generalitat per al 1996 i al finançament procedent del Plan concertado.

D'aquestes dues qüestions, només en sabem una en definitiva, en aquests moments, que és clarament fixada, que és aquesta disminució del Plan concertado del 4,5% com jo li he esmentat. I aleshores, hi ha una comissió mixta entre el Departament de Benestar Social i la Federació de Municipis de Catalunya i Associació Catalana de Municipis que està en marxa, que realment té..., en aquests moments està analitzant totes aquestes qüestions.

Voldria també assenyalar que jo crec que tenim tots un objectiu comú que fins ara no hem resolt, i amb això sí que li demanaria a vostè i demanaria a tots els grups polítics que representen, que estan representats en aquesta cambra, ajuda, perquè fins ara el conseller que els parla no l'ha tinguda. I és que, tal com ens ve el Plan concertado, ens ve amb un sentit discriminatori per a Catalunya. Es reparteix segons un mòdul pel qual un 6% d'aquest mòdul es distribueix segons la superfície de la comunitat autònoma. Ja em diran vostès quin criteri tècnic és la superfície de la comunitat autònoma. I després hi ha un altre 5% que es distribueix en funció de la renda invertida, que per a serveis socials això tampoc jo entenc que ha de poder ser. Jo m'he trobat realment sol defensant aquest criteri en tots aquests anys que he tingut de diàleg amb les ministres, la senyora Matilde Fernández, en primer lloc, i la senyora Cristina Alberdi, després. Sempre em deien que la Federación de Municipios y Provincias de España hi estava d'acord i que, per tant, elles no ho podien tocar.

Això representa pel cap baix de 200 a 300 milions de pessetes que ens haurien de venir de més. I crec que això ho hauríem de reclamar perquè aquests criteris tècnics amb els quals es reparteix no són correctes. I si els tinguéssim, aquest increment que així i tot ja es produeix, realment podríem no rebaixar aquest 4,5% i realment incrementar el 3,5 per sobre els salaris, que és el que reclamen. Aquesta és la situació i, per tant, la nostra proposta és la proposta oberta, en funció del que acordi aquest Parlament amb relació als Pressupostos de la Generalitat, però, de qualsevol manera, en funció de les possibilitats que tenim.

Aquesta és la realitat. Em queden alguns punts que m'agradaria ampliar, però potser ho podré fer a la repregunta perquè veig que he exhaurit el temps.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica té la paraula la senyora diputada, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo crec que no m'he apartat del que era l'enunciat de la meua interpellació, perquè, en tot cas, el que reclamen els ens locals és saber raonar, poder participar en els criteris o en els indicadors i no jugar el paper de pidolaires, any rere any, un milió amunt, un milió avall. Per altre costat, vostè em parla del Pla concertat, que jo entenc que hi ha problemes —i estan revisant probablement amb el Partit Popular quin ha de ser el finançament autonòmic—, però estem a Catalunya i la distribució de recursos té criteris polítics, senyor conseller, i de les inversions i de les despeses i, per tant, i dintre un mateix departament, la inversió en primària, que per nosaltres el criteri de primària..., quan discutien els meus companys, les meves companyes diputades i companys, la Llei 4/94, ja no ens vam posar d'acord. I per tant, el repartiment dels recursos dintre el Consell Executiu i dintre el seu propi Departament respon a consideracions polítiques. I estem on estem.

I, per tant, honorable conseller, la meua intervenció serà breu, en el sentit de ser positiu i de dir-li que trobarà el Grup Socialista per avançar en el que ha de ser el nucli únic de les polítiques de Benestar Social, en la garantia als drets a la igualtat d'oportunitats. I li proposem revisar els indicadors per establir les prioritats dels programes i de les inversions. Vostè fa una valoració de la població només censada. En l'anàlisi de l'exclusió social, cal tenir en compte la població flotant i la població de fet; si no, la visió serà absolutament esbiaixada, de la realitat demogràfica sociològica del nostre país. Honorable conseller, sap que molts municipis de Catalunya acullen progressivament minories ètniques, i calen programes ara que hi som a temps, que diuen els experts, que tenim un tant per cent d'immigració estrangera petit.

Segon. Cal reflexionar si la divisió territorial que vostès empen com a indicadors ens serveix. Sectors regionals a serveis socials..., creiem nosaltres que no són del tot útils. I permeti'm que li'n posi dos exemples. El sector regional que anomenen «comarques de Girona»; vostès creuen que el Gironès té molt a veure amb el Ripollès, i si la Selva marítima té molt o poc a veure amb la Selva interior? Evidentment, estan en una mateixa demarcació de província, que és la de Girona, però quant a anàlisi convencional, probablement, en convenis amb els ens locals tenen poc a veure. O un altre: el sector cinc de les terres de Ponent: el Segrià i els Pallars, que s'han de tallar pel mateix patró. Cal aprofundir, per tant, en anàlisis de la geografia humana, molt més que amb una simple distribució cartogràfica clàssica. La planificació del sistema català de serveis socials seria molt més idònia si parléssim de zones més homogènies, si parléssim de l'Alt Pirineu o parléssim de la franja costanera, senyor conseller.

Tercer. Els indicadors de nivells d'instrucció emprats com a predictors d'exclusió social són canviants i molt variables segons les subcultures. Cal, avui en dia, avaluar també el que s'anomena «analfabetisme funcional», la inadaptació al medi, malgrat nivells d'instrucció bàsics.

Quart. L'envelliment demogràfic com a índex a tenir present en la planificació sostenible dels recursos per a la gent gran no pot ser homogeni. Cal ser imaginatius, integradors, en el lloc on viu la gent gran, cooperadors. No és el mateix, senyor conseller, crear recursos per a la gent gran a les comarques de l'Alt Pirineu o en el Baix Llobregat, per posar un exemple. Cal redefinir si els nivells d'ocupació d'atur són paràmetres suficients en un mercat de treball tan precari com el que tenim. Hi han zones de Catalunya, per posar un exemple, que el turisme –diguem sempre– genera riquesa, i és treball. És veritat, però pot ésser un miratge. El turisme anomenat de temporada genera per a la majoria de treballadors el que anomenem –i com diu la paraula– «treball temporal» –valgui la redundància– i, ahora, molts factors socials: necessitat de suport especial en les famílies, atenció a menors, a nens, a malalts, a la gent gran, cultura del consum. Honorable conseller, sempre ens trobarà, el nostre Grup, per anar desenvolupant el que ha de ser la xarxa pública de serveis socials.

I finalment, cal ésser molt més rigorós amb el concepte de pobresa. La pobresa és un fenomen canviant, no homogeni. Cal introduir en qualsevol anàlisi el tema, un tema ja descrit, de la precarietat social com a nova forma de pobresa en la nostra societat postindustrial. No continuem fent una descripció simplista dels pobres: malalts crònics, aturats, persones grans i soles o transeïunts; hi ha molts més perfils humans. Augmenta la pobresa entre els joves, fins i tot amb nivells d'instrucció bàsics; entre les dones, en una societat amb valors masculinitzats; entre subcultures minoritàries. La pobresa submergida existeix, existeix a Catalunya, i cal donar-li una sortida, i els ens locals reclamen els criteris per a tenir programes per anar treballant.

I –per acabar la meua intervenció– ens trobarà si vol redefinir, conjuntament amb els ens locals i amb tots els grups parlamentaris i amb les entitats d'iniciativa social, tots aquests indicadors que han de servir de base per als convenis amb els ajuntaments, amb els consells comarcals, i per planificar el que ha de ser la vertadera universalització del sistema català de serveis socials.

Moltes gràcies.

Les polítiques de Benestar Social, honorable conseller, necessiten consens, necessiten complicitat i, sobretot, necessiten el que s'anomena «majories qualificades».

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, aquesta majoria qualificada sempre s'ha cercat des del Departament de Benestar Social. Hi ha plans en tots els aspectes d'actuació del Departament que no s'han formulat a partir del que els que servim al Departament d'una forma directa hem cregut en un moment determinat, sinó que sempre ha estat participant. Entre ells, per exemple, el Programa de pobresa, que tothom, fins a la intervenció que vostè ha for-

mulat ara, tothom havia alabat i tothom considera que és un bon pla interdepartamental de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, i que, per cert, vostè tindrà la possibilitat, i qui ho desitgi, realment, de participar en les jornades que farem, passat l'estiu, de cara a aprofundir alguns dels programes que preveu aquest Pla interdepartamental de lluita contra la pobresa i l'exclusió social. Per tant, tenim el concepte perfectament establert, i són programes, en tots els ordres –en el camp de la pobresa, de la gent gran, etcètera, en tots els ordres–, plenament participats.

Deixi'm dir-li que el Plan concertado no és una qüestió de Madrid. El que tinguem una quantitat de diners o una altra és vital de cara al que estem parlant en aquests moments. O no? Aquesta és una qüestió molt important, i ens en preocupem. Jo sempre he quedat molt meravellat..., ja li deia jo al president de la Federació Catalana de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis que aquest és un aspecte en què a mi em sembla que el municipalisme no ha defensat prou –almenys fins allà on conec jo– uns diners que van directament fixats, són finalistes, els municipis, no? Per tant, aquesta és una qüestió molt important.

Vostè ha parlat de l'envelliment. Permeti'm dir-li que l'envelliment també es distribueix en funció de la superfície de la comunitat autònoma. Sap vostè que, si nosaltres féssim igual, la circumscripció de Lleida tindria quasi el 50% dels recursos de la Generalitat, quan no té la població de Sabadell? Això no té rigor i, per tant, aquesta és una qüestió que hauria de ser revisada, i jo espero que vostès m'hi ajudaran.

Quant a la revisió d'indicadors, jo deia fa pocs dies, fa tres, quatre dies, al president de la Federació de Municipis i a les persones que l'acompanyaven que jo desitjava fer-ho, però en funció de bases lògiques. No pot ser que, com en ocasions, quan s'han posat a revisar aquest índex, et diguin que ha de ser la població simple. Jo crec que l'Ajuntament, per exemple, de Badalona, o de Santa Coloma de Gramenet, mereixen una atenció per habitant més enllà del de Barcelona. Cap és ajuntament convergent; per tant, aquí no hi ha cap qüestió..., perquè l'Ajuntament de Barcelona té unes possibilitats financeres que no té Santa Coloma de Gramenet o no té Badalona. I fins ara, sempre que m'he trobat al respecte amb la Federació de Municipis, sempre em plantegen la població. Hem de variar de la població. No pot ser. Vostè ha dit una qüestió que jo accepto; ja li he dit a la senyora alcaldessa –no és aquí ara, però és una alcaldessa... (*veus de fons*), no és la de Santa Coloma de Gramenet, és l'alcaldessa de Mollet–, ja li he dit que aquí nosaltres... (*Remor de veus.*) Doncs, sí que hi és; és que sóc miop i de lluny no hi veig, perdoni. Però sí que li he dit, i ho reitero ara, que des del Departament no l'estem tractant bé, perquè allà el Departament..., perdó, millor dit, no el Departament de Benestar Social: la Generalitat de Catalunya, la institució de la Generalitat, hi ha fet molt habitatge de promoció pública i ha traslladat a un barri tota una sèrie de problemàtica que la societat de Mollet no tenia abans d'aquesta construcció, i, en canvi, els mòduls que realment s'han vist..., i després encara no els hem practicat. Jo aquí estic realment confessant quelcom que potser

hem de revisar, però no tan sols s'ha de mirar la població, sinó que s'han de mirar els problemes que comporta a l'Ajuntament de Mollet aquella població que ha anat allà.

Per tant, jo estic no tan sols disposat, sinó que agrairia moltíssim que ens veiéssim amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis, que sembla que és amb qui..., després també ho podem fer al Parlament, si volen, però em sembla que és amb la Federació i l'Associació de Municipis que això ho féssim, però que això es plantegés des de postulats que poguessin fer un tipus de justícia més enllà del que fins ara, entre uns i altres, hem assolit.

Per tant, aquests són uns aspectes... És clar, vostè s'ha fixat en la divisió regional; potser és perquè vostè és diputada d'aquesta legislatura, però entengui que, quan es va plantejar tota la Llei de descentralització dels serveis socials, es va discutir molt aquest punt, i es va dir que mentre aquesta cambra no legislés al respecte, que nosaltres havíem de fer la mateixa divisió regional que tenia Sanitat; i, de fet, amb dos regions menys, però el mapa casa. Realment, això és una aproximació que segurament que mereixeria alguna anàlisi com les que vostè ha fet, però, de qualsevol manera, no es va fer des d'un punt de vista capriciós, sinó que s'havia dit en la Comissió de Política Social del Parlament que ens havíem..., perquè el primer projecte de llei que va venir aquí tenia una altra divisió regional.

Per tant, jo accepto molt complagut..., i vaig dir al president de la Federació de Municipis de Catalunya i al representant de l'Associació Catalana de Municipis, que ens van visitar fa uns dies, que ara, quan passi aquest conveni d'aquest any, hauríem d'asseure'ns i procurar fer uns índexs més racionals, potser. O, com a mínim, jo estic disposat que s'analitzin els que fem servir nosaltres, perquè segur que amb la visió de tots els millorarem. Per tant, en tots els programes del Departament, en el que són indicadors que fem servir, jo li accepto i li agraeixo el seu oferiment, perquè quan nosaltres puguem millorar aquest tema es produirà aquest cas de Mollet, que, quan la senyora alcaldessa m'ho va dir, vaig dir: «Doncs, té raó, senyora alcaldessa, però això, per una raó o una altra, ens ha passat.» Com millor ho puguem fer, doncs, no es produirà aquest sistema, com el cas que jo he referit, que no és tractat amb prou justícia des del punt de vista de la distribució dels recursos que tenim.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració

El catorze punt de l'ordre del dia i última interpellació és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració, presentada pel diputat senyor Ignasi

Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Riera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Aquesta interpellació pot semblar una repetició d'una interpellació semblant del mes d'abril de 1995. Aquella interpellació acabava el 20 d'abril de 1995 amb una moció subsegüent aprovada per unanimitat. Considero que aquesta Moció subsegüent és un text de referència important per a les polítiques d'immigració i que va servir per a fixar molts dels objectius que contenia el Pla interdepartamental d'immigració i que a partir d'aleshores s'ha convertit en referència.

Dic això perquè, encara avui, en aquesta interpellació hauré de referir-me a molts punts d'aquesta Moció subsegüent; no solament aquí, sinó en d'altres llocs. Quan en el IV Congrés de SOS Racisme de Catalunya demanaven que expliquéssim quines havien estat les polítiques d'immigració a Catalunya, havíem de fer referència, naturalment, al Pla interdepartamental d'immigració i havíem de fer referència també a aquesta Moció subsegüent, aprovada per unanimitat. Els seus onze punts van ser possibles gràcies al treball de tots els grups, però em penso que la lleialtat parlamentària, a qui domina l'aritmètica parlamentària, ens porta a dir que l'actitud del Grup de Convergència i Unió, representat en aquell moment en aquesta cambra i en aquest tema pel diputat doctor Jaume Padrós, en sintonia amb el conseller Antoni Comas, van fer possible aquesta moció unànime. Dic això perquè em penso que és de justícia reconèixer el que és de justícia.

A partir d'aquella interpellació –ha passat un any llarg–, hi ha hagut coses que han millorat –comencem dient-ho, també. Per exemple, el Consell Assessor, que en aquells moments encara tenia una vida relativament efímera, s'ha reunit, i s'ha reunit d'una manera força eficaç. Les polítiques de sanitat que garantien l'accés als béns bàsics de la sanitat per als treballadors estrangers extracomunitaris han funcionat. Ha funcionat l'atenció sanitària, ha funcionat l'accés a l'escola primària, ha funcionat un tracte diferent a les presons, i hi ha hagut actituds diferents en molts terrenys. És a dir, la política, en aquest cas, ha demostrat que pot ser eficaç per a resoldre situacions socials, justament, del sector més marginat i d'un sector amb el qual ningú pot creure que estem fent clientelisme polític, perquè és un sector que justament no pot votar.

D'aquella Moció subsegüent, que jo he estat revisant amb un seguit de membres del Consell Assessor i amb un seguit de grups d'immigració abans de tornar a venir aquí a plantejar aquesta interpellació, vam decidir entre tots que hi havia un capítol molt especial, en el qual s'han fet moltes coses però que de moment no el tractarem, que és el de les presons. Per què? Perquè justament l'aplicació del nou Codi penal, el nou tipus de mesures de les presons, etcètera, la possibilitat, per exemple, de fer treballs fora de les presons, no s'aplica de la mateixa manera a una persona que tingui tots

els drets civils garantits que a una persona que no els tingui, etcètera.

Per tant, ja des d'ara anuncio al senyor conseller, anuncio a la resta de senyores diputades i senyors diputats d'aquesta cambra que aquest punt el convertirem en objecte de debat molt més endavant sobre què significa la situació dels estrangers a les presons. Les notes que la Conselleria em va passar quan vaig demanar com s'havia complert la Moció són notes de treball importants, jo he promès passar-les a totes les companyes i els companys de Justícia i Seguretat Ciutadana perquè puguin ser analitzades, perquè crec que són notes importants. Les visites a les presons de Catalunya ens revelen, a més, que hi ha moltes qüestions que val la pena tenir en compte abans de fer propostes que podrien ser prematures i, fins i tot, perjudicials per als presumptes destinataris d'una iniciativa bona.

Hi ha punts que continuen resultant preocupants. Parlàvem en aquella Interpellació de l'actitud de les forces de seguretat de l'Estat, les actituds de les policies en general, de totes elles, davant d'un treballador estranger extracomunitari. En una altra Comissió d'aquest Parlament, la Comissió del Tercer Món, la senyora Elvira Posada va denunciar –i hi ha, en tot cas, el text el del butlletí d'aquella Comissió per veure amb quina duresa ho va fer– una actitud que ha estat condemnada en molts països europeus, i és que la policia no pot fer un escorcoll a una persona, dient: «Per què vostè ha triat aquesta persona pel carrer? –Oh, perquè he entès que era un magribí.» No, això no es pot fer i això es continua fent. I en aquest cas concret, tot i que la Moció parla d'«aprofundir mitjançant l'Escola de Policia de Catalunya en la formació específica dels mossos d'esquadra i de les policies locals en la línia de preservar els principis de la tolerància i el respecte escrupolós dels drets de les persones immigrades a Catalunya», en aquest punt segurament haurem d'aprofundir en molts aspectes.

Hi hauria també aspectes en els quals em voldria entretenir un moment, que seria un aspecte de l'ensenyament, que és el pas de la primària a la secundària; la qüestió de l'habitatge per a treballadors estrangers extracomunitaris; la situació de la integració de la dona immigrant, tema obsessiu –en aquest cas– en les darreres resolucions del Parlament Europeu –recordo una del 21 de setembre de 1995, que parla explícitament d'aquest punt–, i una qüestió que segurament no hauria de ser objecte d'aquesta interpellació, però que em penso que està afectant en molts aspectes moltes possibles polítiques interessants que no acabem de realitzar per això: la feblesa relativa de les organitzacions representatives dels immigrants; aquesta feblesa relativa –que en part s'explica pel caràcter d'assentament civil difícil– fa que molt sovint els interlocutors dels immigrants no siguin interlocutors directes, sinó que hagin de dependre de persones que amb tota la bona fe del món des de fora tractem de representar interessos que no ens afecten personalment. Tots sabem que, a la llarga, aquesta és una mena de representació que no acaba de resultar del tot eficaç.

En la interpellació al·ludida de fa un any, el senyor conseller coincidia amb nosaltres en un punt molt clar: el

«no» a la Llei d'estrangeria, perquè era una llei que no servia per plantejar el tema de la integració dels immigrants. En concret, el senyor conseller va dir: «Nosaltres creiem que la Llei d'estrangeria ha de variar, perquè aquesta Llei d'estrangeria és una llei policíaca, però no una llei d'integració, i aleshores no és possible la integració en el marc d'aquesta Llei. Una llei que no dóna seguretats de permanència en un país en determinades condicions no pot ser mai una llei que ens satisfaci, perquè impedeix el principi més fonamental que cerquem, que és la integració de la gent,» etcètera. Recordo que justament en la Moció final, i per arribar a la unanimitat, tenint en compte que el diputat senyor Joan Oliart em va dir que el seu Grup no podria votar a favor d'aquest punt, vam plantejar que hi hagués una adaptació del Reglament d'execució del 1986, es va acceptar així i aquest Reglament –si bé més tard del que es deia– va arribar.

Jo dic això perquè el nostre Grup polític i el nostre Grup parlamentari va plantejar al Parlament de l'Estat, a través de la senyora Mercè Rivadulla, el mes de novembre del 1995, un seguit de propostes per modificar la Llei d'estrangeria, propostes crec que molt raonades i molt discutides. En aquell moment, la votació va ser desfavorable en les propostes que representàvem; en concret, només van votar a favor Coalición Canaria, la diputada d'Esquerra Republicana de Catalunya i els diputats i diputades d'Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya, va votar en contra el partit PSOE-PSC i es van abstenir el PP, el PNB i Convergència i Unió. Segurament hauria estat una bona ocasió per revisar en molts punts bàsics fonamentals la Llei d'estrangeria. De tota manera –repeteix–, com que els que som ja vellets sabem que les coses un ha d'esperar temps per resoldre-les, ja tindrem temps per resoldre-les.

També volia comentar –però per falta de temps no ho faré– el que ens ha dit el Síndic de Greuges de Catalunya en el seu darrer informe sobre la dificultat d'integració dels immigrants, per on passa aquesta dificultat i quines mesures s'haurien de prendre. Prefereixo acabar aquest primer torn dient per què feia al·lusió a la qüestió escolar d'una manera específica. El curs 1994-95 hi ha hagut alumnat estranger a Catalunya en general, 15.165 alumnes; la variació és important: el 91-92 n'hi havia 10.196. Doncs bé, resulta que del total dels alumnes estrangers que han cursat primària són molt pocs els que després passen a secundària. En el cas concret dels procedents del Magrib, per agafar un bloc majoritàriament més clar –dic només aquesta xifra, senyor president, i faig interrupció–, de 2.933 alumnes en centres públics d'EGB primària només van anar a parar a BUP, 39, i a FP, 172. Continuarem amb aquestes xifres.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller té la paraula per contestar la interpellació.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, gràcies, li quedo agraït per dir que s'ha treballat en aquest camp des del Departament; realment, s'ha treballat des del Departament i des del Govern. Això és una prova que no es reflecteix la realitat quan s'imputa al Departament que dirigeix el clientelisme; vostè ha dit: «No és possible fer clientelisme.» Bé, doncs, ens hem dedicat amb tota intensitat a tot el que és aquest aspecte d'immigració perquè ja hem dit altres vegades, jo ja he assenyalat altres vegades la importància que té, no des del punt de vista humà, només, que això sol ja només seria tota la dedicació, sinó també des del concepte de país. Segons com nosaltres resolguem aquest tema nosaltres tindrem un país o en tindrem un altre i per a nosaltres és bàsic que realment Catalunya tingui el major nivell possible.

Vostè ha assenyalat també encertadament que quan vam tenir l'altra interpellació el Consell Assessor d'Immigració em sembla que havia fet una reunió, però no havia tingut més vida des d'aquell moment. De fet, des d'aquest moment s'han fet vuit reunions, s'han mantingut vuit reunions, i s'ha de dir, almenys pel que esmenten els components i les entitats que representen aquests components, que estan en general satisfets de la vida que en aquesta hi ha. Convé assenyalar, en aquest sentit, la recentment creada ponència... —que em sembla que és molt important de cara al que vostè també ha assenyalat, jo n'he fet esment de passada, la política d'integració—, convé assenyalar, com dic, la importància de la ponència que hem creat sobre normalització lingüística dels immigrants estrangers; em sembla que aquest és un aspecte molt important. Aquesta ponència té per objecte impulsar l'aprenentatge de la llengua catalana als immigrants estrangers i, per tant, facilitar la seva integració al país. Presidida pel director general de Política Lingüística, la ponència es constitueix pels representants d'aquelles entitats que han manifestat el seu interès a participar-hi.

I altres actuacions recents que a mi m'agradaria destacar són la resposta a la Moció IV/81, al punt h, del Parlament de Catalunya, que per tal de donar resposta a aquesta Moció del Parlament de Catalunya els membres del Consell van aprovar per unanimitat les propostes i recomanacions basades en informes sobre el dret dels interns d'origen estranger als centres penitenciaris de Catalunya, elaborat per la Direcció General de Centres Penitenciaris i de Rehabilitació. També ho deixo aquí, simplement per donar importància d'aquest fet, que em sembla que la té, com vostè també ha destacat. I després l'anàlisi de les repercussions sobre el procés de documentació que estableix la disposició transitòria tercera del Reial decret 155/96, del 2 de febrer, pel qual s'aprova el reglament d'execució del 7 del 85. I en relació amb aquest procés de documentació sobre drets i llibertats dels estrangers, i d'acord amb allò que es va convenir en sessió del Consell, el 27 de març, s'han efectuat les gestions i actuacions següents: s'ha fet trasllat a les instàncies competents de l'Administració central de les conclusions del Consell sobre les repercussions de la normativa d'execució de la Llei orgànica 7/85 i el Departament de Benestar Social ha contribuït en

la difusió de la informació sobre l'existència d'aquest procés, d'una banda, als ens locals —ajuntaments de més de 20.000 habitants i consells comarcals—, i d'altra banda, als representants de la Comissió Interdepartamental d'Immigració, per tal que n'efectuïn unes derivacions oportunes, els professionals d'atenció social primària, les oficines de benestar social, etcètera.

Però dintre d'allò que vostè ha assenyalat, jo voldria fer algunes remarques que em sembla que són molt importants. Nosaltres hem de procurar, certament, enfortir el món associatiu que representa aquesta col·lectiu, però tant com això a mi em sembla que hem de procurar que el moviment associatiu normal, les associacions de veïns, les associacions de tota mena de barri, es facin ple ressò de la necessitat i de l'obligació que tenen d'agafar aquest col·lectiu com un col·lectiu més, perquè moltes vegades a base de diferenciar excessivament aquests col·lectius els dificultem nosaltres mateixos, moltes vegades, la integració. Les associacions de veïns nosaltres procurem, encoratgem, impulsem el que sabem, tot allò que està al nostre abast, de cara que atenguin tots els ciutadans per igual i, realment, quan hi ha una associació de veïns que té en el seu nucli una població d'un cert gruix d'immigració procurem tenir-hi una atenció molt important.

Vostè ha assenyalat el Pla de l'habitatge, i aquest és un aspecte molt important. Però, tant en l'aspecte de l'habitatge com en altres ajudes que poden haver-hi, hem de procurar no introduir en la població cap tipus de discriminació, ni en un sentit ni en un altre. Per tant, després de l'estiu jo espero poder presentar tot un projecte, que amb el Departament de Política Territorial estem analitzat en aquests moments, d'ajudes a llogaters, d'aspectes d'ajuda a l'adjudicació d'habitatges de segona mà, quan calgui, però procurant que això no sigui per la població immigrada, sinó per la població en general, perquè els immigrants com uns ciutadans més puguin realment participar-hi, perquè, al contrari, podríem tenir efectes no adequats, perquè en béns que hi ha una gran necessitat en el conjunt de la ciutadania això podria tenir una situació no bona.

Vostè ha assenyalat un aspecte molt important, que és tot l'aspecte de la política de la dona. Jo afegiria la dels joves. Si cerquem la integració, jo entenc que ens hem de basar en tothom, però bàsicament en els joves, que són el futur, és la gent que realment hem de procurar que tinguin una incardinació, una integració més important en el seu barri, en la ciutat, on el barri està inserit en el conjunt del país. I les dones per un doble objectiu: primer per la capacitat de cohesió social que té la dona —ho he dit en altres ocasions, ho vaig dir quan vaig presentar el Pla de legislatura, i pensem dedicar als barris una actuació important en aquesta qüestió—, però després per una qüestió de justícia, perquè moltes vegades en aquests col·lectius les dones no són especialment el col·lectiu més justament tractat, més aviat acostuma a ser el contrari. He de dir, per això, que no tan sols això ens passa en col·lectius d'immigració estricta; hi ha altres ètnies que també aquesta qüestió succeeix i no ho podem permetre —i no ho podem permetre. A mi quan va venir un col·lectiu d'una ètnia de-

terminada i em va demanar ajudes per fer un col·legi per noies, vaig dir, «Però, què passa? Les noies han d'anar al col·legi normalitzat com tothom. —Bé, és que el nostre costum... —Perdoni, aquesta és una qüestió que nosaltres, com a mínim, no podem avalar.» Per tant, per raons d'estricta justícia i per raons de la capacitat de cohesió que la dona té, a mi em sembla que nosaltres hem de posar un accent especial en aquest fet.

I vés a saber si aquest aspecte, del qual jo no tinc aquí informació, senyor diputat, i per tant la traslladaré al Departament d'Ensenyament, potser aquesta qüestió que vostè esmenta d'aquesta manca o aquesta minoria de joves que no passen a la secundària, vés a saber si això no té a veure amb la discriminació que la dona pateix al respecte. Això s'haurà de veure, perquè en alguna ètnia que, ja dic, no és d'immigració, això succeeix, i per tant són aspectes a corregir. Jo això ho traspasaré dintre de la Comissió Interdepartamental, ho traspasaré al Departament d'Ensenyament. Per tant, jo crec que nosaltres estem en el bon camí. Hi ha aspectes a millorar, hi ha aspectes que no depenen de les nostres competències, tota la política policial, avui per avui, doncs, aleshores no depèn de les nostres competències, però en això també hauríem de procurar, amb el Departament de Governació, arribar a la representació de l'Estat, de cara a procurar que en aquest camp hi hagi una actuació més d'acord amb el respecte a la persona, en tots els casos, que, com vostè ha dit bé, jo tinc casos concrets que m'han exposat, i testimonis concrets que ho avalen, que en alguna circumstància això no es fa.

Jo penso que ens trobem davant d'una problemàtica important, que, de qualsevol manera, hem de considerar en el context del conjunt de la població, sense fer altres separacions que, en tot cas, el tracte preferent a aquelles coses que necessiten de cara a cercar la seva integració total. Fora d'això, són ciutadans com qualsevol altre, perquè ja he dit abans que en el cas que..., jo això els ho deia el SOS Racisme, els ho deia en aquesta Festa de la Diversitat que es va celebrar, que pot haver-hi tendències, a base de la diversitat, d'ajudar la separació; aquestes són qüestions en què hem d'acceptar la diversitat, l'hem de..., no tan sols de respectar, sinó que hem d'assumir-la, però hem de procurar ajudar la integració completa de totes aquestes persones en el si de la societat. I aquest és el pla que nosaltres estem desenvolupant, en context amb tot el teixit associatiu, el que s'hi dedica d'una forma més especialitzada i aquell que no s'hi dedica, perquè, com he assenyalat —i amb això acabo—, per nosaltres és molt important que les associacions de veïns, que les associacions culturals, que les associacions esportives, que les associacions de tota mena que hi ha en un barri, que hi ha en una ciutat, agafin aquest problema com un més de la seva comunitat, sense exclusions de cap mena. I em sembla que ens hem de fixar més en això que no pas en la feina que pugui fer, que també, però més que en la feina que puguin fer entitats especialitzades que només treballen en aquest camp.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. La missió d'un diputat ha estat sempre, és la d'impulsar l'acció del Govern, la de fiscalitzar-la, si aquesta acció..., en tots els seus termes. Crec que aquesta interpellació, la interpellació que vam fer l'any passat sobre aquests temes, ha estat un acte clar de com cooperar i impulsar l'acció del Govern, i com evitar una vegada més que ens adormim en un tema que és perillós. Com ens deia el Síndic de Greuges, en una situació de recessió econòmica aquestes qüestions poden explotar. Ara encara hi som a temps: el volum de l'emigració a Catalunya és molt petit. Per tant, endavant.

Vostè deia, senyor conseller, una cosa que, per desgràcia, no és del tot igual, és a dir, nosaltres podem considerar els estrangers extracomunitaris com a iguals, però no ho són davant la llei, no ho són pel tema de la Llei d'estrangeria. Quan, a l'article sisè de l'Estatut, llegim: «Als efectes del present Estatut, gaudeixen de la condició política de catalans els ciutadans espanyols que, d'acord amb les lleis generals de l'Estat, tinguin veïnatge administratiu a qualsevol dels municipis de Catalunya», ens podem trobar amb un treballador del Magreb que tingui veïnatge administratiu en un municipi de Catalunya, que parli català, que s'hagi integrat, però pel fet de no ser espanyol no gaudeix de la condició política de català, és un desigual. Per això la nostra insistència que la Llei d'estrangeria és una llei que ens fa desiguals. D'aquí venia una mica aquesta qüestió.

Comencem a parlar del tema dels alumnes, en concret de la secundària. D'entrada, les dades que els passaré, i això facilitarà que el Departament d'Ensenyament les tingui més presents encara, ens diuen coses que són preocupants: primera cosa, que la diferència d'alumnes entre centres públics i centres privats concertats és enorme; per exemple, en el cas d'educació infantil, de 1.005 a 60, curiosament per als estrangers del Magreb; per als estrangers, en canvi, de la Comunitat Econòmica Europea, exactament és a l'inrevés: 293-423. Per tant, estem parlant, ja, d'això que dèiem, ja he dit que vam tenir ocasió d'anar a saludar, amb la senyora Carme Tolosana, el nou conseller d'Ensenyament, i li dèiem: «Aneu molt en compte amb això, perquè aquí la LODE exigeix que quan una escola té concert pedagògic no pugui fer discriminacions.»

El pas que a nosaltres ens preocupava era que en aquests moments hi ha nous alumnes que vénen a Catalunya a partir, justament, del Reglament, que creiem que ha millorat les coses; tot amb tot, no és un canvi de llei però hi ha hagut un reglament que ha millorat molts aspectes, que ha començat a permetre elements de reagrupament familiar. Aquest reagrupament familiar ha portat sovint nous possibles alumnes, que s'han hagut d'incorporar a etapes superiors, i tots sabem que els recursos en aquests moments per fer que funcioni l'escola d'integració són molt baixos encara, i segurament temem que això pugui haver estat un fre,

una barrera que hagi impedit a molts d'aquests alumnes incorporar-se, per exemple, a estadis d'estudis més alts, sense tenir un suport específic per poder-hi entrar i entrar amb normalitat.

Absolutament d'acord, senyor conseller, en el que dèiem sobre la política d'habitatge. Recordo que a la Moció subsegüent hi havia dos punts, e i f, o dues lletres. A la primera dèiem: «Evitar, pel que fa a l'habitatge, les concentracions d'immigrants en zones degradades i amb dèficits socioeconòmics o urbanístics, com un dels obstacles principals a llur integració en la societat d'acollida.» Absolutament d'acord. Ara, després hi havia el punt f, que el tornarem a recollir, si s'escau, en una possible moció subsegüent, que serà el d'insistir que hi hagi igualtat d'oportunitats per a l'accés a l'habitatge; no diem preferència, diem igualtat d'oportunitats, i en aquest punt també ens posaríem d'acord.

He insistit en el tema de la integració de la dona, i hi he insistit perquè la lectura més o menys tranquil·la de la documentació europea dels darrers anys sobre la qüestió d'immigració, en general, d'immigració i d'asil, insisteix molt en aquests punts, com una problemàtica no específica de tal o tal país, sinó del conjunt d'Europa. En el conjunt d'Europa la integració de la dona es fa molt més difícil, i jo recordo que quan vostès presentaven el Pla interdepartamental d'immigració, recordarà vostè molt bé que hi havia, ja cap al final de l'informe, a la pàgina 170, el 3.a: «La integració de les dones immigrants» –deia l'informe– «constitueix una tercera assignatura pendent. La marginació de les dones immigrants estrangeres és superior a la dels homes. Aquesta superior marginació es reflecteix per la seva major invisibilitat o manca de representativitat.» La realitat ens demostra que és així: hi ha més dificultats, hi ha hagut més dificultats per a la integració de les dones que dels homes.

Absolutament d'acord que, evidentment, els joves són els que han de fer la integració; experiències que hi ha hagut, per exemple, com El Vallès Solidari, d'integrar els joves justament a partir, per exemple, de pràctiques esportives, han estat experiències molt importants; experiències escolars que hi ha en aquests moments, de fer campaments d'estiu, en què hi ha nois procedents del Magreb i nois procedents de Catalunya, fins i tot amb credos religiosos de referències diferents, i que s'ha vist que la integració podia ser molt positiva, crec que ha estat una molt bona experiència.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, molt breument, perquè hauríem de tornar a reiterar aspectes que han quedat ja tractats. Només volia agrair-li l'oportunitat d'aquesta interpellació. Crec que està en l'ús dels seus drets, però és que per a una correcta actuació del Govern això és molt important que puguem realment contrastar tots aquests aspec-

tes. Ja he dit abans, amb motiu de l'altra interpellació, que només de la conjunció d'idees i del diàleg en pot sortir una veritat més absoluta de la que cadascú posseeix. Jo li ho agraeixo i l'estimulo que, de tant en tant, puguem parlar d'aquestes coses, perquè si creiem –i ho són– que és important, nosaltres hi hem d'insistir.

Quant a les discriminacions, a vegades són les lleis, a vegades són les estructures, a vegades és el mateix ciutadà qui introdueix discriminació en aquest món. Jo li podria assenyalar escoles públiques que, de sobte, han perdut una part important del seu alumnat en funció que hi ha anat determinat nombre de nens d'una altra ètnia. I són públiques. Per tant, aquesta és una qüestió en què nosaltres, tal com vostè ha assenyalat, ens hi hem de posar seriosament, perquè si dintre de la ciutadania no s'incideix en la necessitat de fer un país de tots, absolutament de tots, vol dir que comencem malament; ja podem fer lleis, ja podem fer mocions, ja podem fer coses, que si la ciutadania, després, això no ho recolza, no podem, realment, avançar en aquest aspecte.

I jo també crec que a la Llei d'estrangeria, doncs, hi ha aspectes que..., ho vaig dir ja, vostè ho ha assenyalat i no cal que ho reiteri, però he d'assenyalar, em sembla que al final..., jo ho he perdut una mica, però em sembla que vostè ja ho ha esmentat, que el nou reglament, aquest sí que ha estat positiu –em sembla que ho ha assenyalat, però no n'estava absolutament segur–, ha estat positiu. Encara hi ha alguns aspectes, en l'aspecte de famílies, que no n'hi ha prou: encara la dependència de la dona, en funció que es mantingui o no es mantingui en el matrimoni, aquesta és una gran discriminació que pateix la dona al respecte i, per tant, a mi em sembla que en aquest aspecte hi haurem d'insistir, sobretot perquè suposa no tan sols una manca de possibilitat d'integració de la immigració i un respecte a l'aspecte familiar, sinó, sobretot, una discriminació intolerable de cara a la llibertat que la dona ha de tenir en aquest sentit.

Per tant, jo li agrairé aquesta informació que vostè m'ha ofert, de cara a passar-la al conseller d'Ensenyament, i confio que en la moció subsegüent ens puguem posar d'acord i que puguem avançar en un camp que, com vostè ha assenyalat, creiem que és molt i molt important per al futur del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers

Acabat el capítol d'interpellacions, iniciem el capítol de mocions. El quinze punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers, presentada pel Grup Parla-

mentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Tugues; deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa tres setmanes intentàvem explicar la situació complexa, difícil, en què es troben els milers de temporers que es desplacen des dels seus llocs d'origen, els mesos d'estiu, durant la campanya de recollida de fruita, principalment a les comarques de Lleida, que en són productores. I intentàrem posar en evidència les dificultats en les quals es troben molts d'aquests treballadors del camp, i també el fet que aquesta allau humana provoca, en determinades circumstàncies, tensions entre els temporers i els veïns del poble. Lògicament, quan el desplaçament es fa de manera incontrolada, per lliure, en certa manera a l'aventura o a provar sort, les possibilitats de trobar-se desplaçats, de no trobar feina, i a partir d'aquí de sorgir complicacions, són elevades. Si, en canvi, el desplaçament es fa de manera organitzada, amb un contracte a la butxaca, pactades prèviament les condicions laborals, aleshores es donen les condicions bàsiques per tal que la incorporació a la feina d'aquests treballadors es faci amb tota normalitat i sense cap tipus de problema, ni per als temporers, ni per als qui els lloguen, ni per als veïns en general.

Això últim, racionalitzar i ordenar el desplaçament dels temporers i la seva metodologia de funcionament, és el que vam intentar explicar en substanciar la interpellació en el passat Ple, i l'esforç que això suposa per als sindicats que organitzaven, i també els incompliments de l'Administració en relació amb les promeses que havia fet, de col·laborar econòmicament en aquesta tasca. Tres eren, bàsicament, les objeccions que el Govern de la Generalitat exposava a l'hora de posicionar-se respecte a una petició de major implicació en l'afer. En primer lloc, l'apel·lació a la falta de competències. És cert que l'article 149 de la Constitució, en el seu apartat 1.2, atorga a l'Estat la competència exclusiva en matèria de nacionalitat, immigració, emigració, estrangeria i dret d'asil i, per tant, a primer cop d'ull, aquests desplaçaments interiors dintre del mateix estat serien, efectivament, competència exclusiva del Govern central. Per tant, si el que es vol és una excusa per justificar la no-intervenció en aquesta qüestió, l'excusa no pot ser millor: ho prohibeix la Constitució. Ara bé, al respecte, m'agradaria fer un seguit de consideracions.

En primer lloc, quan el Govern català ha volgut i li ha interessat forçar certes coses, o no ha fet cas d'allò que diu la Constitució o n'ha fet una interpretació que li permetés actuar. Ha fet, per resumir-ho, una política de fets consumats, certament, per al nostre gust, poques vegades, massa poques, a diferència d'altres governs nacionals, però en ocasions ho ha fet. D'altra banda, contravenint, si es vol, la Constitució, algú pot pensar que pel fet que el Govern de la Generalitat doni suport al que demana estrictament la Moció que discutim –això és, millorar i ampliar la xarxa d'allotjaments per a temporers– hi haurà conflicte de competències. Obviament, no. Jo diria que mai. Que per això mai hi haurà un conflicte de competències, però menys que mai

ara, amb la situació de maridatge –no sé si temporer o fix, però en qualsevol cas apassionat– que viuen el Govern central i el Govern català.

I una última consideració sobre aquesta qüestió que em sembla que hauria de ser fonamental i que ja avançava l'altre dia contestant la intervenció del conseller de Treball. La immigració arriba a Catalunya, té la pretensió de treballar a Catalunya i eventualment crea problemes a Catalunya. Davant d'aquest fet incontestable fóra una irresponsabilitat al·legar falta de competències per actuar sobre aquest tema. I recordava l'altre dia també –i ho faré tantes vegades com faci falta– el vídeo que es passa als visitants d'aquest Parlament i que acaba dient: «Res del que passa a Catalunya és aliè al Parlament de Catalunya.» Doncs, bé, una de dues: o ens ho creiem i per tant en fem cas, o canviem el vídeo i acceptem públicament la nostra incapacitat per a tractar i per a intentar resoldre problemes que afecten Catalunya i els catalans. Jo crec que tenim l'obligació d'actuar posant els mitjans per tal que els temporers tinguin una estada digna a les nostres comarques, se'ls tracti amb les condicions laborals que assenyalava el conveni i evitant d'aquesta manera els problemes que en alguna temporada de fruita han existit. A més, tinc la convicció que el Govern de la Generalitat també ho creu, i no és cap suposició arriscada, sobretot tenint present que el conseller Farreres va manifestar que des de l'any 90 la Generalitat fa algunes actuacions en aquest sentit. Doncs, si ho va fer l'any 90, i el 91, i el 92, i fins avui, la Constitució era la mateixa i, per tant, és clar que ni ningú la utilitza per impedir aquestes actuacions ni és justificació per argumentar que enguany el Govern de la Generalitat no pot actuar sobre els temporers perquè la Constitució ho entén així.

La segona objecció del Govern era que ja estan disposats a fer coses, no les que es demanen, certament, però sí altres que podríem qualificar de tangencials amb la problemàtica que debatem: no farem més allotjaments, però hi posarem més mossos d'esquadra; ni millorarem els allotjaments que ja hi ha, però hi destinarem un assistent social; no recolzarem els sindicats pagesos en aquesta tasca de racionalitzar els desplaçaments i normalitzar les contractacions, però hem invertit en CAP que donaran una assistència magnífica si és que algú pren mal. Per tant, renunciem a fer política social, a fer política de prevenció; ara, això sí, tenim uns remeis fantàstics quan sorgeixen els problemes. Política de pedaços que no resol cap problema i que, d'altra banda, tampoc la paguen des de Madrid.

L'última objecció que va fer el conseller Farreres estava absolutament fora de lloc. Deia el conseller: «Home, hi ha certs sectors de la pagesia que podríem considerar marginals, però de la que estem parlant, la dedicada a la fruita dolça, no és una pagesia marginal, i això vol dir que pot pagar-se els temporers i allò que els temporers comporten, entre altres coses el seu allotjament.» Bé, constatada aquesta objecció, hauríem d'arribar a la conclusió que el Govern no ho ha entès ben bé. Qui hi surt guanyant amb una política i unes actuacions que tendeixen a dignificar a millorar les condicions de l'estada dels temporers: el pagès o el mateix temporer? Què hi guanya el pagès que contracta tem-

porers que vénen amb conveni i, per tant, amb sou de conveni, i que, a més, ha de pagar un plus per hora per subvenir a una part de les despeses dels allotjaments? Li surt molt més barat llogar temporers amb la mà d'obra excedent que hi ha, a preu inferior al que assenyala el conveni i estalviant-se el plus, que l'any passat era de 40 pessetes i per enguany es parla de les 100. Qui hi guanya amb la política que organitza Unió de Pagesos en col·laboració amb UGT i Comissions? És bàsicament el temporer i, de retruc, el conjunt del poble receptor de temporers, que hi guanya en tranquil·litat i pau social. Perquè el que és millor per al temporer, més que l'habitable per més condicionat que pugui estar, que li ofereixi el pagès que el contracta, és un local amb un conjunt de serveis, com són menjar, neteja, rentar la roba, etcètera, que és el que els ofereix l'allotjament i que, en canvi, en casos particulars no troba, sinó que després de la jornada laboral s'ha d'espavilar a comprar-se el menjar, a preparar-se'l, a rentar-se la roba, a condicionar l'habitable, etcètera.

Per tant, no és problema de pagesia marginal o de pagesia solvent i gasiva. El primer a fer l'esforç és el pagès, que paga més; el que hi guanya és el temporer i el conjunt del poble. És un problema, en definitiva, de sensibilitat social. I després del que ha quedat dit és un problema de voluntat política; voluntat política que, llegits els pressupostos, no apareix per enlloc. De tota manera, encara ho podem arreglar, i aquesta és la raó per la qual presentem aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena del Grup de Convergència i Unió. Pel Grup esmenant, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Voldria demanar-li si podria fer el pronunciament de les esmenes i al mateix temps, també, el posicionament del nostre Grup?

El president

Sí, sí...

La Sra. Pallé i Torres

Bé, miri, en primer lloc em referiré a les dues esmenes que nosaltres hem presentat en referència als dos punts de la seva Moció. La primera, jo diria que el que intenta és ampliar, perquè vostès només es referien als compromisos de l'any 95 respecte a un sindicat, i nosaltres creiem que els compromisos van més enllà, a altres sindicats, a consells comarcals i a ajuntaments. I en el segon punt, doncs, també pensem que és una mica fixar una posició realista de qualsevol Govern, que és que lògicament intentarem ajudar, però en la mesura del possible i en la mesura que les disponibilitats pressupostàries així ho permetin.

Però una mica, ja que em pronuncio del perquè d'aquestes esmenes, ara voldria fer el posicionament del nostre Grup. Jo, quan l'escoltava aquesta estona en què vostè plantejava la seva Moció, em semblava que vostè no havia escoltat el conseller l'altre dia després de la seva interpellació, perquè vostè pràcticament repetia l'argumentació que va fer durant la seva interpellació i que jo, lògicament, a l'hora de preparar-me, doncs, la resposta a aquesta Moció he tingut cura de llegir atentament en el *Diari de Sessions*. I la veritat no sé si és que no va escoltar –i li ho dic amb tot el respecte– o si no el va convèncer el conseller Farreres. Per tant, doncs, jo procuraré amb la diligència que pugui intentar convèncer-lo a vostè.

Miri, des de fa força anys, des de l'any 90, el Govern de la Generalitat ha aportat diferents ajuts en el tema dels temporers pel que fa referència a la collita de la fruita. És més –ho va dir el conseller i és així i em sembla que ningú ho pot obviar–, hem estat, o ha estat en aquest cas el Govern de la Generalitat, pioner en aquest tema de tenir cura de diferents aspectes a què ara faré referència pel que suposa ajudar aquests temporers que vénen en èpoques concretes per a la recollida de la fruita. I és més, ho varem fer fins i tot abans d'aquest sindicat que vostè em feia referència, i que imagino que hi feia referència, donat que és un sindicat doncs amb un fort arrelament social, arrelament social i arrelament en el territori, que és el cas d'Unió de Pagesos.

Però, miri, vostè ha parlat de la Constitució i no de sé quantes coses. Miri, Constitució, Estatut d'autonomia, competències. Vostè, igual que jo, pot veure amb claredat, perquè això sí que és objectiu, que les competències en tot el que es refereix en immigracions interiors per l'Estat espanyol corresponen a l'Estat, no a la Generalitat. No obstant, la Generalitat, tenint en compte això, ha volgut fer coses dintre dels àmbits competencials que ha pogut per ajudar en aquest tema. Per què ho ha volgut fer? Perquè vostè parlava de sensibilitat social, i tant que l'hem tingut; des de l'any 90 –i vostè parlava en la interpellació d'escapolir-nos; d'escapolir-nos, mai–, des de l'any 90 varem veure un problema que hi era, que lògicament per competències podíem molt bé dir que no ens tocava, perquè no ens tocava, i varem dir «volem fer-ho». Per què volem fer-ho? Home, perquè hi havia un col·lectiu humà –i vostè quan ha descrit una situació, jo crec que ho ha fet amb realisme–, un col·lectiu humà que vivia en condicions humanes molt poc dignes, i que això generava –i vostè va explicar-ho també–, doncs, una conflictivitat social al camp que barrejava i provocava aldarulls i disturbis en alguns municipis de diferents contrades de Catalunya.

Com varem fer-ho, això? Bé, es va fer –jo diria– en dues línies; primer, en una línia concreta, que vostè n'ha parlat però no n'ha fet massa referència, que era en assistència sanitària, que és un tema importantíssim –és un tema importantíssim–, amb una assistència social, amb un tema de seguretat ciutadana, i ho ha ficat i ho ha tractat irònicament. Doncs, no irònicament, escolti; quan hi ha un aldarull o hi ha problemes, o per previndre-ho, és necessari aquest tema, perquè ajuda que no hi pugui haver situacions que després provo-

quen certes actituds de persones que costa d'alguna forma d'arreglar-ho. I per altra banda, altres ajuts que en puc fer referència. I això s'ha fet –jo diria– des de l'any 90 ençà d'una forma –jo diria– millorada, no només des d'un punt de vista quantitatiu quan ha sigut possible, sinó des d'un punt de vista que sempre s'ha de procurar des del Govern, que és de forma coordinada. S'ha coordinat des de diferents departaments, perquè vostè..., quan li parlo de sanitat, seguretat, benestar social, afecta diferents departaments; s'ha intentat coordinar-ho amb els diferents departaments i s'ha fet un esforç també a nivell de delegacions territorials. En els casos de la fruita vostè sap que es circumscriu a unes determinades àrees; en aquestes determinades àrees tot aquest tipus de suport i d'ajuda també s'ha intentat coordinar.

I per altra banda, ha fet referència a un tema en què jo m'hi estendré una mica més, que és el tema dels allotjaments dels temporers. Miri, en el tema dels allotjaments dels temporers seria injust dir que només nosaltres hem fet coses; n'hem fet, però no hem estat els únics; ho han fet també els ajuntaments, ho han fet els consells comarcals i ho ha fet l'Administració central a través del Govern Civil i a través de l'Inem; hem fet tots coses en aquest tema. Per què? Perquè em sembla que tots hem tingut la sensibilitat que hi havia un problema determinat i que calia des de l'Administració, sigui autonòmica, sigui central, que era a la que més pertanyia aquesta responsabilitat, o sigui d'àmbit municipal o comarcal, donar-hi solucions perquè –ho deia abans– hi havia uns col·lectius que vivien en unes condicions infrahumanes, això generava, doncs, situacions conflictives i, per tant, calia resoldre-les; i a més hi havia una altra cosa, que des d'un punt de vista productiu afectava, que era que, lògicament, si estaven en aquestes condicions tampoc treballaven l'endemà, lògicament, com ho havien de fer.

Nosaltres votarem que sí a la seva Moció sempre que accepti les dues esmenes que hem plantejat i que abans li he dit, però abans voldria fer-li una matisació, perquè sentint-lo avui, crec que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi discrepa. Miri, de la mateixa manera que li diem que continuem amb la voluntat d'ajudar aquestes xarxes d'allotjament, també vostè ha parlat que no estava d'acord amb la visió que el conseller Farreres va donar de l'agricultura, parlant d'una agricultura marginal i d'una agricultura... Doncs, miri, el Grup Parlamentari que jo en aquests moments represento, el de Convergència i Unió, està totalment d'acord que podríem parlar genèricament de dues agricultures: de l'agricultura de zones despoblades i de muntanya, que té unes característiques i que la política del Govern ha de ser una molt concreta; i per altra banda, una agricultura competitiva, que és una agricultura que és una activitat econòmica productiva i que des d'aquest punt de vista el cost d'allotjament és un cost més de la producció que cal comptar-lo d'aquesta manera. I per tant, hauria d'anar a càrrec –a càrrec dels pagesos contractants o dels temporers o amb fórmules mixtes. Si en tot cas s'han fet subvencions és perquè considerem que cal ajudar.

I també hi ha una altra cosa que no s'ha parlat i que té la seva importància. En el camp, per exemple, de la fruita fa uns anys hi va haver mala època, anys de manca de collita per causes climàtiques i anys de sobrea-bundància de collita amb el que va suposar de davallada de preus. Però ja fa un any –i aquest si Déu vol i les condicions segueixen, les que són, i de fet la fruita primerenca ja n'és una prova– poden ser molt diferents; i l'obligació del Govern també és prioritzar per no perjudicar altres sectors econòmics que podrien dir: «Per què no fem el mateix?» Doncs, aquesta flexibilitat un govern l'ha de tenir; governar vol dir prioritzar en funció de les necessitats que es plantegen. I quan hi va haver foc no ho sabíem i vam d'haver-ho d'atendre; i si després surt una altra cosa, ho haurem de fer, lògicament. Per tant, la sensibilitat hi és, la voluntat també, però en funció de les necessitats que al país es plantegen; no és una cosa tancada i hermètica aquesta que no es pot modelar; aquesta és l'obligació del Govern i d'aquest Grup Parlamentari que li dona suport.

Per tant, no oblidí vostè que hi ha una economia, i que jo crec que ella mateixa per si mateixa vol ser-ho, i si vostè, com jo mateixa, perquè pertanyem els dos a la Comissió d'Agricultura, ho fa –i estic convençuda que ho fa, de parlar amb els pagesos–, escolti, quan parlen amb sinceritat ells volen ser competitius, i tant que sí, i per això innoven i modernitzen les seves instal·lacions. I, és més, jo crec que, parlant amb franquesa, el que cal és regular que aquests temporers cada cop vinguin amb una situació laboral totalment correcta, amb uns treballs, doncs, dignes i amb un salari digne, i que això sigui un cost –com li deia– de la producció. Perquè si no també hi podria haver altres sectors fora de l'agricultura que podrien reclamar el mateix. Per tant, sí, d'acord amb aquesta sensibilitat, però també tinguin en compte que això no és un acord tancat, sinó que aquí ens movem i que, en funció de com vagin les coses, ens hi haurem, lògicament, d'adaptar.

Voldria fer-li una referència. Vostè diu que mirant-se els pressupostos no ha vist cap voluntat de continuar en aquesta línia. Doncs no se'ls ha hagut de mirar bé, perquè l'any 96 hi segueix havent per part del Departament de Treball la mateixa subvenció que hi va haver l'any 95; i vostè no sé si té en compte que és un any, i que des d'aquesta tribuna se n'ha parlat amb claredat, de restricció pressupostària per tot el tema del dèficit públic, i amb aquesta sensibilitat que hem de tenir. Per tant, que hi hagi la mateixa subvenció a mi em sembla que és un element ben clar i que deixa ben palesa la nostra pròpia voluntat.

I no puc pas deixar passar que vostè ha parlat del maridatge –no?– entre uns i altres. Miri, maridatge, nosaltres cap. Miri, el que dissortadament passa, sap?, en l'àmbit parlamentari de Madrid i que esperem que canviï, és que no sigui la pura aritmètica parlamentària la que faci sentir les reivindicacions, les propostes i la voluntat de governabilitat que sempre ha tingut, almenys el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, respecte a la política estatal. Per tant, els socialistes van ser, dissortadament, després de tretze anys que ens van

necessitar i que van poder tenir aquesta sensibilitat, i que espero que els hagi quedat, i esperem que el Partit Popular l'agafi i sigui una continuïtat.

I, per altra banda, acabo dient-li una cosa. Vostè quan va parlar, en la seva interpellació, i que vull reproduir, va dir que volia que aprovéssim aquesta Moció, i ja li he avançat que el nostre Grup ho farà; lògicament, si vostè accepta aquestes dues esmenes de modificació, que jo he intentat argumentar per què existeixen o per què les hem presentat. Miri, hi ha una cosa que és evident: des de l'any 90 som els pioners en allò que vostè reclamava; en aquest camp concret, hem fet política social, hem fet política d'ajut als pagesos, hem fet política d'ajut als temporers. I hem fet política, si m'ho permet, de prevenció. Aquesta ha estat la voluntat d'aquest Grup Parlamentari i del Govern al qual donem suport. I, sens dubte, en la mesura de la flexibilitat que li parlava abans i de la prioritat que ha de tenir qualsevol govern, aquesta serà la conducta del nostre Grup Parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Crec que en la interpellació del senyor Benet Tugues hi ha un final en el qual estem absolutament d'acord. Diu: «Fem política social, fem prevenció, ajudem els pagesos, ajudem els temporers.» El nostre Grup Parlamentari havia plantejat, presentat en aquesta cambra a través del diputat Víctor Gimeno, un seguit de preguntes al conseller d'Agricultura, justament per la problemàtica dels temporers. La diputada Mercè Rivadulla, del Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, ha anat presentant cada any preguntes sobre aquesta problemàtica.

De tota manera, la interpellació del senyor Benet Tugues va més enllà, perquè planteja, en concret, la necessitat de potenciar la política d'allotjaments. Textualment va dir-nos: «La nostra iniciativa» –en aquest cas la d'Esquerra Republicana, compte– «és la de potenciar la política d'allotjaments, perquè si potenciem la política d'allotjaments i ho fem bé, de segur que ens evitem despeses en mossos d'esquadra i, després, en assistència social, i probablement també despeses en assistència sanitària.»

Jo vaig tenir ocasió, l'any 92, d'anar al Baix Cinca, per tant estic parlant d'un territori que administrativament no és català, a Fraga, on va haver-hi els conflictes de Fraga, que després s'han convertit en un referent sobre la problemàtica dels temporers. Un dels punts que va provocar els conflictes de Fraga va ser precisament el tema dels allotjaments o dels no-allotjaments. La falta d'allotjaments va portar els temporers de Fraga a viure en situacions molts difícils i en llocs al centre del poble, i allò es va convertir una mica en objecte d'uns joves intolerants que van creure que allà podien fer el

seu pim-pam-pum. A més, es creien que ho podien fer d'una manera totalment tranquil·la, sense que els passés res, sense complicitats.

A la interpellació es parlava d'un tema, que crec que és important, de xifres. Es deia: «Tinguem en compte o pensem que pot haver-hi 515 habitatges» –si no recordo malament– «però, és clar, els temporers són uns cinc mil; per tant, resoldre el 10% de la situació, malament rai.» I ara, en la presentació de Moció, el senyor Benet Tugues ha insistit en un punt que em sembla molt important: no es tracta només de garantir que hi haurà un lloc on tu podràs anar a dormir, sinó justament aquest espai que sigui l'espai que permeti que els treballadors temporers, que com a tals són temporers, i en època d'estiu, que, per tant, sense dificultats climàtiques greus, puguin, justament, compartir la possibilitat de connectar entre ells, de saber què ha passat, de fer en comú, vida en comú, justament després de les hores de treball.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup Parlamentari donarà suport als dos punts de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, fins i tot en la hipòtesi que acceptés les esmenes que li ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Riera. El diputat senyor Fabregat, pel Grup Popular.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, honorable president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, en ocupar aquesta tribuna per posicionar-me respecte a la Moció que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i després d'escoltar, tant la presentació d'aquesta Moció com els diferents posicionaments, inclòs també el del Grup que dona suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, i també les esmenes, en primer lloc dir que nosaltres deixarem de banda el que són referències a la Constitució, referències al maridatge i referències a qui és qui ha treballat més o menys i quina administració ha treballat més o menys, en un tema que, sens dubte, a les terres de Lleida s'està treballant des de l'any 1990, com s'ha dit aquí, no solament des del Govern de la Generalitat, sinó també als consells comarcals, als ajuntaments i al mateix Govern de l'Estat a través de l'Inem i del Govern Civil.

Des del Grup Popular, ens preguntem, en primer lloc, si aquesta no serà una moció discriminatòria. I ho dic, perquè en el primer punt que presenta aquesta Moció, diu: «Complir de manera immediata els seus compromisos.» Discriminatòria, perquè si la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat, en tot el que fa referència a agricultura, té uns endarreriments en els pagaments que van moltes vegades de divuit i fins a trenta mesos –trenta mesos, com endarreriments en el que fa referència als incendis forestals de 1994– creiem que parlar de «complir immediatament» sens dubte s'ha de pensar, i fóra bo, que seria a la vegada interessant que aquests compromisos fossin extensius a totes

les ajudes que té pendents el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I discriminatòria perquè el sistema actual, que no deixa de ser un sistema de subvencions emprat, va en contra d'un collectiu també de pagesos i empresaris agraris que treballant de forma individual s'han preocupat, any rere any, de tenir un allotjament digne per als treballadors, i ho han fet sense cap tipus d'ajut per part de les administracions, a més de ser totalment injust, perquè, realment, les subvencions solament recauen aproximadament a un 10% dels treballadors contractats.

L'actual sistema d'allotjament de temporers per a la fruita és un sistema, però no és l'únic sistema. I des del Grup Popular creiem que n'hi ha d'altres. Creiem que la gestió i l'administració haurien de ser a través dels mateixos ajuntaments i també del mateix Departament de Treball. Les organitzacions professionals agràries fan i han fet una bona tasca, però també la seva tasca ha de ser facilitar als seus afiliats i pagesos els treballadors que sollicitin per realitzar feines del camp, així com facilitar-los, a la vegada, tots els serveis derivats de la contractació d'aquests. I millor seria si els esforços de l'Administració, des del nostre punt de vista, anessin cap a facilitar als empresaris agraris els mitjans per a poder adequar allotjaments dignes en les mateixes explotacions, mentre realitzen la recollida de la fruita.

El passat Ple, en la interpellació entre el nostre diputat senyor Benet Tugues i el conseller de Treball, senyor Ignasi Farreras, es donaven algunes dades. Es parlava de 515 treballadors contractats amb conveni entre Unió de Pagesos, UGT i Comissions Obreres. Les xifres s'aproximen a la realitat, però no són aquestes. No són 515 treballadors, sinó que són 595 treballadors. I no són amb conveni. Són 230 treballadors directament per la Unió de Pagesos; 70 treballadors directament per la UGT i 295 treballadors directament per Comissions Obreres. I, finalment, si es paguen les subvencions per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sortiran a 33.600 pessetes per treballador allotjat, més les 40 pessetes/hora que es cobraven en la darrera campanya de recollida de fruita als mateixos pagesos.

Hi ha altres previsions en què, des del Grup Popular i a la vegada com a lleidatà, nosaltres no hi estem d'acord. Perquè parlar que aquesta serà una bona collita sens dubte té alguns interrogants. Varietats de fruita –fruita primerenca– sens dubte tenen una bona collita, però la realitat en el camp parla que varietat d'estiu, en les varietats de poma, principalment poma golden, hi ha més que una previsió justa de collita. És a dir, es pot parlar d'una contractació de temporers que vagi entre 5.500 i 6.000 temporers –5.806 foren exactament els que es contractaren en la darrera campanya–, però mai, com es va parlar l'altre dia, creiem nosaltres, sobrepassar una xifra de 6.000, i tampoc arribar de cap manera als 7.000 temporers, encara que ho fóra, perquè, sens dubte, això demostraria que hi ha una bona collita fructícola.

Des del Grup Popular donarem suport al primer punt d'aquesta Moció, sempre que s'accepti –hi he fet abans ja referència i crec que he fet la suficient explicació– l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Conver-

gència i Unió. I ens abstindrem en cas contrari. Quant al segon punt, ens abstindrem, tant si s'accepta l'esmena de Convergència i Unió com si no. Entenem que aquest és un mitjà i és un bon mitjà, però que no és l'únic mitjà i, sens dubte, no ajuda prou, també, aquells empresaris agraris que, de forma individual, han fet grans esforços per allotjar temporers. Per tant, senyor president, demanarem votació separada dels dos punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats –molt breument i des de l'escó mateix–, nosaltres estariem d'acord amb la Moció proposada per Esquerra Republicana i també ens semblen bé les esmenes que presenta el Grup de Convergència i Unió. Des del nostre punt de vista, acuren una mica més els plantejaments de la Moció. La qüestió, en qualsevol cas, no és una discussió respecte a tot allò que s'ha fet –que s'ha fet, certament, molt des de l'any 90 fins avui– per millorar les condicions de treball dels temporers que vénen de diversos llocs d'Espanya a Catalunya, bàsicament a les terres de Lleida, a treballar en la collita de la fruita.

La qüestió que provocava la Moció d'Esquerra Republicana no era la discussió de tot allò que s'ha fet per part de tots: per part dels propietaris fructícoles creant millors condicions, cada vegada més, d'allotjament per a aquests temporers, per part dels ajuntaments, per part dels consells comarcals, per part de la Generalitat i per part de la mateixa Administració central, a través dels governs civils i de l'Inem, com es deia abans, sinó que els compromisos es compleixin. Aquest és el tema que, des del nostre punt de vista, motiva en el seu moment la interpellació i la Moció. No és discutir tot allò que s'ha fet –que s'ha fet molt– sinó que els compromisos que les diverses administracions, en aquest cas que l'Administració de la Generalitat ha assolit en un moment determinat, respecte a aquells que han fet que es compleixin. I els compromisos són, bàsicament, l'aportació econòmica que significa la contribució del Govern de la Generalitat a la construcció d'uns determinats albergs. En definitiva, de la millora de les condicions d'allotjament d'aquests temporers.

La mateixa esmena de Convergència assenyala en el seu punt primer: Complir els compromisos contrets, no solament amb els sindicats, com apuntava Esquerra Republicana, sinó també amb els consells comarcals i amb els ajuntaments. Doncs molt bé, millor encara, es tracta de complir, certament, els compromisos que el Govern de la Generalitat va contreure l'any passat d'una determinada aportació econòmica i que no ha fet efectiva, segons el portaveu de Convergència i Unió, perquè han sobrevingut dificultats que ho han fet difícil o gairebé impossible, però, en definitiva, es tracta d'això: de complir el compromís assumit; amb els sin-

dicats, sí; amb els ajuntaments, també, i amb els consells comarcals, lògicament, també. I, en el punt següent: «De continuar ajudant en la mesura del possible, perquè aquestes condicions d'allotjament dels temporers no es malmetin, sinó que millorin cada cop més». Bé, d'això es tracta.

Per tant, a nosaltres ens semblaria molt positiu que Esquerra Republicana acceptés aquestes esmenes del Grup de Convergència i Unió, perquè en lloc de contradir-lo ens sembla que milloren encara més el plantejament que es fa. Ratifiquen, en qualsevol cas –això sí que és veritat, ratifiquen, en qualsevol cas–, que hi ha un compromís i que aquest compromís no s'ha complert. Per tant, si les esmenes són acceptades, millor, i si no, i en qualsevol cas, nosaltres votàrem igualment el contingut de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat proposant de la Moció.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, celebro que alguns portaveus dels grups parlamentaris m'hagin entès una mica millor que la il·lustre diputada Glòria Pallé, la intervenció de la qual per un moment m'ha fet posar al límit de demanar perdó, que les culpes de tot plegat fossin d'Esquerra Republicana. Malgrat tot, li acceptarem la primera esmena, tot i lamentant que el Parlament hagi d'instar el Govern a complir allò que són estrictament els seus compromisos –i estem parlant de compromisos de l'any 95.

Certament, la Moció, malgrat tot, amplia el que nosaltres demanàvem, el que passa, amic Vilalta..., suprimix allò de «manera immediata». De tota manera, estic convençut que tant vostè com jo vetllarem perquè sigui de manera immediata el compliment dels compromisos.

També li acceptarem una mica a contracor l'esmena al punt 2, perquè, òbviament, preferiríem votar en la seva integritat aquest punt de la nostra Moció, però ens trobem amb el risc que una majoria d'aquest Parlament, i per tant el Parlament, negués futures actuacions del Govern en aquest tema. Per tant, preferim acceptar l'esmena, que, si més no, deixa la porta oberta que el Govern actuï i ajudi en la política d'allotjaments de temporers, i a partir d'aquí també continuarem vetllant sobre el tema per tal que es facin les polítiques que nosaltres creiem necessàries.

Per tant, senyor president, acceptàrem les dues esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Seguidament, passarem a la votació. Es deriva de la intervenció del diputat en representació del Grup Popular que demana votació separada del punt 1 i del punt 2 de la Moció. En definitiva, doncs, comencem la votació.

Els senyors diputats i les senyores diputades que estiguin a favor del punt 1 de la Moció amb l'esmena incorporada de Convergència i Unió, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 1 de la Moció ha sigut aprovat per la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

I passem a la votació del punt 2, amb l'esmena també incorporada i acceptada pel diputat proposant.

Vots a favor del text tal com ha quedat redactat, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de la Moció ha sigut aprovat per 93 vots a favor i 11 abstencions, em sembla que hi ha hagut; cap vot en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres, presentada pel diputat senyor Josep Mir, del Grup Socialista. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Mir, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, la interpellació que ha donat peu a aquesta Moció es va presentar pel nostre Grup ja fa un cert temps, diria que a començaments d'any, en un moment que feia poc que s'havia promulgat la Llei estatal de televisions locals per ones terrestres i en un moment que encara no s'havien fet públics els propòsits del Govern pel que fa al seu desenvolupament reglamentari. (*Remor de veus.*)

El president

Per respecte a l'orador, prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Bé, d'aleshores ençà hi ha hagut un procés d'elaboració, per una banda, des de Presidència de la Generalitat, de diversos esborranys d'un decret regulador d'aquest tema; un procés, també,

de diàleg des del Departament de la Presidència amb els ajuntaments sobre aquest projecte normatiu, i altres contactes, altres posicionaments, que han donat com a resultat un progressiu apropament i una progressiva correcció de les primeres versions d'aquell Decret, que en molts casos marginaven, al nostre entendre, de manera excessiva el paper dels ajuntaments en un servei que és d'interès eminentment local.

Bé, aquest procés que els comento en els seus trets bàsics ha culminat o està culminant en els darrers dies amb un acord recent entre el Departament de la Presidència de la Generalitat i la Federació de Municipis de Catalunya, que sembla ser que donarà llum verda a un decret proper àmpliament o raonablement consensuat. Enmig d'aquest procés es va debatre fa ara unes tres setmanes la interpellació de la qual penja aquesta Moció, interpellació que creiem que deu haver afavorit o deu haver contribuït a aquest clima d'apropament del projecte de la Presidència de la Generalitat amb les demandes municipals.

De totes maneres, encara que haguem arribat a aquest moment de gairebé acord institucional, al nostre entendre hi segueixen havent alguns punts de problemàtica en el tema del desenvolupament de les televisions locals per ones terrestres, que segueixen justificant un posicionament d'aquesta cambra per clarificar la interpretació que des de Catalunya es vulgui fer d'alguns punts de la legislació estatal que no han quedat prou clars.

En primer lloc, hi ha un tema de reforçar un principi de participació qualitativa, que al nostre entendre hauria de ser al màxim de decisiva possible, dels ajuntaments, en el procés de selecció del gestor privat de les televisions locals en aquells casos en què s'acordi el concurs per al gestor privat, i també una participació dels ajuntaments en tots els processos de possible modificació del mapa bàsic de les televisions locals; és a dir, de la previsió de possible formació de cadenes que afectessin més d'un municipi o de possibles emissores que cobrissin més d'un nucli dins del mateix municipi.

Unes i altres decisions competeixen, és veritat, al Govern de la Generalitat o competeixen més genèricament a la Generalitat d'acord amb la legislació estatal. Tanmateix, creiem que es tracta de temes d'una profundíssima implicació d'interessos locals i és per aquest motiu que creiem que, tant en una com en l'altra decisió, l'opinió de l'ajuntament o dels ajuntaments afectats hauria de ser, si no determinant, sí almenys àmpliament decisiva. Aquest és un objectiu important que al nostre entendre s'hauria d'assegurar en el desenvolupament reglamentari d'aquesta Llei.

Hi ha un altre tema que queda poc clar en la legislació estatal, queda poc clar en els projectes que hem conegut de desenvolupament reglamentari d'aquesta legislació, i és la possibilitat que els ajuntaments no únicament en aquest moment, a l'entrada en vigor d'aquesta legislació, a l'entrada en vigor del decret que faci la Generalitat, si no més endavant, puguin assumir la gestió directa del servei. Hi ha el risc que si hi ha ajuntaments que no acorden la gestió directa del servei a partir del moment de l'entrada en vigor del decret i dins

del termini que aquest decret els dona, succeeixi que la Generalitat tregui a concurs la gestió privada d'aquest servei i d'aquí a uns mesos, d'aquí a uns anys, si l'ajuntament vol crear el seu propi servei de televisió local es trobi en la impossibilitat de fer-ho per manca de freqüència disponible o per qualsevol altre motiu. A nosaltres ens agradaria que la regulació reglamentària que es faci d'aquesta matèria prevegi aquesta eventualitat i procuri donar-li una sortida raonable que faci efectiva la possibilitat dels ajuntaments de crear un servei de televisió local per gestió directa en qualsevol moment.

Un altre problema que també s'ha posat de manifest en el desenvolupament d'aquesta matèria són les dificultats que hi poden haver en l'aplicació de maneres de gestió d'aquests serveis de televisions locals mixtos o en col·laboració entre ajuntaments i empresaris privats. Aquí la Llei sembla oferir dues grans opcions: o gestió per l'ajuntament o gestió per un particular. A nosaltres ens agradaria, i creiem que jurídicament és possible, ens agradaria que la regulació que es faci a Catalunya permeti el que a la pràctica passa en molts casos, i és que la gestió d'aquests serveis es faci en col·laboració entre l'ajuntament i empresaris privats.

I finalment, també hi ha una altra preocupació, aquesta també molt sentida, i és que no ens agradaria que les lògiques mesures de seguiment, d'avaluació, de control –fins i tot– de les emissions, que entenem que la Generalitat com a responsable del servei en base a la legislació estatal voldrà aplicar en relació amb els concessionaris, poguessin significar minva per a l'autonomia local, quan qui gestiona el servei és l'ajuntament.

En alguns esborranys de decret preparats des del Departament de la Presidència hem pogut veure com es preveïen a favor d'aquest Departament mecanismes o mesures de control que podien amenaçar d'asfixiar realment els mínims àmbits de gestió o d'autonomia de gestió dels ajuntaments. Entenem que en aquest tema s'ha de ser molt escrupolós, s'ha de ser molt curós i creiem que hi hauria d'haver una revisió crítica d'aquests mecanismes per deixar clar que, en qualsevol cas, si es tracta d'un servei municipal, s'ha de respectar el principi d'autonomia que la Constitució i la legislació vigent assegura i garanteix a les entitats locals.

Bé, aquestes són les nostres principals preocupacions i aquestes són les preocupacions que hem volgut reflectir en aquesta Moció que es presenta en aquesta cambra. Només m'agradaria..., d'acord amb les consideracions que els he fet, els demanaria el seu suport per aprovar aquesta Moció.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentada una esmena del Grup de Convergència i Unió. Pel Grup esmenant, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Mir, voldria que les meves primeres paraules fossin per agrair-li la sinceritat amb què vostè ha plan-

tejat aquesta qüestió, la sinceritat que es desprèn del context en què estem en aquest moment debatent en diferents àmbits: avui al Parlament, demà al Parlament encara que en una branca diferent, però també hi faré referència, dilluns de la setmana passada al Col·legi de Periodistes, el desembre del 95 aprovant la Llei estatal de les televisions locals –que no municipals, locals–, i per tant, aquest és un debat que està obert a la societat, que el tenim avui molt present i que, com li deia al principi de la meua intervenció, li agraeixo que vostè hagi estat sincer, perquè en aquesta Moció si no hi ha aquesta sinceritat darrere, no es podria entendre massa la seva necessitat. És a dir, es produeix un debat fa quinze dies, vostè avui presenta una Moció, i entremig què ha passat? Ha passat que hi ha hagut un acord –que vostè coneix– entre la Federació de Municipis de Catalunya i la Presidència de la Generalitat que va avançant en la línia que tots volem. Per tant, a nosaltres, al nostre Grup ens hauria pogut ser fàcil l'argument, hauria pogut ser fàcil l'argument de dir: «Home, senyor Mir, de la manera que estan les coses, tal com està negociat tot plegat, potser no cal que hàgim de debatre novament aquesta qüestió.»

Li deia també que sí que és interessant que la debatem, perquè és un tema que està al carrer, que està als ambients preocupats per tot el que és el tema de la televisió, i en aquest cas concret de les televisions locals i, per tant, no ens és sobrer. I què hem fet davant d'aquesta situació? La seva proposta de Moció jo diria que va..., des de la seva perspectiva vull suposar que ajustada, però, des de la meua, crec que va un xic més enllà del que seria desitjable en aquest moment; en aquest moment seria desitjable que tingués uns certs punts de correcció, que, modestament, els els hem presentat el nostre Grup en forma d'esmenes.

Hi ha el primer punt, que no tenim cap inconvenient a votar-lo exactament tal com està, i les altres, per no cansar la cambra, per l'hora que és, i tot plegat –i tot-hom les coneix–, no les aniré puntualitzant. Diré que, en termes generals, el punt segon i el punt tercer el que introdueixen és una petita correcció, i, en canvi, hi ha una nota discordant pel que fa al punt sisè d'aquesta mateixa Moció.

Demà debatrem en aquesta cambra la Llei de continguts televisius per la televisió per cable, on tindrem oportunitat de, a bastament, cadascú manifestar el que pensem, però que hem trobat un consens amplíssim; això es pot avançar perquè ja s'ha produït, s'ha produït fa molt pocs dies. En totes aquestes qüestions, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, hem tingut sempre un interès molt gran de poder trobar punts d'acord. Ho vam fer quan es va crear la mateixa Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i sempre que hem pogut ho hem intentat, perquè, en aquests temes, o trobem consensos molt amplis o poden sortir, en un moment determinat, per una majoria concreta, puntual, circumstancial, si es vol, però que al cap del temps, si no hi hagués una decisió molt majoritària, segurament se'n podria ressentir el futur del mateix mecanisme de la televisió i el que volem que sigui en cada moment.

Per tant, senyor Mir, nosaltres li hem plantejat aquestes esmenes, que vostè coneix; sé, perquè n'hem parlat,

que no s'ajusten exactament al que vostè desitjaria, però la negociació és això, és renunciar, moltes vegades, en part, cadascú, a allò que es vol per trobar punts comuns. Aquest matí també ho deia i demà també hauré de repetir-ho: sempre que es busca algun punt d'acord important s'ha de renunciar per part d'alguns. Jo li demano, senyor Mir, que el que li quedi entre ara, després d'aquesta intervenció, i que els companys dels altres grups parlamentaris es manifestin, vostè intenti trobar algun punt de transacció i ens hi trobarà, i penso que seria bo que es pogués fer aquest esforç, perquè nosaltres ja l'hem fet en presentar les esmenes; li toca a vostè ara intentar reconduir-ho, i li asseguro que si va en aquesta línia nosaltres ho acceptaríem i hi hauria moltes possibilitats de treure aquesta Moció amb un acord jo crec que molt ampli, si no total, d'aquesta cambra.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre la Moció, els grups, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president; intentaré ser breu. Com vostès ja saben, tenim un ordenament jurídic respecte a la radiotelevisió fortament jerarquitzat; el frontispici d'aquest diu que la radiotelevisió és un servei públic essencial de titularitat estatal, i a partir d'aquí les competències són delegades o les competències pròpies s'inscriuen en les normatives estatals, i ens trobem en aquests moments que hi han les competències pròpies de l'Estat, les que es deleguen a la Generalitat i, a partir de la publicació de l'aprovació de la Llei de legalització de les emissores municipals o, posteriorment, de la Llei de què avui estem parlant, de la Llei de regulació de les televisions locals per ones o, fins i tot, després –en parlarem demà–, de telecomunicacions per cable, una nova figura que incideix en aquest terreny, que són els ajuntaments.

Integrar equilibradament aquests diferents nivells competencials no és senzill, i davant d'aquesta dificultat, segurament, sempre la millor recepta és el diàleg, el consens, i és per això que nosaltres valorem molt positivament que el decret a partir del qual es «normaran» totes aquelles qüestions que la Generalitat ha de desenvolupar i que emanen de la llei que regula la televisió local per ones, s'hagi pogut consensuar entre l'Administració de la Generalitat i, especialment, amb les entitats municipalistes. Creiem que aquest és un bon pas, un pas en positiu, i que permet, diguem-ne, no minvar cap de les competències o autonomia que han de tenir les diferents administracions.

D'aquest diàleg i acord, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, es desprenen quatre qüestions. En primer lloc, encara que aquesta no és una matèria

del Parlament de Catalunya, sinó que correspondrà al Congrés dels Diputats, caldrà trobar el consens necessari per modificar l'article 5 de la llei estatal, que encaixona excessivament la gestió dels ajuntaments respecte a la seva concessió de la televisió local de titularitat municipal.

En segon lloc, caldrà respectar que la primera concessió de la televisió local, és a dir, aquella que correspon a l'ajuntament, no es vegi pressionada per terminis excessivament curts de temps; creiem que afrontar la decisió per part d'un ajuntament de fer una televisió local és una cosa complexa, que exigeix el seu temps, que exigeix poder acumular experiència, coneixements, per poder prendre la decisió; creiem que els temps que corren des del punt de vista de les hisendes locals no són moments com per tirar la casa per la finestra, sinó que exigeixen molta prudència a l'hora de prendre opcions que, evidentment, sempre comporten despesa, i és per això que creiem que la Moció recull –i l'acord arribat– aquesta voluntat de no pressionar els ajuntaments per tal de poder accedir a aquesta primera concessió.

En tercer lloc, creiem que és important comptar amb l'opinió de l'ajuntament a l'hora de fer la segona concessió, aquella que poden gestionar els particulars, de veure com, dins de la realitat pròpia de cada ciutat, l'ajuntament, tot reconeixent que és la Generalitat qui ha d'atorgar aquesta concessió, pot opinar, i aquesta opinió es té en compte. I per últim, el reconeixement, també, de la capacitat dels municipis a l'hora d'autoritzar emissions en cadena o de gestió comuna de televisions locals.

Per últim, el nostre Grup..., vull acabar aquesta intervenció dient una cosa, que crec que és de sentit comú, però que caldria retenir. Quan s'ha arribat a un acord entre la Generalitat i les entitats municipalistes en una qüestió tan important i de tanta sensibilitat, jo crec que caldria fer un esforç, perquè seria incomprensible trobar-nos amb votacions creuades respecte a una moció que si en aquests moments té una finalitat és la finalitat de reforçar, aclarir i explicar, des del punt de vista parlamentari, aquest acord. És per això que crec que calia fer aquest esforç a què convidava el senyor Codina, de trobar una transaccional que ens permeti poder aprovar amb el màxim consens i, si pot ser, des de la unanimitat, una ratificació parlamentària d'un acord extern, com és el que s'ha arribat entre la Generalitat i les entitats municipalistes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Guilot. Per pronunciar-se el Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El senyor Mir, en la seva interpellació del Ple passat, plantejava uns interrogants que en aquell moment segurament eren absolutament lògics, però que el temps també s'ha cuidat d'anar acla-

rint. D'alguna manera, ell plantejava dos grans temes: fins a quin punt el Govern tenia previst de presentar un projecte o, en tot cas, més que un projecte, d'elaborar el desenvolupament reglamentari de tot aquest sector, és a dir, dit amb unes altres paraules, fins a quin punt el Govern volia legislar sobre les televisions locals, i el segon gran dubte era fins a quin punt el Govern té en compte els ajuntaments en aquests projectes.

Evidentment, des del dia que es va substanciar la interpellació fins avui, doncs, han passat coses: entre altres coses, que hi ha hagut un esforç important per part del Departament de Presidència i la Federació de Municipis per apropar postures; sembla ser que això ha tirat endavant i, per tant, d'alguna manera, jo començaria la meua intervenció fent meves les paraules que acaba de dir el senyor Guilot: en definitiva, seria absolutament racional i normal que el Parlament ratifiqués, mitjançant aquesta Moció o la transaccional que sigui adequada, el fet que s'ha arribat a un acord en aquest tema. Per tant, el primer posicionament del nostre Grup, més que sobre la Moció seria sobre la voluntat d'aquesta Moció.

En segon lloc, el senyor Codina ha fet esment d'una llei que debatrem demà i que d'alguna manera ha representat un consens important en un tema que és importantíssim de cara al futur, sobretot el futur de moltes coses i el futur del país, també. Nosaltres..., ja manifesto d'entrada que el posicionament que fem ara és similar al que farem demà en un dels aspectes de la Llei; això no treu que no estiguem d'acord en el consens i que no estiguem d'acord fins i tot en la Moció, el que passa és que volem anar una mica més enrere; segurament que el marc sobre el qual estem legislant o el marc sobre el qual estem treballant, des del nostre punt de vista, no és el més adequat, i segurament que ens agradaria que tot això que està plantejant el senyor Mir en la seva Moció hagués pogut ser legislat directament per aquesta cambra. Evidentment, això no ha estat possible, això no és possible perquè el marc és el que és, ni a la Moció d'avui ni a la Llei de demà, però ens sembla que sí que cal, de la mateixa manera que el senyor Guilot demanava retenir aquest concepte de consens, nosaltres també demanem de retenir aquest concepte de consens, sí, però perquè no hi ha cap més remei i perquè, segurament, el que s'havia d'haver fet anteriorment no ha estat ben fet.

En definitiva, doncs, anunciar el nostre vot favorable a la Moció, amb el prec i amb el benentès que aquesta Moció finalment serà una moció consensuada i, si no és possible, doncs, també votariem a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. En este moment, i per raons òbvies, desestimo lo contingut inicial del nostre posi-

cionament, i és en virtut de l'explicació del portaveu del Grup Socialista, però sobretot de les esmenes que intenta incorporar Convergència i Unió, que el Grup Popular donarem suport a esta Moció, si existeix lo grau de consens en relació amb este punt de l'ordre del dia. En este sentit, esperem lo pronunciament respecte a les modificacions que faran possible la unanimitat que, d'una manera implícita o explícita, han reclamat tots los grups parlamentaris que s'han pronunciat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Curto. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Sí, moltes gràcies, senyor president, i moltes gràcies a tots els diputats que han participat en aquest punt de l'ordre del dia, perquè, certament, he sentit en les seves paraules, paraules, doncs, d'encoratjament i de consens al voltant d'aquest tema que ens preocupa a tots plegats. I gràcies de forma molt especial al diputat senyor Codina, per l'esperit francament obert i constructiu amb què ha volgut afrontar aquesta Moció, cosa que es trasllueix clarament en les esmenes que ha presentat.

Jo diria que la major part de les seves esmenes crec que són perfectament acceptables pel nostre Grup, i les acceptem de bon grat en ares a aquest consens que coincideix també amb els altres diputats que és absolutament desitjable en un tema com aquest. En aquest sentit, anuncio l'acord d'acceptar les esmenes primera, segona i quarta, presentades pel Grup de CiU, exactament en els termes en què han estat presentades aquestes esmenes.

Pel que fa a l'esmena tercera, si bé accepto, acceptem la proposta continguda en aquesta esmena, és a dir, d'eliminar la part final del redactat de l'apartat 4 de la Moció, li agrairia que també volgués acceptar com a transacció afegir, al començament d'aquest apartat, després de l'expressió «faciliti», l'expressió «expressament», de tal forma que l'apartat 4 de la Moció quedaria redactat en els següents termes: «Faciliti expressament a aquells ajuntaments que en un primer moment no acordin assumir la gestió directa d'una televisió local per ones terrestres, poder-ho fer més endavant, quan ho considerin oportú.» El motiu d'insistir en la inclusió d'aquesta expressió no és altre que el que la normativa que aprovi el Govern de la Generalitat, de desenvolupament d'aquesta Llei, deixi de forma expressa, en la mesura del possible, la porta oberta a aquesta possibilitat, que, com abans ha indicat el senyor Guillot, realment és una possibilitat important, des del punt de vista dels ajuntaments, molts dels quals, en aquests moments, no saben si voldran gestionar o no aquest servei, però és important que hi hagi un pronunciament explícit d'aquesta cambra i un pronunciament explícit o exprés de la futura normativa a deixar la porta oberta al futur.

I finalment, pel que fa a l'esmena cinquena, a l'apartat sisè de la Moció, jo, el que proposaria a la cambra és una redacció alternativa. A veure, el que preocupa, com

ja he dit abans en la presentació d'aquesta Moció, el que ens preocupa, en el fons, pel que fa a aquest punt, és que l'exercici de les competències administratives del Govern de la Generalitat no lesioni l'autonomia de les entitats locals que gestionin aquest servei. La forma de dir aquest principi bàsic pot ser una o pot ser l'altra; jo entenc que el Grup de la majoria, doncs, prefereixi una altra manera: ells proposaven eliminar aquest paràgraf perquè..., pels motius que fos; en qualsevol cas, jo estic segur que ells compartiran amb nosaltres la necessitat de salvaguardar també l'autonomia local,

i la proposta que els faig és donar una nova redacció a l'apartat sisè de la Moció, que seria en els següents termes: «asseguri que les mesures que adoptarà la Generalitat per determinar els continguts de les emissions i per fer-ne el seguiment i control seran respectuoses amb l'autonomia local quan qui gestiona el servei de televisió és un ens local».

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Bé, perquè quedés clar el text el tenen per..., bé, ens el faran arribar, i abans que es pronuncii el Grup de Convergència i Unió, volia saber si algun grup s'oposa a la possible transacció. (Pausa.) No sent així, doncs, el senyor Codina té la paraula per pronunciar-se.

El Sr. Codina i Castillo

Sí, gràcies, senyor president. Amb una proposta de transacció com la que s'ha fet *in voce*, doncs, forçosament he de mostrar el nostre consentiment o no a la pròpia transacció. I en aquest cas és per dir, senyor president, que amb la voluntat que tots els portaveus ens hem expressat en aquest debat, d'aconseguir un ampli consens, estariem en disposició d'acceptar les transaccions que ens ha ofert el ponent senyor Mir.

El vicepresident primer

Molt bé, doncs, per al coneixement de totes les senyores diputades i senyors diputats, vejam si aquesta Presidència ha entès el motiu de la transacció. És el text exacte de la Moció del Grup Socialista, sinó que en l'apartat quart, on diu «faciliti», s'ha d'afegir l'expressió «expressament», i en canvi, substitueix el que pretenia substituir l'esmena de Convergència i Unió. I el punt sisè queda redactat amb els següents termes que llegirà el senyor secretari, si em fa el favor.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «6. Asseguri que les mesures que adoptarà la Generalitat per determinar els continguts de les emissions i per fer-ne el seguiment i control seran respectuoses amb l'autonomia local quan qui gestiona el servei de televisió és un ens local».

El vicepresident primer

Bé, estem tots d'acord sobre el que es posa a votació? (Veus de fons.) Sí, sí, acceptant l'esmena 1, 2 i 4; això com que el ponent socialista ja ho ha anunciat...

Bé, llavors, senyores i senyors diputats que estiguin d'acord amb aquesta Moció, es posin dempeus si us plau.

En contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat aprovada per unanimitat de les senyores diputades i diputats presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i desplegament de la Llei 11/95, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari. Per a presentar-la, té la paraula la senyora diputada del Grup Socialista, Carme Figueras i Siñol.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, el Grup Socialista, en l'aprovació de la Llei 11/1995, de modificació parcial de la Llei d'ordenació sanitària, a finals de la darrera legislatura, va escollir la via del diàleg i de la negociació entenent que amb les seves aportacions contribuïa d'una manera significativa a consolidar el nostre sistema sanitari públic i universal i, al mateix temps, contribuïa a facilitar nous instruments que puguin permetre una gestió més eficaç dels serveis sanitaris millorant-ne els mecanismes de control. Com vostès saben, aquesta Llei, entre d'altres temes, possibilita i promou la contractació de serveis sanitaris amb entitats de base associativa, constituïdes majoritàriament per col·lectius de personal sanitari; són les que s'anomenen societats mèdiques. Les nostres aportacions més importants van ser en el sentit que els contractes de gestió dels serveis sanitaris havien d'ajustar-se als principis de publicitat i concurrència i que s'havien d'establir per reglament els sistemes per a l'avaluació i el control periòdics de la gestió d'aquests serveis per tal de poder verificar el seu grau d'eficàcia, d'eficiència i la qualitat.

Han passat nou mesos des de l'aprovació de la Llei i una part important de les nostres principals condicions encara no s'han desenvolupat. El Decret número 169, del passat 23 de maig, que regula els convenis i contractes de gestió dels serveis sanitaris, desplega el que es preveu a l'article 8 de la Llei de modificació de la Llei d'ordenació sanitària, encara que –al nostre entendre– amb algunes mancances, però no desenvolupa el que preveu l'article 9 en l'esmentada Llei, és a dir tot el que fa referència a establir tots els sistemes per a l'avaluació i el control sistemàtic dels centres pel que fa al control de l'eficàcia, de l'eficiència i sobretot la qualitat dels serveis prestats. I aquest és el sentit del primer punt de la Moció presentada per tal de vetllar

perquè l'usuari sigui sempre ben atès i que els seus drets siguin sempre contemplats.

Cal que prèviament a la convocatòria de concursos públics per a la gestió de centres, principalment centres d'atenció primària, s'acabi de desenvolupar la Llei. Aquesta Llei de modificació de la Llei d'ordenació sanitària es va fer –com deia en el darrer Ple en la meua interpellació– perquè calia regular quelcom que no es feia prou bé; cal que a partir d'ara ho fem millor i que la Llei es compleixi, i que prèviament a qualsevol altra acció i una vegada establerts els mecanismes, es convoquin els concursos públics, aplicant els principis de publicitat i lliure concurrència amb totes les garanties per part de l'Administració sanitària. Que no segueixi passant el que l'altre dia vaig explicar a bastament i amb dades en el cas del centre d'assistència primària de Vic, en el qual abans de convocar els concursos tothom sap quin equip de professionals ho ha de gestionar, en què tothom sap que el Col·legi de Metges –i és veritat i ho vaig demostrar– ha adquirit els locals, cosa que no ens sembla prou correcta, i en què les obres estan fetes, les llicències de l'Ajuntament estan concedides a una societat que es diu Inmomedic Vic, SL, la de l'equip de professionals que tothom sap que ho ha de portar, que és aquesta societat la que s'ha de presentar al concurs i pel que es veu la que ha de guanyar-lo.

Per evitar això és pel que demanem el suport de la nostra Moció, perquè la Llei de modificació parcial de la Llei d'ordenació sanitària es desenvolupi en el que preveuen els articles 8 i 9 en la seva totalitat, i que les coses es facin per ordre i, per tant, complint la Llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. En aquesta Moció no s'ha presentat cap esmena. Per tant, correspon ara posicionar-se als grups que ho desitgin. El Grup d'Iniciativa per Catalunya desitja posicionar-se? Té la paraula la senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per dir que nosaltres votarem afirmativament la Moció presentada pel Grup Socialista. Tot i que els he d'expressar, de la mateixa manera que ho vam fer el setembre, en el debat de la reforma de la Llei d'ordenació sanitària, que el nostre Grup no comparteix el model que hi ha darrere d'aquella reforma de la Llei en la mesura que de les diferents possibilitats de gestió que hi ha dels serveis sanitaris a la Llei del 90, que anaven des de la gestió directa fins a la gestió delegada a entitats privades, va fer falta modificar la Llei per poder veritablement fer el que el Govern volia en aquests moments, que era ampliar el ventall d'entitats que podien acollir-se a aquesta gestió privada fins i tot amb empreses que poguessin tenir afany de lucre. Nosaltres hem situat sempre la barrera de la gestió cedida a entitats privades precisament en l'afany de lucre. No considerem que sigui oportú que hi hagi entitats que tinguin aquesta finalitat, que és molt lícit per fer altre tipus de funcionament social, per gestionar la sanitat. En aquest sentit vam fer

una oposició contundent a la reforma de la Llei, oposició que avui mantenim. Per tant, tot i que entenem que els elements que va introduir el Grup Socialista en aquell moment van ser positius, perquè significaven un increment del control en la proposta que feia el Govern i en aquest sentit ho valoràvem positivament, això és el que ens dona peu avui a dir que sí a aquesta Moció, perquè és en definitiva dir: «Aquells mecanismes de control que es van establir, nosaltres el que volem és que s'apliquin». Aquest és el sentit del nostre vot.

Jo els he de dir que quan debatíem aquella Llei nosaltres plantejàvem que aquella Llei es tirava endavant fonamentalment perquè el Col·legi de Metges de Barcelona, si més no, tenia molt interès a constituir una fundació i que aquesta fundació donés suport al que eren les entitats aquestes de base associativa, les empreses que es poguessin constituir, i així d'alguna forma guanyar pes i actuar de més de grup de pressió dintre la sanitat catalana. Recordo que el conseller i el ponent, el senyor Padrós, en aquell moment em van insistir molt que això no tenia res a veure amb la realitat, que el Col·legi de Metges no era pas cap institució de pressió, no tindria cap paper en aquell futur, i ara, l'anàlisi del que ha succeït fins ara, què ha estat? Primer, que les mesures de control que van posar en aquesta Llei tant el Grup Socialista com el Grup d'Esquerra Republicana no s'han desenvolupat i que el Col·legi de metges fa allò de *avanza lentamente*, però amb seguretat, fins al punt de, fins i tot, haver construït —com deia la senyora Figueras— l'edifici i ser propietari de l'edifici que acollirà la primera àrea bàsica que es cedirà a gestió després d'aquesta Llei.

Per tant, una mica la sensació que tinc, que tenim el nostre Grup, és que el que sabem llavors s'ha anat demostrant, no? Per tant, lamentar de nou que hi hagi..., que existís aquella reforma, lamentar que les mesures que es van introduir positives per part del Grup Socialista i d'Esquerra Republicana quant a mesures de control no s'hagin desenvolupat i esperar que a partir de l'aprovació d'aquesta Moció, si s'escau, com a mínim millorem el sistema que —insisteixo— de fons no compartim.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. La tramitació de la Llei d'ordenació sanitària i la seva posterior aprovació es va produir de manera extraordinàriament ràpida. Em sembla que va ser, doncs, a l'última sessió plenària de l'anterior legislatura. Ara bé, no ha estat fins vuit mesos després de l'aprovació d'aquella Llei que el Diari Oficial de la Generalitat publicava, el 29 de maig del 96, encara no fa un mes, el Decret pel qual queda regulat l'establiment dels convenis i contractes de gestió de serveis sanitaris en l'àmbit del Servei Català de la Salut. El Decret, però, entenem des del Grup Parlamentari

d'Esquerra Republicana que lluny de venir a omplir els buits que lògicament deixava la Llei i que calia preveure en el seu desplegament posterior, no respon a les expectatives esperades i únicament —si m'ho permeten— tapa forats i es reitera en aspectes ja prou expressats en la mateixa Llei. Pensem que el Decret de 23 de maig havia d'incloure directrius clares i concretes respecte als estàndards de qualitat, respecte als sistemes de pagament i, sobretot, d'aquelles que han de fer possible l'avaluació i el control periòdic del centre, serveis i establiments sanitaris.

Si bé, efectivament, el Decret regula en el seu article quart quins són els serveis sanitaris i sociosanitaris que poden ser objecte de contractació i en l'article cinquè fa esment de les entitats amb les quals el Servei Català de la Salut pot establir contractació, així com els requisits que han de complir aquestes entitats, la durada dels convenis i els contractes, el Decret no desenvolupa en absolut aquells aspectes importantíssims relacionats amb l'avaluació i el control periòdic dels centres i dels serveis i establiments que presten serveis sanitaris. Aquests aspectes tan importants, doncs, no han quedat desenvolupats en el Decret.

El conseller de Sanitat afirmava en el darrer Ple, a propòsit de la interpellació que ha motivat la presentació per part del Grup Socialista d'aquesta Moció subsequent, afirmava, doncs, que l'avaluació i el control ja s'estava realitzant per diverses vies mitjançant diversos mecanismes. En qualsevol cas, estarem d'acord tots els grups que cal regular reglamentàriament i de manera urgent els sistemes de control i avaluació dels centres i serveis i dels diferents contractes de gestió de serveis sanitaris. Qui no coincidirà que esdevé insuficient i poc rigorós extreure conclusions categòriques a l'hora d'avaluar i controlar el grau de compliment i la qualitat del servei únicament amb la informació que ens pot aportar l'enquesta d'opinió i satisfacció dels usuaris, els registres de pacients, les dades referides a les altes hospitalàries, etcètera?

A ningú escapa, senyores diputades i senyors diputats, que les contractacions dels serveis sanitaris i les contractacions de la gestió no es feien, no s'han fet de la manera més convenient, de la manera més correcta. Les anul·lacions per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de dues adjudicacions directes a Olesa de Montserrat i a Sant Cugat del Vallès, les quals eren gestionades per la Mútua de Terrassa, en són un exemple prou clarificador d'allò que no ha de ser. La modificació de la Llei d'ordenació sanitària i el desplegament d'aquesta en forma de decrets i disposicions havia de venir a endreçar aquesta situació. El Decret ara publicat s'ha quedat, però, a mig camí i no aprofundeix en aspectes cabdals quan aquest era el moment de fer-ho. Així, doncs, el Decret arriba tard i de manera incompleta; és a dir, tardaner i amb mancances.

Coincidíem amb el Grup Socialista i votarem favorablement aquesta Moció per tal que no es convoqui cap nou concurs fins que no estiguin del tot desenvolupats els requisits, l'abast, el procediment i els sistemes de selecció que han de permetre establir els contractes de gestió dels serveis sanitaris, els quals, tal com preveu la Llei 11/1995, de 29 de setembre, de modificació de la

Llei d'ordenació sanitària, s'han d'ajustar als principis de publicitat i de concurrència. I votarem també favorablement per tal que s'estableixin els sistemes que han de permetre el control de la gestió dels serveis i la seva avaluació i verificar-ne d'aquesta manera l'eficàcia i la qualitat.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara pot intervenir el Grup Popular, si ho desitja; en el seu nom, té la paraula el diputat senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el passat Ple del 5 de juny, la il·lustre diputada del Grup Socialista, la senyora Carme Figueras, feia una interpellació a l'honorable conseller de Sanitat sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, en la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari. En la Moció a debatir en el Ple d'avui hi ha dos punts. En el primer es tracta el desenvolupament dels estàndards de qualitat dels sistemes de pagament i dels sistemes d'avaluació i control dels centres. I en el segon punt es planteja no convocar cap concurs públic per a la gestió de centres, etcètera, fins que no estigui adequada a la Llei esmentada.

Ens queda molt clar que, tot i que el 23 de maig va sortir publicat el Decret 169/1996, en el qual es fixen els estàndards de qualitat que han de complir els centres sanitaris pel que fa a la subscripció de convenis i l'establiments de convenis i contractes de gestió de serveis sanitaris en l'àmbit del Servei Català de la Salut, aquest s'hauria pogut fer abans.

No dubtem, pel que sabem, que els treballs per a la determinació dels estàndards s'estan realitzant, però no és menys cert que ja podrien haver-se fet. El sistema de pagament que contracti el Servei Català de la Salut s'ha d'actualitzar i, segons informacions rebudes per aquest diputat, s'està treballant juntament amb les organitzacions representatives dels centres hospitalaris de Catalunya en relació amb aquest tema. Esperem, doncs, que ben aviat tinguem notícies al respecte i que les converses arribin a bon port.

Pel que fa als sistemes d'avaluació, en opinió del Grup Popular, sembla que hauria estat millor fer primer els sistemes d'avaluació i, en segon lloc, oferir els contractes.

Per tot això, nosaltres votarem a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista, pel que fa als dos punts presentats.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en relació amb el primer apartat del text de la Moció, val a dir que el Decret 169/1996, de 23 de maig, pel qual es regula l'establiment dels convenis i contractes de gestió dels serveis sanitaris, en l'àmbit del Servei Català de la Salut, s'ajusta al que preveu l'article 8 de la Llei 11/95, del 26 de setembre, en determinar amb claredat i exhaustivitat els requisits, l'abast, el procediment i els sistemes de selecció per a l'establiment dels contractes de gestió de serveis sanitaris en règim de concert. La fixació dels estàndards de qualitat que han de complir els centres sanitaris, als efectes de la subscripció de convenis, o la formalització de contractes per a la gestió de serveis sanitaris amb el Servei Català de la Salut, correspon, d'acord amb el que s'estableix a l'article 5 del Decret 169/1996, de 23 de maig, el conseller de Sanitat i Seguretat Social, a proposta del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, amb la qual cosa es pretén que la seva elaboració es faci amb la participació i el consens de les organitzacions sindicals i empresarials representades en el consell de referència. Els treballs que condueixen a la determinació dels estàndards assenyalats ja s'estan duent a terme per tal que puguin ser plenament exigibles per a la contractació de serveis assistencials de l'any 1997.

Pel que fa a la determinació del nou sistema de pagament dels serveis que contracti el Servei Català de la Salut, està essent ultimada en el marc d'un grup de treball constituït per representants del Servei Català de la Salut i de les organitzacions representatives dels centres hospitalaris de Catalunya –Unió Catalana d'Hospitals i Consorci Hospitalari de Catalunya–, tenint en compte les previsions de l'article 8 del Decret. Un cop aquest grup hagi conclòs definitivament els seus treballs, es reglamentarà, per decret de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, tot allò previst a l'article 9 de la Llei 11/1995, del 29 de setembre.

Pel que respecta al segon apartat de la Moció, i per les raons ja exposades, considerem que res no obsta perquè puguin convocar-se els pertinents concursos públics per a la gestió de centres i serveis sanitaris i sociosanitaris, a través d'entitats de base associativa, constituïdes totalment o majoritària per professionals sanitaris, sempre que es compleixin tots els requisits exigits a aquest efecte per l'ordenament vigent i, en especial, que s'exigeixi el compliment dels requisits d'acreditació a què es refereix, específicament per a aquestes entitats, la disposició addicional desena de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, segons la redacció donada per la Llei 11/1995, del 26 de setembre, com s'ha fet en el cas de Vic, mitjançant la inserció dels requisits d'acreditació amb el plec de clàusules administratives particulars del concurs.

També voldria recordar, com s'ha mencionat, la resposta del conseller en el moment de la interpellació en el passat Ple, que s'ha fet una opció de compra, quant a Vic, i que per altra banda és fer una mica de futurologia parlar del que parlen al carrer o deixen de parlar i no esperar que surti el concurs públic, es guanyi i es pugui veure si això s'ajusta o no a la llei, sigui qui sigui el qui obtingui, segons aquesta Llei, el concurs públic. Per

tant, i malgrat que en el futur es pugui seguir fent d'aquesta manera, és voluntat el Departament de Sanitat i Seguretat Social, promoure l'aprovació del decret mencionat, per a l'elaboració del qual ja s'estan duent a terme els treballs pertinents.

Continuant en el sentit de diàleg que es va fer al moment de fer la Llei que ha mencionat la senyora Carme Figueras, seguint –com diem– el diàleg, hem consensuat una esmena tècnica, a l'apartat primer del text de la Moció, que, en cas que fos acceptada pel Grup Socialista i per aquesta cambra, seria també aprovat pel nostre Grup Parlamentari. I votariem en contra del segon apartat, en el cas que el Grup Socialista no tinguí a bé retirar-lo.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A la Mesa no li consta cap esmena tècnica, al text. Hi ha algú que tingui el text d'aquesta esmena tècnica? *(Pausa.)* Ah, doncs molt bé, segur que no ha estat presentada en forma; si és tècnica la podem admetre, si és esmena estaria fora de termini. *(Pausa.)*

Bé, si la vol llegir un senyor secretari... Esmena tècnica al paràgraf primer.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La presumpta esmena tècnica (*rialles*) diu: «Atès que el Decret 169/1996, del 23 de maig, pel qual es regula l'establiment dels convenis i contractes de gestió de serveis sanitaris, en l'àmbit del Servei Català de la Salut, i el que preveuen els articles 8 i 9 de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, de modificació parcial de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, s'haurà de desenvolupar mitjançant decret en la seva totalitat als estàndards de qualitat, als sistemes de pagament i als sistemes que permetin l'avaluació i el control periòdic dels centres, serveis i establiments sanitaris.»

El vicepresident primer

Bé, doncs, el primer punt interpreto que queda substituït per aquesta esmena tècnica. Llavors, el segon queda retirat o no? *(Pausa. La Sra. Figueras i Siñol demana per parlar.)* Bé, sí, li ho permeto. Perdó, un segon, com que no hi ha cap text aquí...

La Sra. Figueras i Siñol

President, el que faríem és, si s'accepta aquesta esmena tècnica, com ha dit el senyor diputat, senyor Fernández Burgui, aleshores el punt número 2, el Grup Socialista el retiraria fent confiança que amb l'aprovació d'aquest primer punt i amb la seva complimentació de fer aquest decret que es diu en aquest primer punt, i en el termini que el Consell Executiu té de quatre mesos per donar complimentació a aquesta Moció, les principals consideracions que feia el Grup Socialista a aquesta llei i la part més bàsica, quedaria complerta amb aquest primer punt.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Suposo que queda clar per a totes les diputades i diputats què és el que votem, que és el primer punt, redactat tècnicament de forma diferent.

Diputades i diputats que estiguin d'acord amb aquest primer punt de la Moció, posin-se dempeus, si us plau.

En contra?

Qui es manifesta amb l'abstenció?

Bé, queda aprovada aquesta Moció, amb l'únic punt, per unanimitat dels presents.

Per a millor ordenació del debat, hom creu que és millor acumular les dues següents mocions i, per tant, donada l'hora que és passariem, si aquesta presidència obté l'assentiment de la cambra, a debatre la Moció número 20, ja que, diguem-ne, se substanciaria ella sola i no conjuntament amb les altres dues com es va fer amb la interpellació.

Hi ha assentiment? *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD)

D'acord, doncs passem al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari. Per presentar-la, té la paraula la diputada del Grup Socialista illustre senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bastant breument i en resposta a... *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Silenci, si us plau.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Pot seguir.

La Sra. Barenys i Martorell

En resposta a la interpellació substanciada en l'anterior Ple, sobre el desplegament dels serveis socials, i especialment del Servei d'Atenció Domiciliària, l'honorable conseller va coincidir amb aquesta diputada en les preocupacions que plantejàvem, que no eren únicament nostres, sinó que també eren de la Federació i l'Associació de Municipis de Catalunya... *(Pausa.)*

El vicepresident primer

Perdó, senyora diputada, té raó. Facin el favor de guardar silenci. Pot continuar.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Deia que l'honorable conseller coincidia amb nosaltres en les preocupacions que havien manifestat a bastament la Federació i l'Associació de Municipis, així com les cooperatives de treball familiar i l'associació de professionals, de treballadores familiars, pel que fa referència al servei d'ajuda a domicili.

En aquesta intervenció, que vull que sigui molt breu, faré esment de les coincidències, perquè crec que és important, que aquesta diputada ha observat i ha vist que tenia amb el senyor conseller, pel que fa al plantejament d'aquesta qüestió del servei d'ajuda a domicili.

El senyor conseller de Benestar Social va deixar clar, en la seva resposta, que el Departament està disposat a traspasar tots els serveis, ja siguin equipaments professionals i partides pressupostàries, que ara destina el Servei d'Atenció Domiciliària i, a més a més, els serveis complementaris de bugaderia, teleassistència, telealarma, junt amb els professionals que exerceixen aquestes funcions en els equipaments de l'ICASS, és a dir els assistents socials.

Aquest traspàs, ens va dir que estava d'acord que inclogués també totes les subvencions a entitats i sectors que gestionen de forma subsidiària aquests serveis, és a dir, a famílies, col·lectiu de minusvàlids, serveis d'atenció a la infància, en la direcció d'anar universalitzant aquesta prestació. També va anunciar que s'està treballant en el compliment de la Moció que el mes de febrer va aprovar la Comissió de Política Social sobre el reconeixement reglat de la tasca exercida pels professionals d'ajuda a la llar, a fi d'aconseguir una millora qualitativa d'aquests serveis, i també ens va dir que a partir de 1977 s'haurà de revisar l'adjudicació de serveis en la línia de tenir en compte, per a la concertació d'aquests, la qualitat professional així com el control de les empreses concertades, qüestió que creiem que la podrem materialitzar amb una llei que en aquest moment està en tràmit d'esmenes que és la Llei d'inspecció.

En relació amb el plantejament, a la qüestió que també ens preocupava, de com conèixer o com quantificar aquelles necessitats, o estimar aquelles necessitats que hi ha a Catalunya d'atenció de servei d'ajuda a la llar, en la via de trobar una política clara d'universalització i de quantificació, també ens va manifestar el conseller que hi estava d'acord; per tant, amb aquest marc de coincidències, crec que aquesta Moció és totalment conseqüent amb la intervenció que el conseller de Benestar Social va fer el passat dia. I en aquest sentit, plantejem tres propostes. Primera, establir un major control sobre les empreses concertades per a la prestació de serveis socials d'ajuda a domicili; incloure en els traspàsos als ens locals dels serveis d'atenció domiciliària tots els serveis concertats i subvencionats pel Govern de la Generalitat i, a la vegada, estimar les necessitats sobre les empreses concertades per a la pres-

tació de serveis socials d'ajuda a domicili; incloure, en els traspàsos als ens locals dels serveis d'atenció domiciliària, tots els serveis concertats i subvencionats pel Govern de la Generalitat, i a la vegada estimar les necessitats de la població susceptible d'atenció del servei d'atenció domiciliària per planificar a mitjà termini un desplegament territorial equitatiu i una valoració del seu cost.

Atès, doncs, el posicionament a què he fet referència, del senyor conseller, tinc el convenciment que aquesta Moció serà acceptada per la majoria de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Tampoc hi ha esmenes presentades a aquesta Moció. Es poden posicionar els grups que ho desitgin. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Bertran

Gràcies, senyor president. Jo els he de confessar, a l'hora de posicionar-me en aquesta Moció, que a l'anterior debat de la interpellació entre la senyora Rosa Barenys i el conseller Comas vaig quedar gratament sorpresa, i vaig quedar gratament sorpresa perquè, tal com ha expressat la senyora Barenys fa un moment, els punts de coincidència entre el contingut de la interpellació de la senyora Barenys –que comparteixo plenament– i la posició del conseller Comas..., eren molt propers, hi havia molts punts de coincidència. Això jo entenc que és un capgirament de la política del Departament de Benestar Social, i això també voldria situar-ho, perquè les dues grans qüestions que la senyora Barenys va plantejar, i que són les que avui debatem, a l'entorn del que s'entén per servei d'ajut a domicili, quina és la seva extensió a la població, quina és la seva cobertura, quin és el trapàs d'aquests serveis que s'ha de fer per part de la Generalitat a l'Administració local, que era tot un gran paquet, i per altra banda la concertació amb les empreses que gestionen aquest servei –eren els dos grans debats que hi havia–, doncs, el conseller reconeixia que el traspàs s'havia de fer en unes determinades condicions, superant una negociació que en aquells moments estava un pèl encallada, i a més a més reconeixia una certa crisi, o una certa..., diguem-ne, riscos, de com s'havia fet la concertació i la contractació d'empreses.

Per tant, jo valoro positivament aquella posició i interpreto que aquesta Moció pot prosperar, una mica, en base a aquesta valoració que fèiem. I la veritat és que me'n felicito. No estic fent una..., no faig una intervenció retòrica: me'n felicito perquè crec que la negociació sobre el traspàs del servei d'ajut a domicili ha de contemplar necessàriament un estudi de les necessitats, perquè avui en dia el que la Generalitat està fent no dóna cobertura a les necessitats que hi ha a l'entorn del servei d'ajut a domicili i, a més a més, es produeixen situacions tan poc equitatives com que en uns ajuntaments o unes localitats sí que hi ha ICASS, per exemple, que gestiona serveis d'ajut a domicili, i en altres

no, quan les necessitats poden ser molt similars. Per tant, saber exactament què vol dir, quines són les necessitats que tenim, saber com hem d'anar cap a la universalització d'un servei i saber la qualitat d'aquest servei és quelcom fonamental.

En aquest sentit, no cal dir que donem suport a aquesta Moció, i de veritat que voldríem posar molt l'accent que, perquè la negociació avanci, és fonamental canviar una mica la concepció i ser capaços, també, de discutir i negociar tot aquest conjunt de serveis complementaris que van més enllà del servei d'ajut a domicili entès estrictament, com era al principi, un servei només per a gent gran, i entendre que el servei d'ajut a domicili avui és molt més ampli, entendre que hi ha serveis complementaris i entendre que faríem un trist favor al que és l'atenció domiciliària, al que és una mica l'atenció a la llar, si hi hagués una identificació entre la persona que fa el servei d'ajut a domicili i el que és la persona que treballa a la casa, com la senyora de neteja o el senyor de neteja, diguem-me. És un plantejament que seria molt equivocat. I, en part, després de l'últim concurs que s'ha fet, la degradació que hi ha hagut del personal ha pogut arribar a un nivell que jo crec que no és desitjable per a ningú. Per tant, valorar que la qualitat que s'ha d'exigir als concursos i el preu/hora tenen una repercussió automàtica sobre la qualitat del servei i sobre la concepció del servei. I des de la Generalitat i des d'aquest Parlament hem de vetllar molt i molt i molt perquè el servei d'ajut a domicili en cap cas pugui entendre's només com una pura neteja de la casa o arranjament de la casa.

En aquest sentit, jo acabo dient que felicito el debat que hi va haver en l'anterior interpellació, i espero que, si podem aprovar aquesta Moció, farem un pas de consens important en relació a com entendre i com treballar en el futur pel servei d'ajut a domicili.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, per posicionar-se té la paraula el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Només per anunciar de manera breu el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la Moció que sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment dels serveis d'ajut domiciliari, presenta el Grup Socialista.

El Grup Parlamentari d'Esquerra coincideix en la necessitat d'establir un control més rigorós respecte a les empreses concertades per a la prestació de serveis socials, i de manera especial pel que es refereix al control de la qualitat d'aquests serveis. I també manifestem el nostre suport al traspàs als serveis d'ajut a domicili que tenen establerts els ens locals..., o sigui, el traspàs de tots els serveis concertats i subvencionats pel Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ausàs. Per posicionar-se el Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Molt breument, dir per avançat que el nostre posicionament en aquesta Moció és clarament favorable a l'aprovació de tots els punts de la Moció. I ho és clarament perquè pensem que els temes relacionats amb l'assistència social són temes que requereixen un tractament acurat i pels quals s'ha de tenir una sensibilitat especial a l'hora de tractar-los. No és una qüestió que es pugui deixar al simple tractament fred d'encomanar sense més la gestió a qui li pertocui, sinó que necessita un acurat plantejament previ per part de les administracions que tenen alguna responsabilitat sobre el tema.

Les raons són moltes, però penso que en ares d'una major brevetat hauríem de parlar de les més senzilles de veure, com és el fet que en matèria d'assistència social, amb les responsabilitats que això comporta, no es pot deixar de banda el que és un control de qualitat a priori, com és per exemple el tema de matèria de titulacions, o a posteriori, mitjançant inspeccions o qualsevol altra mena de control que ens doni els paràmetres exactes de quin és el nivell de qualitat que reben les persones necessitades d'aquest ajut.

Per descomptat que, amb referència al segon punt de la Moció, és lògic que en aplicació de la Llei 4/94, d'administració institucional, descentralització i coordinació dels serveis socials, s'inclouï en els traspàsos als ens locals dels serveis d'ajut a domicili —el SAD— tots els serveis concertats i subvencionats pel Govern de la Generalitat. Perdonin que hagi repetit literalment el text del punt 2, però és que trobo que és una obvietat. Per altra part, aquí hauria d'aturar-me per fer una petita reflexió en el que és la filosofia d'aquest punt que acabem de dir. Penso que és un pas més cap al model d'Administració única que nosaltres hem estat impulsant ideològicament els últims temps i des de sempre i, per tant, un pas més per aconseguir acostar al ciutadà els serveis i l'atenció que la seva Administració li dona.

Amb referència al punt 3 de la Moció, és necessari saber on som i quines necessitats tenim, i per això ens sembla imprescindible quantificar les necessitats d'aquells que hagin de rebre els serveis del SAD, si és que es vol fer una planificació netament acurada, no tan sols a mitjà termini, sinó també a curt i llarg termini, ja sigui per a un equitatiu desplegament territorial o ja sigui per a qualsevol qüestió que de manera sistemàtica es vulgui portar a terme.

L'última qüestió bàsica és, evidentment, la valoració econòmica del seu cost, perquè, si al final de tot no sabem el que ha de costar, tota la feina realitzada seria inútil, donat que no es pot planificar sense saber econòmicament on es pot arribar.

Per tot, i com he dit abans, manifestem la nostra posició favorable, en tots els seus punts, a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se el Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Permeti'm, en aquesta hora ja de la tarda, un cert to de distensió, senyora Barenys: s'imagina per un moment que, vostè que ha arribat a un acord absolut amb el conseller Comas després de no sé quants anys de barrallar-s'hi, ara jo, en nom del meu Grup, li digués que la Moció no...? Doncs, no. La Moció, la votarem favorablement. I si em permet, doncs, algun breu comentari, perquè em sembla que val la pena.

Un servei com el servei domiciliari és un servei tipificat com d'atenció primària, molt arrelat al desplegament de la Llei de descentralització dels serveis socials com una responsabilitat dels ajuntaments, i per tant, el que estem fent avui, en aquest moment, amb l'aprovació d'aquesta Moció, és dir: tot el pressupost que la Generalitat ha anat aplicant pel servei a domicili, que es passi als ajuntaments, però ens hem d'adonar que el que hi ha darrere d'això, l'endemà, és que aquesta responsabilitat serà dels ajuntaments.

Amb aquesta obvietat, que ho podia semblar, ho vull lligar amb el tema de la qualitat, i ho vull reconèixer, i vull reconèixer que el tema de la qualitat, tal com va néixer el servei a domicili, de la forma que es feia la preparació del personal, de la forma que des de la Generalitat es vigilava la contractació professional i –insisteixo– la formació d'aquest mateix personal, és possible que al llarg del temps, doncs, s'hagi caigut en una situació que en comptes d'anar endavant hàgim anat una mica endarrere, no tant per la quantitat, sinó potser

per la qualitat, en funció, precisament, de la tipologia de la gent que en una primera etapa donava aquest servei i que després, doncs, ha anat evolucionant d'una manera determinada. I per tant, la proposta d'una vigilància pel que fa referència a la qualitat, tenint en compte a qui va dirigit aquest servei, a persones grans en una primera instància, a disminuïts i, en el seu conjunt, amb l'ampliació que hi ha hagut de tot el servei..., ens sembla que és absolutament necessari reconèixer aquesta necessitat del control de la qualitat.

Més enllà d'això, com li deia en un principi, senyora Barenys, si vostè i el conseller Comas han arribat a un acord, imagini's! Votarem favorablement, i amb això serà un vot unànim de tots els membres de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem, doncs, a votar el text íntegre d'aquesta Moció, presentada pel Grup Socialista.

Senyors diputats i les senyores diputades que hi estiguin d'acord, es posin dempeus, si us plau.

Els qui s'hi oposin.

Els que s'abstinguin.

La Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Reprendrem la sessió demà, a les nou del matí en punt.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i onze minuts.